

DEVRİMCİ emek

FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEGIN OLACAK!

AYLIK SOSYALİST DERGİ YIL 10 SAYI: 11 (MAYIS 1992) FİYATI: 7500 TL (KDV DAHİL)

FASİST TC ORDUSU
KÜRDİSTAN DAN DEFOL
13 MART

DEVİRİM İÇİN; HALKLARIN
MÜCADELE BİRLİĞİ!...

KÜRT HALKINA
UZANAN ELELER
KIRILACAK
13 MART / GKB

Sahibi :

Emek Yayıncılık Adına
Hüseyin DURMAZ

Genel Yayın Yönetmeni :

Mehmet R. GÜVENİLİR

Yazı İşleri Müdürü :

Hüseyin DURMAZ

Abone Koşulları :**Yurtiçi :**

6 Aylık 40.000 TL.

1 Yıllık 80.000 TL.

Yurtdışı :

6 Aylık 60 DM.

1 Yıllık 120 DM.

Hesap No :

İşbankası
İstanbul/Aksaray Şubesi
Yılmaz Ekşi 963695

Adres :

Balabanağa Mah. Büyük
Reşit Paşa Cad. Nur Han
Kat :3 Daire :27 LALELİ
İSTANBUL

Telefon:

TEMSİLCİLİKLER :

Avrupa temsilciliği

Selahattin KARATAŞ

İsviçre temsilciliği

Haşim YORULMAZ

Almanya temsilciliği

Mehmet KÖMÜRCÜ

Baskı :

Aydınlar Matbaacılık
Tel: 552 86 14 (15-16)
Şirinevler/İSTANBUL

İÇİNDEKİLER

Sunu :.....	1
Kahrolsun Pantürkizm Kahrolsun Panislamizm :.....	2
Tekelci Sermayenin İstanbul Korkusu :.....	8
Sınıf ve Kitle Sendikacılığı Anlayışımız :.....	11
Kürdistan'a Saldırı Hazırlığı ve Devrimci Tutum :.....	12
DISK 8. Genel Kurulu Yapıldı :.....	16
Kapitalizm Kar İçin İşlediği Cinayetlere Devam Ediyor :.....	18
Söyleşi :.....	20
Gündem :.....	24
Sınıf Mücadelesi :.....	26
İşçi-Sendika :.....	30
Kamu Çalışanları :.....	34
Haber-Yorum :.....	39
Öğrenci Gençlik :.....	43
Anma :.....	46

Sunu,

Uzun bir aradan sonra yeniden merhaba demenin sevincini yaşıyoruz.

Uzun bir aradan sonra diyoruz; çünkü dergimizi elimizde olmayan nedenlerle Şubat-Mart aylarında sizlere ulaştıramadık. Bu nedenler; teknik aksaklıklarla başladı, hemen arkasından dergimizin yönetim yerinin değişmesi zorunluluğuyla karşılaştık. Bunlara sosyalist yayınların hepsinin şu yada bu boyutuyla yaşadığı mali sorunlar da eklenince bu süre uzadı. Tabii bu gerekçeler ne olursa olsun, dergimizi size ulaştıramamanın eksikliği ni biliyoruz. Bütün bu olumsuzluklara rağmen, sizlerle yeniden buluşmanın mutluluğunu yaşıyoruz.

Yukarıda değindiğimiz gibi dergimizin yönetim yeri değişti. Yeni adresimiz, Balabanağa Mah. Büyük Reşit Paşa Cad. Nur İş Hanı Kat:3 D:27 Laleli/İstanbul. Yeni telefonumuz henüz bağlanmadığı için yeni numaramızı sizlere duyuramıyoruz.

Geçtiğimiz Mart ayında, Orta-Doğu Halklarının ve Kürt Halkının bayramı NEVROZ'u yaşadık. Gelişen Kürt Ulusal Hareketi karşısında uzun süredir bir katliam hazırlığı sürdüren TC, Nevroz'da yaşanan Kürt ulusal başkaldırısını ve Nevroz gösterilerini bahane ederek, bütün gücüyle Kürdistan'a, özellikle Şırnak, Cizre ve Nusaybin'e saldırdı. Ancak TC'nin bu saldırısı karşısında Türkiye İşçi sınıfı ve Türk halkı sessiz kalarak, üzerine düşeni yapmadı. Kötü bir sınav verdi. Bununca ötesinde, Kürt ulusal başkaldırısı birkez daha gösterdi ki; ayaklanma büyük kentlerde başlamadan, Türkiye Emekçi sınıflarının desteğini almadan, Türk ve Kürt halklarının mücadele birliği sağlanmadan ne Kürt Halkının ulusal-sınıfsal kurtuluş mücadelesi ne de Türkiye Emekçi Sınıflarının toplumsal kurtuluş mücadelesi başarıya ulaşacaktır.

Önümüzde 1 Mayıs 1992 var. Dünya proletaryasının Birlik, Mücadele ve Dayanışma günü 1 Mayıs'ı devrimci proletaryanın geleneğine uygun olarak kutlamalı, emekçi halklarımızın özgürlük ve sosyalizm taleplerini haykırarak ve bu uğurda mücadeleyi daha da yükseltmenin bir momentü olarak değerlendirmeliyiz.

DISK ve TÜRK-İŞ, işçi hareketini bu 1 Mayıs'ta da burjuvazinin peşine takmak üzere, 1 MAYIS'ı salonlara hapsedmeye hazırlanıyorlar. Biz komünistler, hem ekonomizmin ta kendisi bu yaklaşımlara, hem de Sosyalist Hareket içindeki oportünist-reformizme karşı uyanık olmalı, 1 MAYIS'ı proletaryanın devrimci geleneğine uygun olarak 1 MAYIS ALANI'nda yaşatmalıyız.

Yeni sayımızda yeniden buluşmak dileklerimizle...

**DEVİRİMCİ
emek**

KAHROLSUN PANTÜRKİZM! KAHROLSUN PANİSLAMİZM!

12 Eylül askeri faşist diktatörlüğünün resmi ideolojisi olan "Türk-İslam sentezi" yine aynı devlet tarafından şimdi uygulama alanına konuyor. Türk devleti "Türk-İslam sentezi" ideolojisini benimsemekle, devletin geleneksel resmi ideolojisi olan "Kemalizm"den uzaklaşmadı. "Kemalizm" ırkçı şoven ve gerici bir ideoloji olarak zaten "Türk-İslam sentezini" içeriyordu. 12 Eylül'ün yaptığı şey, Kemalizmin açıklamasını yapmak olmuştur. "Kemalizm" koyu bir ırkçılık ve koyu bir gericiliktir. Bunun için kimse, "Kemalizm'in Türk-İslam sentezinden" ayrı bir ideoloji olduğunu söyleyemez. Hem her "ikisi" aynı şeydir ve hem de burjuva ideolojisi ile aynı şeydir. Kapitalist toplumlarda çıkarları birbirine zıt iki sınıf ve bu sınıfların iki ideolojisi vardır. Kapitalist ülkelerde, burjuva ideolojisi her toplumun "ulusal" biçimi ile isimlendirilir. Burjuva ideolojisi, Türkiye'de egemen burjuva sınıfın "ulusal" çıkarlarına uygun olarak "Kemalizm" ya da "Türk-İslam sentezi" adını almıştır. Bu burjuva ideolojisinin amacı, egemen, ezen ve sömürücü burjuva sınıfın, emekçi sınıflar üzerindeki baskısını, sömürsünü ve egemenliğini sağlamak, devam ettirmektir. Türkiye'de burjuva ideolojisi o'ın "Kemalizm'in" bir "özgüllüğü" Kürt ulusunun ve diğer ulusal toplulukların varlığını inkar etmesi ve koyu bir asimilasyon uygulamasıdır. Bu anlamda, "kemalizm" ırkçı bir burjuva ideolojisidir.

Pantürkizm ve panislamizm, burjuva sınıf tarafından güncel olarak işleniyor. Tüm burjuva ideolojik kurumlar, kitle iletişim araçları, basın, üniversiteler, vakıflar, burjuva partileri, iktidar, parlamento, devlet başkanı, ordu, polis ve tüm gerici-ırkçı çevreler yoğun olarak pantürkizm ve panislamizm'e başvuruyorlar. Bu ırkçı, gerici ve yayılmacı ideoloji işçi sınıfı ve tüm ezilen kitleler için olduğu gibi, bölgemizdeki halklar için de büyük bir tehlikedir. Bu nedenle bu ideoloji üzerinde özel olarak durup gerçek karakterini teşhir etmek kaçınılmaz bir görev olmuştur.

PANTÜRKİZM,

IRKÇILIK VE YAYILMACILIKTIR

Pantürkizm ortaya yeni çıkmış bir ideoloji değildir. Bu ırkçı ideoloji, Osmanlı imparatorluğu zamanında ortaya çıkmıştır. Osmanlı devleti paşalarından

Talat ve Enver Paşalar tarafından geçtiğimiz yüzyılın sonlarında geliştirilen Pantürkizm dönemin burjuva partisi olan İttihat ve Terakki tarafından da savunulmuş ve daha sonra aynı ırkçı ideoloji Kemalist iktidar döneminde sürdürülmüştür. Pantürkizm, Türk burjuvazisinin 100 yıllık ideolojisidir ve amacıdır. Demirel'in Davos'ta, Sovyetler Birliği Cumhuriyetlerinden Azerbaycan, Kazakistan, Özbekistan devlet başkanları ile fotoğraf çektirirken söylediği "bu fotoğrafın altına yüzyıl gecikmiş bir resimdir; diye yazın" sözleri, Türk ırkçılığının 100 yıllık bu amacını da ortaya koymuş oluyordu.

Osmanlı imparatorluğu 17. yüzyıldan itibaren gerileme ve 100 yıl sonra çözülme ve çökme sürecine girdiği bir zamanda, Türk ticaret burjuvaları kendi çıkarları doğrultusunda, dağılan imparatorluk yerine yeni bir imparatorluk ve hatta bir tek devlet kurmak için kolları sıvadı. Bilindiği gibi, ulus ve ulusçuluk kapitalizmin şafağında ortaya çıkar. Türk ulusçuluğu bir ulusal hareket biçiminde değil, tamamen ırkçı ve gerici bir biçimde ortaya çıkmıştır. 1919'lara kadar Türk ulusçuluğu bir ulusal kurtuluş ve normal uluslaşma yönünde değil, imparatorlukta zaten egemen olan Türklerin, diğer ulusal toplulukları soykırıma uğratması ile biçimlenmiştir. Enver ve Talat Paşa'nın Kafkasya seferlerinde amaçları Orta-Asya'daki tüm Türk kökenli ülkeleri yanlarına alıp büyük "Türk birliği" kurmaktı. Turancılık bir ırkçılık olarak bu dönemde en yaygın dönemini yaşamıştır. Türk ırkçılığı 1915-1940 yılları arasında, Osmanlılar ve Türkiye Cumhuriyeti sırasında, tarihin en büyük soykırımlarını gerçekleştirmiştir. Osmanlılar, 1915-1916 yılları arasında 1,5 milyon Ermeni'yi katletmiş, yüzbinlercesini de toprağından uzaklaştırmıştır. Yine Osmanlı devleti aynı dönemlerde yüzbinlerce Kürt'ü kırımdan geçirmiş yüz binlercesini ülkesinden uzaklaştırmıştır. Osmanlı devletinin son döneminde Kürt ve Ermeni halklarından yüzbinlercesi zoraki göçe zorlanarak tarihin en büyük toplu göç olayı gerçekleştirilmiştir. Türk ulusal burjuva hareketi, emperyalizmin Türkiye'yi işgal etmesine karşı bir ulusal kurtuluş savaşı özelliği kazanmakla birlikte, bu yön bile devrimci bir tarzda, demokratik bir tarzda olmamıştır. Kur-

Dağın
SSCB'de
Türk
Cumhuriyetler

Orta Asya'da Neo-Turancılar

Fatih M. YILMAZ
Türk
Cumhuriyetleri
Sayı 140

Uzun süre önce Neo-Turancılık in başkanı
Alma Ata'da birçok insan kalkınma umudunu
Türkiye'ye bağlamış durumda. Neo-Turancı ve
kendilerine "Bozkur" diyen Alın Partisi yanlıları ise
komünist kökenli yönetimi devirmek için Türkiye'deki
yandaşlarının silahlı göndermesini isteyecek kadar açışiler.

Pantürkizmin dördüncü Orta
Asya'da ve Kazakistan'da
Pantürkizm yıllar sonra yeniden
canlanıyor. Kazakistan yönetimi
de bu akıma güçlendiğini kabul
ediyor. 70 yıllık Sovyet
yönetimine karşı tabandan
gelen tepki kendini Pantürkizm
biçiminde gösteriyor. Köktenli
İslamiyet, Kazakistan üstünden
tehdit oluşturmuyor. T. Saygılı

Kazakistan'da Slavlar, kentlileri
çoğultukta. Kemal alanda ise
Kazaklar, geleneksel
yasalarıyla bir anda sını
kucaklayacaklar.
Kentlilerden
uzaklaşmışlarda,
sarıpazın atıyla,
büğütüyle (Aralık)
kalıplaşmış Kazak bir
sarı çalır, Türklerin
bir zamanlar at
koyduğuna çalılar
görmüyor sizi. Her
Kazak'ın aklında
"bozkır atına" demek
zaten.

tuluş savaşı, bir burjuva demokratik devrim biçiminde olmamış ve savaşın içinde ve zaferden sonra Cumhuriyet iktidarının ilk yıllarında gerici bir karakter kazanmıştır. Kemalist iktidarın gerici karakteri, ırkçılıkla birlikte gelişim göstermiştir. 1925-1940 yılları arasında, Kemalist iktidar, Kürt ulusal hareketini kanla ezmiş ve kitlesel katliamlara girişmiştir. Kemalist iktidar, Kürtlerin varlığını inkar ederek, bu konuda Osmanlılardan daha gerici bir konuma düşmüştür. Bu anlamda Kemalist ırkçılık, dünyanın en koyu ırkçı iktidarlarından biridir. Öyle bir ırkçılık ki, binlerce yıllık tarihi olan ve Orta-Doğu'nun en eski halklarından biri olan Kürt halkını yok sayabilmiştir. Bu bağlamda Türk devleti, Ermeni ve Kürt ulusunu kırma uğratmak ve Kürt ulusunun varlığını yok saymak biçimindeki koyu bir ırkçılık temelinde şekillenmiştir. Pantürkizmin diğer adı olan Kemalizmin amacı, Türk burjuvazisinin tüm bölgede egemenliğini sağlamaktır. İrkçılığının arkasında yatan temel gerçek, burjuva sınıfın, tüm halklar üzerinde egemenlik kurması ve sömürü sağlamasıdır. Kemalizm, hem içerde hem dışarda baskı, soykırım sömürü demektir. Kemalist iktidar, emperyalizm ve gerici Arap devletleri ile anlaşarak, Kürdistanı parçalamış ve Kürt ulusunu ezilen ulus durumuna getirmiştir. Yine aynı biçimde Kemalist iktidar, 1939'da Fransız emperyalizmiyle anlaşarak Hatay'ı Suriye'den zorla ilhak etmiştir. Böylece çizilen "misak-ı milli" sınırları, Türk ırkçılığı-

nın açık bir ifadesi olmuştur. T.C devleti sınırları içine alınan tüm ulusal topluluklar, Türk ulusunun egemenliği altına alınmıştır. Arkasından bu resmi ideoloji haline getirilmiştir: "Kendisini Türk sayan herkes Türktür." Türk devleti on yıllardır, Kürdistan, Arap ve Ermeni topraklarını kendi toprağı saymıştır. Bu topraklar üzerinde yaşayan ulusal toplulukları "Türkleştirme" politikası izlemiştir. Egemen Türk burjuvazisi, ırkçı, Kemalist politika ile, devlet sınırları içinde yaşayan tüm ulusal toplulukları ezmiş ve sömürmüştür. Sonuçta, bu ulusların tüm topraklarını ve canlı işgücünü hücrelerine kadar sömürmüştür.

Kemalizmin diğer bir özelliği, kendi ulusundan işçileri ve emekçileri sömürmesi ve baskı altında tutmasıdır. Türk ırkçılığı, burada da yaptığı baskı ve sömürünün üstünü örtmeye onu gizlemeye çalışmıştır. Kemalistlerin söylediği "sınıfsız, zümresiz, sömürsüz, kaynaşmış toplum" sloganı, sömürünün ve baskının nasıl gizlenmek istendiğini ortaya koyuyor. Burjuva sınıf, sürekli olarak ırkçı ulusçuluk olgusunu öne çıkararak, sömürü ve baskısının üstünü örtmeye çalışmıştır.

Türk devleti, bölgedeki devletlerin sınırları içinde yaşayan "Türkleri" bahane ederek, her zaman için bu devletlerin "işçilerine" karışmış ve bölgede bir yayılmacılık odağı olmuştur. Bunun bir kanıtı Kıbrıs'tır. Türk devleti, Kıbrıs'taki Türklerin haklarını savunma bahanesi ile 1974'te Kıbrıs'ın bir kısmını işgal et-

miştir. TC devleti, aynı gerekçeyle sürekli olarak, Bulgaristan'ı, Yunanistan'ı, Irak'ı tehdit etmiştir. Komşu ülkeler sürekli olarak bu yüzden, Türk tehlikesinden söz etmişlerdir. Eğer TC devleti bu ülkeleri işgal etmemişse bunu, "cihanda sulh" istediği için değil, gücü yetmediği için edememiştir. Türk burjuvazisi, bu emeline ulaşmak ve dünyada büyük bir güç olmak için, sürekli olarak silahlanmış ve sömürüyü en vahşi biçimlerde sürdürmüştür. Türk burjuva devleti, yayılmacı, ilhakçı ve militarist bir devlet olarak bölgede çabanbaşı ve bölge halkları için bir tehlikedir.

Türk burjuvazisi, Sovyet Orta-Asya cumhuriyetlerindeki sosyalist üretim biçimi ve yönetimin yıkılması için emperyalizmle birlikte, 75 yıldır süren bir çaba içinde olmuştur. Bu ülkelere, sık sık sanatçı, yazar, politikacı olarak MİT ve CIA ajanlarını göndermiş ve buralardaki gericiilere gereken mesajları götürmüştür. TC devleti ve Türk burjuvazisi eğer, Sovyet Cumhuriyetlerinin iç işlerine doğrudan karışmıyorsa, bunu da bölgede barış istediği için değil, gücü yetmediği için yapmamıştır. Son birkaç yıldır, Türk burjuvazisinin Sovyet Orta-Asya cumhuriyetlerinde yaptığı girişimler, bu ırkçı niyeti açığa vurmuştur. Bu, Türk burjuvazisinin yüz yıldır "gecikmeli olarak çekmek istediği resimdir". Sovyetler Birliğinde tüm cumhuriyetlerde karşı devrimcilerin, politik iktidarı ele geçirmeleri ve bu arada Orta-Asyadaki cumhuriyetlerin yönetimlerine gerici-milliyetçi güçlerin egemen olması TC devletinin bu "rüyası"nın gerçek olması için bir geçici olanak sağladı. Türk burjuvazisi, "bağımsızlıklarını" ilan eden bu cumhuriyetleri "ilk tanıyan ülke" olmasını pantürkizm yönünden ele almıştır. Pantürkizm, tüm burjuva kurum ve çevrelerinde öne çıkartılmaya başlandı. Türk burjuvazisi bu ülkelerle bir dizi, "kültürel" ve ekonomik anlaşmalar imzaladı. Arkasından karşılıklı ziyaretler yoğunlaştı. Çok sayıda MİT, CIA casusu Türk gazetecisi, politikacı, yazar, sanatçı bilim adamı Orta-Asya cumhuriyetlerine giderek pantürkizm ideolojisini yaymaya başladı. Basında röportaj üzerine röportajlar yayınlanmaya başladı, televizyonlarda program üzerine program yapılmaya başlandı. Tüm sermaye çevreleri Türkçülük yarışına çıktılar. Bunlardan Bülent Ecevit, faşist Türkeş'ten aşağı kalmadığını gösterdi. İrkçi Ecevit, son olarak bir gazete adına, bu cumhuriyetlere gitti ve oralarda pantürkizmi anlattı. Tam bir yarış! Pantürkizmin yeniden güncelleştirilmesinin altında ya-

KIRGIZISTAN LİDERİ AKAYEV

Pantürkizm tehlike değil

BIŞKEK — Kırgızistan Devlet Başkanı Askar Akayev, "Demokrasiden ve serbest pazar ekonomisinden taviz vermeyeceğiz" diyor. Akayev'e göre de (Kazakistan lideri Nazarbayev'de olduğu gibi) Türkiye; ekonomisi, lafık bir ülke oluşu ve

Askar Akayev, Türkiye

AKAYEV — Biz, tüm ülkelerle, Orta Asya'daki komşularımızla olan ilişkilerimizi karşılıklı saygıya dayandırmak konusunda ısrarlıyız. Açık olarak söylemek gerekirse, tüm Orta Asya cumhuriyetleri politik olarak Türkiye'den

tan gerçek, Türk burjuvazisinin, Türkçülüğü kullanarak ve sağlamaya çalışarak, bölgedeki halkları sömürmek ve ezmektir. Türk burjuvazisi, Orta Asya cumhuriyetlerini sömürmek istiyor. Türk burjuvazisi, "Türk birliği"ni gerçekleştirmeye çalışarak dünyada büyük bir güç olmak ve "yeni dünya düzeninde" daha etkin bir konum elde etmek istiyor. Tüm yaptığının altında yatan budur.

TC devleti ve burjuvazi pantürkizmi aynı zamanda, içerde gelişen devrim hareketini engellemek ve devrimci güçleri ezmek için kullanıyor. Pantürkizm buyüzden hem koyu bir ırkçılık, yayılmacılık, ilhakçılık ve hemde içerde koyu bir baskı ve sömürü demektir. Tüm devrimci güçler pantürkizme karşı etkin bir davranış içinde olmalıdır. Pantürkizmin sömürücü, baskıcı, yayılmacı, ilhakçı ve gerici-ırkçı özünü ve amacını açığa çıkarmalıyız.

PANİSLAMİZM: ASYA VE AFRİKA'DA BASKI VE SÖMÜRÜYÜ GİZLEMENİN ÖRTÜSÜ

Panislamizm, Orta-Doğu ve Asyanın kimi ülkelerinde, Kuzey Afrika'da burjuvaların ve toprak sahibi sınıfların sömürü ve baskılarını gizlemek için başvurdukları bir ideolojidir. Panislamizm politikasını izleyen devletlerin çıkarları ortak değildir. Her "müslüman" devlet en başta kendi çıkarlarını düşünmek zorundadır. Bu yüzden panislamizm bir takım ortak ah-

Nazarbayev: Model Türkiye

Tarihi yakınlık Kazakistan Devlet Başkanı Nursultan Nazarbayev, Türkiye'nin son yıllarda büyük bir ekonomik ilerleme gösterdiğini belirtiyor. "Bu nedenle ve tarihi yakınlığımız dolayısıyla Türkiye bizim ekonomik olarak model aldığımız ülkedir" diyor.

Türk Ortak Pazarı Sovyetler'in dağılması ile birlikte Orta Asya'daki Türk kökenli cumhuriyetlerin önemli liderlerinden biri haline gelen Nazarbayev, tek boyutlu olma...ası koşuluyla, Türk Ortak Pazarı fikrine de yakın.

laki ve manevi değerler bütünü değil, bu değerler örtüsü altında, her ülke burjuvazisinin kendi çıkarlarını koruduğu bir örtüdür. Eger durum böyle olmasaydı. Müslüman ülkeler arasında sık sık savaşlar olmazdı. Panislamizm politikasının en üst kurumu İslam Ülkeleri Konferansı'dır. Bu birliğin 46 üyesi var. Bu üyelerin tek ortak tutumu "egemen sınıflara" karşı yükselen devrim mücadelesini engellemek. Birlik içinde büyük bir çıkar kapışması var. Birlik bir ekonomik temel sağlamaya çalışmakla birlikte, esasen bu ortaklık içinde durumu en iyi olan devletlerin kendi çıkarlarını kollamasıdır. Kaldı ki bu ülkelerin hemen hemen tümü emperyalizme bağımlı durumdadırlar. Bu anlamda "İslam Ülkeleri Örgütü" emperyalist ülkelere alternatif bir örgütlenme değildir. Ne politik olarak bunun zeminleri ne de ekonomik olarak olanakları var. Emperyalizme bağımlılık temelinde, emperyalizmden bağımsız bir ekonomik ve politik oluşum mümkün değildir. "İslam Ülkeleri Örgütü" emperyalizmin bölgede egemenliğini kurmak için kullandığı bir araçtır.

Panislamizmin diğer bir işlevi, emperyalizm tarafından Sovyet Cumhuriyetlerinin yıkılması için kullanılması olmuştur. Emperyalizm, Sovyetleri içerden çökertmek için on yıllardır gerici adına ne varsa hepsine başvurmuştur. Panislamizm, emperyalizme hizmet etmede büyük bir rol oynamıştır. Emperyaliz-

min bu planları son yıllarda iyice açığa çıktı. Emperyalizm, Sovyetler Birliğini yıkmak ve Sosyalizmin Orta-Doğuda yayılmasını engellemek için islamcılığı kullanmıştır. Böylece panislamizm hem gerici burjuva güçleri hem de emperyalizmin bölge egemenlikleri için iyi bir araç rolü oynamıştır.

İslamcılık, burjuva sınıfın baskı ve sömürsünü gizlemenin örtüsüdür. Dolayısıyla bu hareketi değerlendirirken, hareketin kullandığı din motifine değil, hareketin sınıfsal niteliğine bakılmalıdır. Örnek olarak, İran devletinin adı "İslam Cumhuriyeti"dir. Ama bu birşey ifade etmez. "İslam Cumhuriyeti"nin altında burjuva sınıfının diktatörlüğü yatıyor. Hemde koyu bir diktatörlük. Mollalar diktatörlüğü, burjuva diktatörlüğünün diğer adıdır. İran'da Şah'ın monarşist, faşist iktidarı yıkıldı. Ancak, yerine kurulan "İslam cumhuriyeti" burjuva demokratik bir devlet bile değildir. Kurulan devlet tam anlamıyla gerici bir burjuva diktatörlüğüdür. Aynı durum "şeriat düzeninin" kurulduğu Suudi ülkesi için de geçerlidir. Suudi Arabistan'da Saud ailesinin monarşisi vardır. Burada egemen olan burjuvazidir. İktidardaki burjuvazinin kendi egemenliğini ve sömürsünü sürdürmek için başvurduğu yöntem ise şeriat düzenidir. Önce Mısır'da ortaya çıkan ve çeşitli arap ülkelerinde örgütlenen "müslüman kardeşler" örgütü burjuvazinin politik bir hareketinden başka birşey değildir. Bu hareket emperyalizme tavır alan devletleri yıpratmak için, emperyalizm tarafından sürekli olarak kullanılır. Toplumların sınıflara bölündüğü her yerde tüm politik ve toplumsal hareketler aynı zamanda bir sınıf hareketleridir. Bunun için bir hareketin başvurduğu din motifine bakarak o hareket hakkında karar veremeyiz. Yapılması gereken toplumsal ve politik hareketin sınıfsal karakterinin ortaya çıkarılmasıdır. **TÜRK İSLAMCILIK HAREKETİ KARŞISINDA YANILTICI TUTUMLAR**

Türkiye'de 12 Eylül yıllarında sol hareket içinde TKP'den başlamak üzere islamcı akımlar karşısında yandaş ve hedef saptıran tutumlar alındı. Pek çok sol çevre, Türkiye'deki dinci akımları "anti-emperyalist" ilan edip onlarla ittifak politikası izlemeyi ortaya koydular. Bu tamamen bir yanılgı ve hedef saptırmaydı. Yine aynı biçimde çeşitli sol çevreler, dinci kimi çevreleri "anti-faşist" ilan edip, bu çevrelerle ittifak politikası izlemeye kalkıştılar. Bu da, diğer saptırma gibi bir saptırmaydı. Öyleki, yakın zamanlara kadar dincilerle "solcular" birlikte toplantılar düzenlemeye giriş-

tiler. Türkiye'de din esasına dayanan partiler olduğu halde sanki yokmuş gibi davranıp bol miktarda dinci akımların propagandası yapıldı. Türkiye'deki İslamcı akımlar bu burjuva solcuların da yardımıyla daha da güçlenmiş ve devrimin başına bela olmuşlardır.

Osmanlı İmparatorluğunun yaklaşık 600 yıllık egemenlik döneminde, İslamcılık, feodal merkezi devletin, çeşitli ülkeleri egemenliği altına almasının aracı olmuştur. İmparatorlukta din ve devlet işleri birlikte ve tek elden yürütülmüştür. Tıpkı, Hristiyanlığın, çeşitli Avrupa devletlerinin elinde sömürgelere boyun eğdirmenin bir aracı olması gibi, İslamcılık da Osmanlı devletinin elinde, Arap, Kürt ve diğer halkları egemenlik altında tutmanın bir aracı işlevini oynamıştır. Tabii ki din, hiçbir zaman egemen devletin, sömürgeleri egemenlik altında tutmasının temel aracı olmamıştır. Esas araç ekonomik ve ekonomi dışı zor olmuştur. Din ise, bu esas araçlara bağlı olarak ve onları kutsayan bir rol oynamıştır.

Din ve devlet işlerini tek elde toplayan Osmanlı padişahları ülkenin sömürgeleşmesi karşısında bu sefer sömürgeleşmeyi savunmuşlardır. Dini kurumlar imparatorluğun yıkılması ile birlikte büyük prestij kaybına uğramışlardır. Kemalist iktidar, din ve devlet işlerini birbirinden ayırmakla birlikte, dine karşı bir tutum almamıştır. Olan şey, dinin, burjuvazinin egemenliği altına alınmasıdır. Halk kitleleri için değişen bir şey olmadı: onlar dinin egemenliği altında kalmaya devam ettiler. TC devleti, her türlü gericiliği ve bu arada dini de kendi bünyesine almıştır. Öyleki, okullarda din eğitimi zorunlu olarak okutulmuştur. Ayrıca devlet desteğinde binlerce kişi "imana hatip okullarından" geçiyor. Binlerce kuran kursu ve onbinlerce din görevlisi ile her tür gerici devlet politikası olarak sürdürülüyor. Her insan, daha doğar doğmaz, bir müslüman olarak doğuyor. Bebekler, nüfus kağıdı ile birlikte, "İslam" dinine kavuşuyorlar. Diyanet işleri, bir devlet kurumudur. Görevi, özel mülkiyeti, sömürüyü ve baskıyı kutsamaktır. Yeni hükümetin bütçesinde diyanet işlerinin bütçesi en yüksek oranlara çıkartıldı. Bu bile, dinin bir devlet politikası olarak sürdürüldüğünü gösteriyor.

Kaldı ki, Türkiye'deki dini kurumlar ve İslami politik akımlar, yalnızca devlet desteği ile ayakta kalmıyorlar. Özellikle, Arap sermayesi bu konuda epey cömert davranıyor. Aynı zamanda, çeşitli emperyalist devletler de Türkiye'de ki İslami akımların desteklenmesi için gereken yardımı yapıyorlar. Türkiye'de

faaliyette bulunan "Faysal Finans" gibi finans kuruluşları emperyalizmle birlikte çahşıyorlar. Bu kuruluşun İslami akımları desteklediğini artık sokaktaki insan bile biliyor. Gerici Arap sermayesi, emperyalizm ve Türk tekeli sermayesi, İslami hareketleri emekçi sınıfların gelişen devrim mücadelesine karşı kullanıyor. İslami akımlar hem emperyalizmin birer kuklası ve hem de faşizmin birer aracıdır. Emperyalizm ise İslami akımlardan hiçbir zarar görmez. O, nasıl olsa ekonomik ve politik egemenliği sayesinde sömürüsünü sürdürüyor. "Müslüman" Arap ülkelerinin tümü emperyalizme bağımlı durumdadır. Emperyalizm, bu ülkelerde büyük karlar sağlıyor. Elde ettiği karların bir kısmını ise devrimi engellemeye kalkan İslami akımlara vermektedir. Kesinlikle söyleyebilirizki, İslami akımlar emperyalizme karşı değildir. Tersine, İslami hareketler, komünizme karşı emperyalizmin pash bir silahıdır. İran bunun bir örneğidir. Sahte anti-Amerikan tutumlarının arkasında yatan şey, "İranga Gate skandalı" ile ortaya çıktı. Türkiye'deki İslami hareketlerin arkasında Amerikan Emperyalizmi olduğu artık tartışma götürmeyen bir gerçektir.

İslami hareketler en aktif dönemlerini 12 Eylül faşizmi yıllarında yaşadılar. Şimdi, faşizmden aldıkları güçle, daha ileri fırlamış durumdadır. Bilindiği gibi, faşist cuntacılar, darbe sırasında ve sonrasında, tüm tarikatların desteğini aldılar. Tarikatlar, işçi sınıfını ezmesi ve sosyalizmi engellemesi için faşizme destek verdiler. Cuntacılar da buna karşılık, dinci kadroları

devletin önemli makamlarına getirdiler. Cuntacılar, emperyalizmin Orta-Doğu'da verdiği jandarmalık rolü için, islam ülkeleri "içinde daha aktif rol üstlendiler" Bu gelişmeler içinde islami akımlar da alabildiğince güçlendiler. İslami akımların, 12 Eylül'e karşı mücadele ettikleri koca bir yalandır. Tersine, islami akımlar, 12 Eylül boyunca, faşizme destek vermişlerdir. MSP'nin diğer partilerle birlikte kapatılması, cuntacıların bir aldatmacasıydı. Aynı şekilde, Cuntacılar MHP'yi de kapatmışlardı. Biri kalkıp ta MHP 12 Eylül'e karşıydı derse o kimse , burjuva saflarda bulunan bir karşı devrimci demektir. Aynı şekilde, biri kalkıpta, MSP 12 Eylül'e karşıydı derse, tam bir aldatmacaya başvuruyor demektir. MSP'nin kapatılması bir göstermelikti. MSP kapatıldı ama, Cuntacılar resmi ideoloji olarak "Türk- İslam sentezini" benimsediler. Yani belli bir anlamda, MSP iktidardaydı, faşizmin bünyesi içindeydi.

Türkiye'de faşizm ile dini akımların nasıl bir yakınlık içinde olduğunu anlamak için uzak tarihe bakmaya gerek yoktur. Sadece 70'li yıllar sonrasına bakılsa bile bu gerçeği çok açık olarak görmek mümkün. Türk burjuvazisi, devrimci hareketin bastırılması için sivil güçlere ihtiyaç duyduğu her dönemde, bu sivil gücü dini akımların arasında bulmuştur. Diğer bir ifadeyle, burjuvazi, devrimci hareketin bastırılması için devlet güçlerinin yanısıra her zaman politik dini akımları kullanmıştır. Kahramanmaraş katliamı bunun tipik bir örneğidir. Kahramanmaraş, Çorum, Sivas ve tüm bunlardan önce 70'li yılların Kanlı Pazar'ı, dinci faşist güçlerin polis ve askerlerle birlikte devrimci ve ilericilere karşı giriştikleri katliamları anlatır. Bu listeyi TC'nin kuruluş dönemlerine kadar uzatmak mümkün; ama sanırım gerek yok.

Tüm bu gerçeklere karşın; İslami hareketi politik bir akım olarak hala karşı devrim saflarında ve devletin yanında görmemek, ondan hala medet ummak, politik saflıktan da öte birşeyle adlandırılmalıdır.

Türk islamcılık hareketinin bir diğer özelliği, Kürt ulusunun ve diğer ulusal toplulukların ezilmesini savunması ve yapılan ulusal baskıyı örtmesidir. Dinciler, Kürt ulusu ezilirken hiç seslerini çıkarmaz, tersine, "Din kardeşliği" altında yapılan zulmü ve kırımı gizlerler. Şimdiye kadar, milyonlarca Ermeni ve Kürdün kırımı uğratılmasında, dinciler her zaman devletin yanında olmuşlardır. Onun için bir kere daha anlaşılıyor ki, din kardeşliğinin altında yatan; egemen ulusun, egemen burjuvazisinin sömürüsü ve bas-

kısıdır. Din, yalnızca maddeye en yabancı bir felsefe değil, aynı zamanda burjuva sınıfın sömürüsünün ve baskısının üstüne çekilmiş bir örtüdür. Kapitalist ülkelerde din, politik bir hareket olarak, burjuva sınıfın hareketidir.

İslamcılık koyu bir anti-komünizmdir. İslamcılığın bu yönü tüm ülkelerde ortaya çıkmıştır. Endonezya'daki komünist katliamı islami gericiğin ulaştığı düzeyi gösteren iyi bir örnektir. 1965'te Endonezya'da ABD emperyalizmi, islami hareketleri kullanarak, komünistlerin üzerine göndermiş ve sonuçta tarihin en büyük komünist kırımından biri İslam güçlerince gerçekleştirilmiştir. Kısacası islamcılık, emperyalizmin ve egemen sınıfların emekçileri ezmesinin ve baskı altında tutmasının sömürmesinin bir aracı olmuştur. Panislamizm de, bu eylemin iki kitada sürdürülmesidir. Türk ırkçılığı ve Türk islamcılık hareketleri birbirini tamamlayan bir madalyonun iki yüzüdür.

Gerek pantürkizm, gerekse panislamizm ideolojisi karşısında yapılması gereken birinci görev, bu burjuva ideolojisinin gerici, sömürüye hizmet eden yönü ve yayılmacı-ırkçı hedefleri açığa çıkartılıp teşhir edilmesidir. Türkiye'de ve Kürdistan'da ırkçılığa karşı belli bir bilinç olmakla birlikte, din konusunda büyük bir kafa karışıklığı sürüyor. Uzun süredir, dine karşı mücadele elden bırakıldı. 12 Eylül boyunca dincilerin baskı altında olduğu propagandası yapıldı. Oysa gerçekte baskı altında olanlar ateistlerdi. Devlet ve tüm burjuva çevreler, yoğun olarak idealizmin propagandasını yaparken, biz komünistler yeterince materyalizmin ve militan maddeciliğin propagandasını yapamadık. Komünist basında, militan maddeciliğin propagandası yoğun olarak yapılmalıdır.

Politik hareketler olarak tüm ırkçı ve dini hareketler, birer karşı devrim hareketidir. Tüm karşı devrim güçleri üzerinde olduğu gibi, bu hareketlere karşı da devrimci zor yöntemlerine başvurulmalıdır. Burada yalnızca dikkat edilmesi gereken, dinin etkisindeki bilinçsiz emekçileri kazanmaktır. Bu kitlelerin kazanılması, dine karşı ilkeli, uzlaşmaz bir mücadele verilerek yapılmalı, yoksa oportünistlerin yaptığı gibi, dine boyun eğerek değil. Bunun dışında tüm gerici karşı devrimci politik ve toplumsal hareketlere karşı devrimci zor yöntemlerine başvurulmalıdır.

TEKELCİ SERMAYENİN İSTANBUL KORKUSU!

Aylardır, tekelci sermayenin değişik sözcüleri, devlet yetkileri, hükümet görevlileri İstanbul üzerine görüş bildiriyor rapor düzenliyor, brifing veriyorlar. Hepsinin ortak kaygısı "İstanbul'u kurtarmak". Genelkurmay Başkanı, burjuva egemenliğin selameti açısından asıl gerekli olanın İstanbul'u kurtarmak olduğunu aylar öncesinde ve açıktan ifade etmişti. Bütün gelişmeler, sergilenen tüm tavırlar, devletin ve tekelci sermayenin İstanbul konusunda bir hayli telaşlı ve endişeli olduğunu gösteriyor.

Bu telaş ve endişenin nedeni nedir? Genelkurmay Başkanı İstanbul'u kime karşı savunmayı düşünüyor acaba? Tekelci sermaye ve sözcüleri İstanbul'la ilgili bunca telaş ve endişeye kapılırken bu korku ve telaşın sadece bir kuruntudan ibaret olduğunu ileri sürmek mümkün mü? Açık ki, değil. Kendi sınıf çıkarları, sınıf egemenliğinin devamı açısından tekelci sermaye İstanbul tehlikesini sezmekten öte, açıkça görmeye başladı.

Şimdi sorun, halkın tepkisini çekmeden, hatta mümkün olabilirse nüfusun geri kesiminin desteğini alarak İstanbul'a güç yığmak, özel önlemlere zemin hazırlamaktır.

"Terörizm" önleme yaygarasıyla devletin ve hükümetin yapmaya çalıştığı; güçlenme eğilimi gösteren ve hangi boyutlara varacağı şimdiden kestirilemeyen

işçi sınıfı hareketine karşı önlem almak, devrimci hareketi öncülük görevini yerine getiremeyecek duruma sokmaktır. Kısacası, önlemlerin özü, işçi sınıfı hareketini ezmeye yöneliktir.

Sermayenin bu telaş ve endişesi, iki önemli noktayı artık tartışmasız kabul ettirmektedir. 20 Ekim Genel Seçimleriyle gelen DYP-SHP iktidarı, tüm "demokratik" demogojilerine karşın gerçekte bir savaş iktidarıdır. İkinci nokta; İstanbul ve çevresi sınıf mücadelesi açısından belirleyici bir öneme sahiptir.

İstanbul, sınıf mücadelesi içindeki bu önemini yıllar önce, sanayileşme sürecine bağlı olarak kazanmaya başlamıştı. Bu süreç, İstanbul'u bir yandan ekonominin can damarı durumuna getirirken, öte yandan büyük bir hızla büyümesini sağladı. Kapitalist gelişmenin taşrada yarattığı iflas ve çözümler sonucu ortaya çıkan göçün önemli bir kısmı İstanbul'a yöneldi. Bunun yanısıra, Kürdistan'dan İstanbul'a göç de önemli boyutlara ulaştı. Taşrada ve Kürdistan'da iş bulma, geçinme olanaklarını yitiren soluğu hemen İstanbul'da almaya başladı. Bu nesnel süreç, önlenemez biçimde gelişti ve İstanbul'u büyük bir hızla gelişen bir kent durumuna soktu.

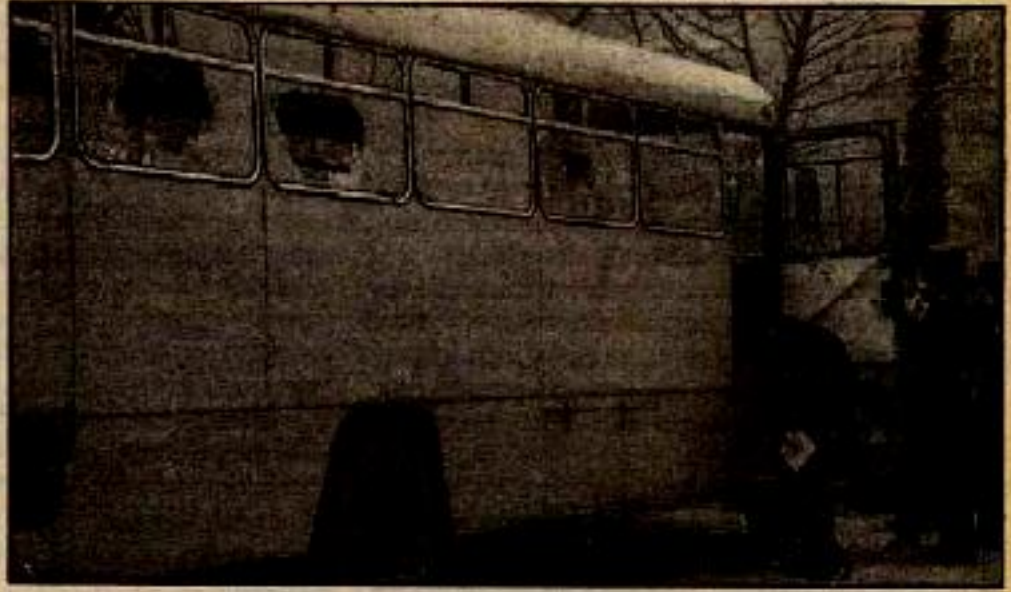
Sanayileşme süreci İstanbul'un önemini bir kat daha arttırdı. İstanbul ve çevresi sanayinin, dolayısıyla işçi sınıfının en yoğun olduğu bölge haline geldi. Tür-

kiye işçi sınıfının önemli bir kesimi İstanbul ve çevresinde bulunmaktadır. Bu olgu, sermayenin ve sermaye sınıfının da İstanbul ve çevresine taşındığı anlamına gelmektedir. Bu süreç, İstanbul'u çelişkilerin keskinleştiği, işçi sınıfı ile sermaye sınıfı arasındaki çatışmanın şiddetlendiği odak durumuna getirdi.

Bu olgu, uzun bir süredir pratik olarak gözlemlenebiliyordu. Son yıllarda meydana gelen grevlerin önemli bir kısmı İstanbul ve çevresinde gerçekleşti.

Grevci işçi sayısındaki oranda da İstanbul büyük bir farkla önde. İşçi sınıfının 1989'daki "Bahar Eylemleri"nden bu yana işçi eylemlerinde sürekli bir artış görülmektedir. İşin diğer bir önemli yönü, işçi eylemlerindeki radikalleşme eğilimidir. Paşabahçe Cam Fabrikası işçilerinin direnişiyle başlayan süreç, Yurtiçi Kargo işçilerine kadar uzanıp gidiyor. Aynı gelişmeleri memur hareketi için de saptamak

gerekıyor. 12 Eylül faşizminin ezmeye çalıştığı memur hareketi, yıllar sonra 80 öncesinden daha leri istem ve örgütlülük bilinciyle İstanbul'da ortaya çıktı. 80'li yıllar öncesinde dernekleşmeler biçiminde örgütlenen memurlar, yıllar sonra ve ezildikleri sanılan bir dönemde sendikalaşma istemleriyle ortaya çıktılar. Ama sendikalaşma istemi kadar sendikalaşma için başvurulan yöntemler de önemliydi. İşte bu nokta tekelci sermayenin gözünü korkutan bir gelişmeydi. Çünkü memurlar, sendikalaşma-örgütlenme haklarını istemekten çok, bu hakları kopararak, mücadele ederek elde etme yolunu seçmişlerdi. Memur hareketinin başlangıcında, gözdağı kabilinden yapılan sürgünler işe yaramayınca ve hareketin kitleselleşmesini önleyemeyince 1982 faşist Anayasası'nın önemli bir maddesi fiilen geçersiz oldu. Ne ANAP, ne ondan sonra gelen SHP-DYP iktidarı binlerce memuru işten atmayı göze alamadı. Şimdi, gösteri ve eylem yapımları yasalarla yasaklanmış olan memurlar, Ankara'da hükümetin gözü önünde miting düzenliyorlar.

Öğrenci hareketi ise, tüm karamsar tablolara karşın gerçekte sermayeyi rahatsız eden olgulardan birisi olmaya devam ediyor. "Kitleselleşmiyor" vb. eleştirilerin kendi içinde hergün yapıldığı bir dönemde, gerici faşist saldırıları, polisin saldırılarına karşın geri püskürttü. Geçtiğimiz aylarda, öğrenci gençliğin gerici faşist harekete ve polise karşı verdiği mücadele, onun tekelci kapitalist sistem dışına çıkma dinamiklerini içinde ne denli güçlü barındırdığını ortaya koydu. Bunun yanısıra, yakın zamanlara kadar üniversite gençli-

ğiyle sınırlı olan öğrenci hareketi, yeni yeni bu sınırı kırmaya, liselere sıçramaya başladı. Öğretmen dayatmasına, idare baskısına ve eğitim sistemine karşı kitlesel karşı çıkışların İstanbul Liseleri'nde ortaya çıkması bu olguyu tartışmasız ortaya koyuyor.

Bu anlamda, "Ankara'da sadece hükümet var" derssek abartma yapmış olacağımızı sanmıyoruz. Sınıf mücadelesinin ve bu mücadelenin tüm yan desteklerinin odağının İstanbul olması, devrimci hareketlerin eylemlerini İstanbul'da yoğunlaştırmalarını beraberinde getirdi. Devrimci-sosyalist yayınların hemen tümünün merkezlinin İstanbul'da olması, memur sendikalarının, öğrenci derneklerinin merkezlinin İstanbul'da oluşturulması bu durumu zaten yeterince kanıtıyor.

Bütün bu gelişmelerin en başta ve yoğun olarak İstanbul'da ortaya çıkması rastlantı değildir. İktisadi gelişme bu duruma yol açan nedenlerin başında geliyor. Yani bu gelişmelerin belli bir ekonomik temelli var ve tekelci sermayenin çözüm bulamadığı sorun da budur. Sermayenin İstanbul ve çevresinde yoğunlaşması, zenginlik ile yoksulluk arasındaki uçurumun burada daha da derinleşmesine yol açtı. Kısacası sınıf çelişkileri keskinleşti, sermaye büyüdükçe işçi ve emekçiler yoksullaştı, dolayısıyla bunlar arasındaki çatışma giderek şiddetlendi.

Bu süreç bugün de devam ediyor.

İstanbul'da devrimci hareketin varlığı ve varacağı boyutlar sermaye sınıfını tedirgin ediyor. Aldığı önlemlerin tümü bile devrimci güçleri zayıflatmaya yetmiyor. Tersine, sınıf çelişkileri derinleştikçe ve sınıf

hareketiyle devrimci güçler bütünleştiği bütünü zor önlemleri ancak geçici bir etkiye sahip olabilir; bir süre sonra yok edildi sanılan devrimci örgüt tekrar, eskisinden güçlü biçimde ortaya çıkıyor.

Sermaye sınıfını ürküten bir diğer gelişme de, Türk-İş'in işçi hareketi üzerindeki denetimini kaybediyor olması. Şüphesiz Türk-İş, yılların deneyimli, sermayenin maddi ve manevi desteği, devletin açık kollaması sayesinde hala sınıfı aldatabilecek olanaklara sahiptir ve bunu hergün yapmaya devam ediyor. Ama, bunun yanısıra, gelişen bir süreç var ki, o da, çelişkilerin derinliği sayesinde işçi sınıfının giderek eski, ağır, uyuşuk, kolay aldanabilir durumundan kurtulması yönündedir.

Tekelci sermaye, bir türlü çözemediği ekonomik ve siyasal bunalımının önümüzdeki süreçte nereye yol açabileceğini görüyor. Varolan ve derinleşme eğilimi ağır basan sistemin çözümsüzlüğü, bir çözüme doğru yol almaktadır. Bunalımın şiddeti, burjuva iktidarların yalan ve demagojilerle toplumu uzun süre aldatmasına izin vermiyor. Bu nedenlerdir ki, vaad etmediği şey kalmayan, değiştiğini ve demokratlaştığını tüm küçük-burjuva reformist akımlara yutturabilen Demirel, Kürt halkının ulusal kurtuluş ve çalışan sınıfların sınıfsal kurtuluş mücadelesi karşısında yüzünü örten tülden perdeyi yırtıp atmak, gerçek çehresini ortaya sermek zorunda kalmıştır. Kürt halkının, işçi ve emekçilerin, devrimci yapıların eylem ve faaliyetleri DYP-SHP iktidarının başını da "analarından doğduğuna pişman ederiz" dedirtecek kadar güçlenmiştir (Bu lafları faşist Evren'den de duyardık ama ne yapabileceğini herkes gördü).

Önümüzdeki süreç, işçi hareketinin, çalışan kesimlerin eylemlerinin artacağı bir dönem olacaktır. Bu mücadele en çok da, İstanbul'da yoğunlaşacaktır. Devletin ve sermaye sınıfının İstanbul korkusu da buradan ileri geliyor. Çünkü, ezilenlerin mücadelesiyle devrimci yapıların bütünlüşmesi sermayenin egemenliği açısından tehlikelerle dolu bir durumu ortaya çıkaracaktır. Bu yüzden, faşist devletin yetkilileri, Genelkurmay, Emniyet Müdürü, İşçileri Bakanı sürekli rapor ve toplantılarla İstanbul'da egemenliklerini nasıl sağlayacaklarına dair görüş alış-verişinde bulunuyor, önerilerde bulunuyor vs...

Bunların tümü "terörizmi önlemek" bahanesi arkasına sığınarak yapılıyor. Kamuoyu iyice kıvamına getirdiğinde bir çırpıda üç bin polis takviyesi yapılıyor, yeni araç ve gereçler getiriliyor, baskı ve zor uygula-

maları için gerekli tüm hazırlıkları yapıyorlar. İstanbul için yeni ve özel planların hazırlandığını artık herkes biliyor. İktidar, bu planları uygulayabilmek için nüfusun geril kesiminin desteğini arkasına almayı planlıyor. Bu doğrultuda basın yayın dahil tüm burjuva güçler harekete geçmiş bulunuyorlar. Yalan ve demagoji bu çabalarının temel malzemesi oluyor-olacak. İstanbul'a atanan emniyet müdürü bu niyetlerini açıkça ifade etti. Yeni planlarını uygulayabilmek için çeşitli biçimlerde aldatılan nüfusun geri kesiminin desteğine ihtiyaçları var. Bu destek olmadan özü işçi ve devrimci hareketi ezmek olan planlarını yaşama geçirme şansları oldukça zayıf. Gerici faşist kitlelerin burjuvaziye aradığı desteği verecek kesimin başında geleceği tartışma götürmüyor. Orta sınıfların bir kısmı da destek verecek yapıdadır. Özellikle "can güvenliği" sorunu bu kesimi devletin yanına itecek faktörlerin başında geliyor.

Ne varki, bunlara bakarak herşeyin tekelci sermayenin çabalarına bağlı olduğunu düşünmek, büyük bir yanılgı olacaktır. İşçi sınıfının ve devrimci güçlerin bilinçli çabaları karşı yönde önemli bir rol oynayacaktır. Ama tüm bunlardan önemlisi, bu süreçlerin nesnel bir yanı var ki, bu nesnel süreçler devrimci bir karakter taşıyor. Sermayenin yoğunlaştığı İstanbul, yoksulluğun, sefaletin, enflasyon ve geçim zorluğunun derinleştiği bir yerdir aynı zamanda. Ekonominin yapısından kaynaklanan bu nesnel durum her geçen gün yığınla insanı devletin, iktidarın, sistemin karşısına; devrimci güçlerin yanına itiyor. Tekelci sermayenin asil açmazı burada yatıyor ve onu terörist önlemlere planlara zorlayan olgu da esas olarak burada yatıyor.

Fakat, tekelci sermayenin ve faşist devletin gözden kaçırdığı bir nokta var ki, onu hatırlamak bile istemiyor. Onu kendisine biz hatırlatalım; 12 Eylül faşizmi döneminde, kondi yasalarınız size ayakbağı olduğunda, bir çırpıda atıp kurtulduğunuz o dönemde dahil, yaptıklarınız işçi sınıfı ve devrimci hareketi yok etmeye yetti mi ki şimdiki aynı şeyi tekrarlamaya çalışıyorsunuz?

Bu önlemleriniz de boşa gidecek ve başta İstanbul olmak üzere, tüm Türkiye ve Kürdistan'da başlayan süreç kendi doğal sonucuna varacaktır. Ya sınıf egemenliğiniz yıkılacak ya da, en azından temellerinden sarsılacaktır.

Taylan IŞIK

SINIF VE KİTLE SENDİKACILIĞI ANLAYIŞIMIZ

1- İşçi sınıfının emeğinin korunması, geliştirilmesi bir bütün olarak işçi sınıfının, sınıfsal çıkarlarını ve sınıfsal hedeflerini savunmak temel sendikal anlayışımızdır.

2- Tüm sendikal çalışmalar (toplu sözleşme, grev, direniş vb.) bu anlayış temelinde dayanacaktır.

3- Sermaye sınıfının, işçileri kölelik altında tutmak için ileri sürdüğü toplumsal uzlaşma; çalışma başarı aldatmasına karşı uzlaşmaz ve kararlı bir mücadele verecektir. Sendikal çalışmalarımızı burjuva sınıfının istediği "sınıf uzlaşması" temelinde değil "sınıf mücadelesi" temelinde dayandırarak yürüteceğiz.

4- Esas olan işçi sınıfının ve tüm ezilenlerin kurtuluşudur. İşçi sendikaları, bu kurtuluş amacı yolunda önemli bir araçtır. Sınıf sendikaları, sınıfsal kurtuluşun önemli araçları grevler ve eylemler de önemli mücadele ve bilinç okullarıdır.

5- Uzlaşmacı sarı burjuva sendikacılığına karşı direnen ve kararlı bir mücadele vermeyi savunuyoruz.

6- Sermayenin ekonomik, politik egemenliğine, faşizme, ulusal baskı ve zulme karşı mücadele tekelci sermayenin ezdiği tüm emekçi kitlelerin ortak sorunudur. Bu anlamda, işçiler olarak bu mücadelede tüm emekçiler ve onların sendika-kitle örgütleri ile ortak mücadele içinde olacaktır.

7- Sermayenin, devletin ve hükümetlerin işçi sınıfı ve sendikalar üzerinde her türlü yasal, idari tüm baskılarına ve yasaklarına karşı aktif ve örgütlü bir mücadele yürütecektir.

8- İşçi sınıfı hareketi öz olarak, ulusal değil uluslararası bir harekettir. Bu temelde uluslararası, proletarya ile enternasyonal dayanışma ve mücadelede birlik için de çaba içinde olacağız.

9- İşçilerin kökeni ve cinsiyetine bakmaksızın tüm işçilerin sermaye sınıfına karşı mücadele birliğini gerçekleştirmek, temel bir politikamızdır.

10- Sendikalar sınıfsal mücadelede işçiler için önemli araçlardır, ve sürekliliğe sahiptirler. Ancak sınıf mücadelesinin sertleştiği koşullarda sendikaların yanında işyeri komitelerinde ve konseylerinde örgütlenmek de mücadelenin bir zorunluluğudur. İşçilerin işyeri komite ve konseyleri birer sınıf mücadele organlarıdır. Bu mücadele araçlarının etkinliğini tüm işletmelere yaymak için örgütlenme çalışmalarına gereken ağırlık verilecektir.

SENDİKA İÇİ DEMOKRASİ

11- Sendikalarda en önemli ilkelerden biri sendika içi demokrasidir. Sendika içi demokrasinin temel ilkesi demokratik merkezîyetçiliktir. Türk-İş ve tüm sarı sendikalarda temel ilke bürokratik merkezîyetçiliktir. Bürokratik merkezîyetçiliğin olduğu yerde söz ve karar tabanın yani işçilerin değil, sendika yönetimine aittir. Bu anlayışın egemen olduğu sendikalarda üyelerin ya hiç hakları yoktur, ya da bu haklar tamamen kısıtlanmıştır. Savunduğumuz demokratik merkezîyetçilik ilkesine göre sendikaların merkezi yönü açık basmaz. Sendikalarda en geniş ve uygulanabilir demokrasi vardır. Bu bir işçi demokrasisidir. Söz ve karar tabana yani işçilere aittir. Sendikaların taban örgütleri, merkezîyet-

çilliği yok saymamak koşulu ile üzerktirler. Oysa bürokratik merkezîyetçiliğin olduğu sendikalarda taban örgütlerinin hiç bir yetkisi yoktur. Tüm yetkiler ve haklar sendika merkezine aittir. Bunun için bürokratik merkezîyetçi sendikalarda, merkez tabanın tepesinde ve tamamen tabanına yabancılaşmıştır. Sendikaların tepesine gelenler tam anlamıyla keyfi bir yönetim izliyorlar. Sarı uzlaşmacı, bürokratik merkezîyetçi sendikal anlayış köklü olarak değişmelidir.

12- Sendika içi demokrasi gereği, sendikal çalışmaların tüm alanlarında da taban söz ve karar sahibi olmalıdır. Üyelerin hakları tüzüksel güvencelere kavuşturulmalı, üyeler sendikaları denetlemeli ve bu hak da sendikal güvenceye alınmalı. İşçilerin iradelerini özgürce koymasını önleyen tüm yasalar, tüzükler ve engeller kaldırılmalıdır.

13- Sendika üyelerinin çoğunluğunun, istemedikleri sendika yöneticilerinin tüzükteki kongre süreleri beklenmeden geri çağırma hakları tüzüksel güvence altına alınmalıdır.

EĞİTİM BİLİNÇLENME

14- Uzlaşmacı sarı burjuva sendikaları, sermaye sınıfına ve kapitalist düzene kölece boyun eğmeyi öğütleyen eğitim verirler. Bu sendikaların yayınladıkları broşürler, dergi, kitap, ajanslar ve eğitim amaçlı çeşitli toplantılarda işçilere burjuva ideolojisi propogandası yapılır.

15- Gerçek işçi sendikaları bizim savunduğumuz sendikalarımızdır. İşçilerin eğitimine özel bir ağırlık verilir. İşçilerin demokratik ve sosyalist bilinç kazanmaları amacıyla eğitim verilir. İşçilerin politik eğitimine ve kültürel çalışmalarına yoğunluk verilir. Bu amaçla tüm sendikal olanaklar seferber edilir.

ÖRGÜT-YÖNETİM

16- Sarı uzlaşmacı burjuva sendikaların yönetiminde bulunanlar sendikaları kendileri için çıkar sağlayan kapitalist işletmelere dönüştürmüşlerdir. Sendikalar işçilerin çıkarlarının bir aracı değil, sendikaların tepelerine çöreklenen bu işçi aristokratlarının çıkarlarının bir aracı haline getirilmiştir. Sarı uzlaşmacı burjuva sendikacılığı anlayışı sadece bir eğilim değil, bu anlayış bir sistem özelliği kazanmıştır. Yapılması gereken tek tek yönetim ve bazı eğilimleri değiştirmek olmamalı, yapılması gereken; bu uzlaşmacı sarı burjuva sendikacılık sistemini köklü olarak yıkmak olmalıdır. Yerine yine bu sendikaların tabanında, işçiler arasında gelişen yeni gerçek işçi sendikacılığı anlayışı konmalıdır.

17- Sınıf ve kitle sendikacılığını savunarak yönetime aday olanlarda şu nitelikler aranmalı; Kişisel hiç bir çıkar gütmeyen işçilerin çıkarlarını esas almak, bilinçli dürtüst çalışkan olmak vb.

18- Yönetime gelen kişiler işçilere karşı sorumlu olmalı ve hesap vermelidir. İşçiler, sendika ve sendikacıların emrinde değil, sendikacılar ve sendikalar işçi sınıfının emrinde olmalı.

19- Yönetime gelen kişilerin sendikadan alacağı ücret fiilen çalışan bir işçinin aylık ücretini geçmemelidir.

KÜRDİSTAN'A SALDIRI HAZIRLIĞI VE DEVRİMCİ TUTUM (*)

Kürt halkına "şefkat" vaadeden yeni iktidarın sözcüleri, haftalardır yapılacak bir saldırıyı planlıyor, konuşuyor, tartışıyor. Saldırı hazırlığı Sağır Sultan'ın bile duyacağı şekilde en üst makamların, Turgut Özal'ın ağzından itiraf edildi. "Demokrat" ve "değişen Demirel" nasıl demokratlaşmış ve değiştiğini göstermenin hazırlığını yapıyor. Kıbrıs'a yapılan saldırıya eşdeğer bir saldırının hazırlıkları yapılıyor. Komando birlikleri, hava indirme birlikleri, zırhlı araçlar, tank-top-tüfek, ne varsa hepsi Kürdistan'a yığılıyor. Amerika'dan Cobra helikopterleri de yolda... Herşey yakında tamam olacak.

Gerekçe mi? Tekelci basın aylar öncesinden gerekçeyi hazırlamaya başlamıştı bile. "Kürtler ayaklanacak ve biz istemeye istemeye ayaklanmayı bastıracağız." Hepsi bu... Türkçesi, Kürt halkına şefkat vaadeden DYP ve SHP, vaadlerini yerine getirebilmek için önce Kürt halkını bir kırıp-geçirecekler. Ortalığı dümdüz ettikten sonra geriye kalanlara "şefkat ve sevgi" götürecekler. Faşist devlet ve tekelci sermaye işi o kadar pervasızca yapıyor ki, herkesin görüp, anlayabileceği açıklıkla davranıyor. Neyse ki, aralarından biri çıktı da "canım bu iş bu kadar açık yapılmaz, sonra düşmanımız önemini alır, haklılığımızı kimseye anlatamayız" diye kendi yandaşlarını uyardıktan sonra dışarıya da sadece çocukların inanabileceği şu açıklamayı yaptı: "Saldırı hazırlığı yok, sadece bize saldırı olursa ona karşı önlem alıyoruz."

Oysa saldırı hazırlığı o kadar yoğun ve aleni ki, Kürdistan halkının büyük bir kesimi "Nisan'a kadar sağ kalabilirsek" düşüncesiyle yaşıyor. Bu ruh hali Kürt halkının nasıl bir psikolojik havaya sokulduğunu gösteriyor. Bunun yansıması, hergün meydana gelen "failli meçhul" cinayetler ve faşist çetelerin faaliyetleri gerginliği daha da artıyor. Gün geçmiyor ki Kürdistan'ın birkaç kentinde birkaç "failli meçhul" cinayet faşist çeteler tarafından işlenmesin. Bu tür cinayetlerle ilerici-devrimci kitleyi edersizleştirme, Kürt halkını korkuyla pasifize etme politikası günlük uygulama haline gelmiştir.

Aylar öncesinden ifade ettiğimiz "burjuvazi Kürdistan'da yönetmiyor, savaşıyor" saptamamız devletin

son saldırı hazırlığıyla artık tartışma götürmüyor. Savaş yeni başlamış değil. Kendine özgü biçimlerle çok önceden başlamıştı zaten. Vedat Aydın cinayeti ve sonrası bu savaşa yeni bir boyut kazandırdı. Gözdağı ve yıldırma amaçlı faşist terör eylemleri arttı. Kaçırarak öldürme sıradan olaylara dönüştü. Buna karşılık ulusal kurtuluş hareketi daha da gelişip, güçlendi, kitleselleşti. Bu karşılıklı etkileşim ilhakçı faşist devlet ile Kürt halkının ulusal kurtuluş özlemleri arasındaki çelişkiyi derinleştirdi ve bugünkü boyutlarına getirdi.

Bugün, bir yandan Kürt halkının mücadelesi kitlesel boyutlara varırken, öte yandan faşist devlet kendi statükosunu devam ettirmek için başvuracağı "zor" araçlarını bölgeye yığıyor. Kürdistan'a yapılan yığınak planlanan saldırının çapı hakkında önemli bir göstergeci. Binlerce eğitilmiş asker, hava indirme birliği, tank, uçak, helikopter bölgeye gönderilmiş durumda. Burjuva basın günlük yayınlarla halkı sürekli tedirgin etmeye, gerginliği arttırmaya savaş havası estirerek göçü hızlandırmaya çalışıyor. Son aylarda Kürdistan'dan göç iyice hızlanmış durumda. Birçok köy tamamen boşalmıştır. Kürdistan'ın birçok ilinden ekonomik amaçlı olmayan göçler hızlanmıştır.

Türk burjuvazisi saldırı niyetini sadece yaptığı hazırlıklarla değil, başka biçimlerle de ortaya koyuyor.

Turgut Özal ziyarete gelen bir Kürt heyetiyle yaptığı konuşmada Saddam'ı örnek göstererek Irak'tan ders alınması gerektiğini açıkladı. Bununla verilmiş istenen mesaj çok açık; "Irak Kürdistan'ında Saddam'ın yaptıkları ortada, eğer burada uslu durmazsanız aynı şey başınıza gelecek. Ona göre davranın, ayağınızı denk alın." Mesaj bu. Hazırlıklar da bu mesaja uygun olarak sürüyor. Türk burjuvazisinin çıkarları uğruna bir değil, birkaç Halepçe yaratacağından kuşku duyan varsa hiç tarih bilmiyor demektir. Ama, böyle bir katliamı önlemenin yolunu, mücadeleyi hafifletmekte ya da teslimiyette aramak için de dünya ve Türkiye burjuvazisine, sınıf mücadelesine ilişkin kaplara bir cahil olmak gerekiyor. Sınıf mücadelesinde, burjuvaziye karşı kavga da, burjuvazinin katliamını önlemek için mücadeleyi şiddetlendirmek, yükseltmek zorunludur. Çünkü, burjuvazi düşmanın kendisi için yaratacağı

tehlikeyi sezdiği anda katliama başvurmaktan çekinmez. Ne var ki, bunu her zaman değil, düşmanının en zayıf, dağınık ve örgütsüz anında yapar. Bu karakter Türk burjuvazisi için de geçerlidir. Türk burjuvazisi, uzun süredir Kürt halkının mücadelesinin kendisi için oluşturduğu tehlikeyi sezip, görmektedir. Bu tehlikenin artık kolay kolay savuşturulamayacağını da biliyor. En azından bir süre için tekrar aynı kabuslu günleri görmemek üzere ilk fırsatta, kendisi için en uygun koşullarda bir katliam denemesine girişecektir. İşte şimdi bütün sorun Türk burjuvazisine bu fırsatı vermemek, Kürt halkının ulusal karakterdeki mücadelesini yükselterek, burjuvaziye uygun koşul bırakmamaktır.

Burada bir parantez açarak 20 Ekim seçimlerinde izlenen reformist politikanın Kürt halkının mücadelesine ne kadar zarar verdiğini anımsamadan geçmek doğru olmayacak. Çünkü 20 Ekim seçimlerinde izlenen uzlaşmacı, SHP'ye "ilerici-devrimci" nitelmesi yaptırın politikanın kararlı somut sonuçları bugün daha rahat görülebiliyor. Bugün Kürt halkına karşı savaş hazırlığı yapan iktidarın bir ayağı da SHP'dir. SHP Kürt sorununun da ne kadar şoven olduğunu, bu konuda diğer burjuva partilerden hiçbir farkı olmadığını net tavırlarla sergiliyor. İnönü'nün ulusal sorunda Demirel ya da Özal'dan daha farklı olduğunu ileri sürebilmek için ya politikada "saf"lığı körlük mertebesine varamış ya da Kürt halkını bilerek aldatan bir şarlatan olmak gerek. İşte böyle bir partinin HEP'e karşı seçimlerde izlediği politikaya "ilerici-devrimci ittifak" adı verilebildi. Reformist-uzlaşmacı seçim politikasının bir diğer önemli yönü ise, Kürt halkının devletten kopuşma sürecini kesintiye uğratmaktır. Burjuva partileri, izlenen seçim politikasıyla birer tabela partisi olmaktan

kurtarıldı, devlet partisi olan SHP verilen destekle tekrar canlandırıldı. Kopuşma sürecinin kesintiye uğratılıp, devletin bir partisi olan SHP'ye güç verilmesi burjuvaziyi bugünkü saldırı planında yüreklendiren faktörlerin başında geliyor. Eğer boykot taktiğiyle Kürt halkının tüm partilerden, parlamentodan, devletten ve sistemden kopuşma süreci hızlandırılırsa burjuvazi bugün saldırı planları yerine statükosunu koruyabilmek için "barış çağrıları" hazırlamakla meşgul olacaktır. Reformist politikaların ne gibi sonuçlara yol açtığına böylece işaret ettikten sonra parantezi kapatabiliriz.

Türk burjuvazisi, "Kürt sorunu"nda tam birlik sağlamış durumdadır. Başka sorunlar gündeme geldiğinde bir biriyle dalaşan, en olmadık iftira ve karaçalmaları diğeri hakkında yazıp açıklayan burjuva güçler, sorun Kürt halkına geldiğinde tam bir birlik oluşturmaktalar. Bu birlik yelpazesi burjuva basından partilerine; burjuva aydınlardan, gerici faşistlere kadar uzanıp gitmektedir. Seçim öncesi birbiri hakkında olmadık iddia ve suçlamalarda bulunan SHP ile ANAP, DYP ile ANAP vb. partiler, sorun Kürt halkı ve Kürdistan'a geldiğinde herşeyi unutup birlikte davranabilmekteler. Bunun son örneğini Kürt heyetinin SHP-DYP ve Turgut Özal'ı ziyaretinde gördük. İnönü, çok açık olarak Kürt sorusunda Özal'la aynı düşünceleri paylaştığını açıkladı. Demirel de öyle. Zaten tüm burjuva partilerin tartışmasız birlik oldukları sorunların başında "Kürt sorunu" gelmektedir.

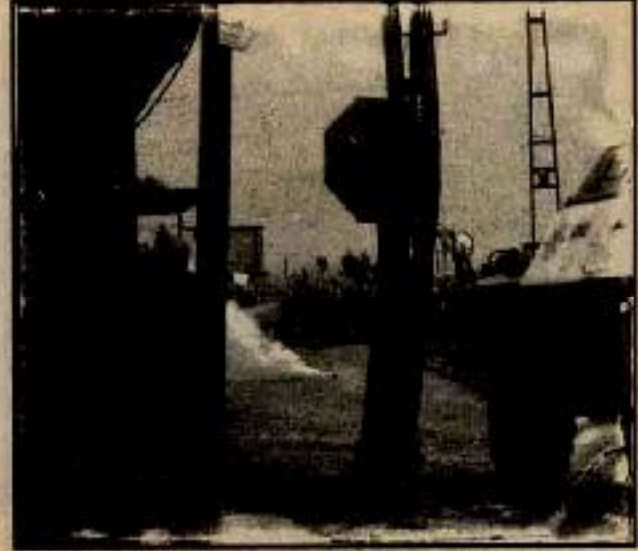
Türk burjuvazisi, Kürt halkına karşı bir soykırımın hazırlıklarını yaparken ihtiyaç duyduğu kitle desteğini almak için Türk şovenizmine güvenmekte, bu yüzden

her fırsatta Türk şovenizmini kışkırtıp, beslemektedir. Faşist MÇP'nin yanısıra Türk milliyetçiliğinin liderliğine soyunan bir diğer kişi de Ecevit'tir. Devletin tüm propaganda araçları yanında (burjuva basın bunların başında gelmekte) Ecevit ve MÇP'nin çalışmaları bu yöndedir. Devlet desteğindeki MÇP, askerlerin cenazelerini kullanarak Kürt aleyhtarı küle gösterilerine başladı. Türk ve Kürt emekçilerini ayırmak birbirine kırdırarak ve sınıf mücadelesiyle ulusal mücadeleyi bu şekilde boğmak planı, faşist devletin ve tekelci sermayenin gündeminden kalkmak bir yana masaya getirilmiş durumdadır.

Demirel, son ABD gezisi sırasında kitle imha saldırısı için gerekli izni ABD'den almıştır. Özellikle Orta Asya ve Kafkasya bölgelerine gözlerini diken ABD emperyalizmi, Irak'ta bulaştığı sorunların çözümü için taşeronluk görevini yüklenmeye hazır. Türkiye'ye diyet olarak Kürt sorununda serbestçe davranma iznini vermiş görünüyor. "Terörizme" karşı olmak yönündeki açıklamaların başka hiçbir anlamı olmaması gerekiyor. Türk burjuvazisi ABD'den gerekli icazeti aldıktan sonra şimdi Irak Kürdistanı Kürtlerini yanına çekmenin, onların olası tepkilerini önlemenin yollarını arıyor ve pazarlığını yapıyor. Barzani ve Talabani ile sürdürülen gizli görüşmelerin temel amacı budur.

Türk burjuvazisinin planladığı saldırı, Vedat Aydın cinayetinden sonra Kürdistan sorununda ikinci bir dönüm noktasını oluşturacaktır. Vedat Aydın olayı ile ilhakçı Türk burjuvazisi devlet terörünü, "faili meçhul" cinayetleri artırarak, Kürt halkı ise kitlesel eylem ve direnişlerini yükselterek mücadeleye yeni boyut kazandırdılar. Şimdi Türk burjuvazisi kitle imha saldırısıyla son darbesini vurmaya, sorunun bu biçimde çözümünü gerçekleştirilmeye çalışmaktadır. Kürt halkının ulusal kurtuluş kavşasının ulaşacağı bu boyutlar yeni süreç ve mücadelelerin başlangıcı olacaktır. Türk burjuvazisinin saldırısı, çözüm sağlamak bir yana yeni süreç ve çelişkilerin önünü açmaktan başka bir işe yarayacaktır.

Ilhakçı tekelci sermaye, faşist devlet eliyle bu saldırı planlarını ve hazırlığını yaparken Türkiye işçi sınıfı, emekçi halkı ve devrimci güçlerine büyük ve önemli görevler düşmektedir. Herşeyden önce, devrimci güçlerin sık sık sözlünü ettikleri enternasyonalizm, enternasyonal dayanışma, bu saldırı karşısında alınacak tutum ve çabayla somut ifadesini bulacaktır. Enternasyonal dayanışmanın boş, soyut bir söz olmaktan çıkarılıp gerçek içeriğine kavuşturulabilmesi için Türk burjuvazisine karşı Kürt halkıyla en yüksek dayanışmanın gösterilmesi zorunludur. Kürt halkını en zor günlerinde yalnız bırakacak olanların ağzında enternasyona-

lizin sözcüğü ikiyüzlüce söylenmiş bir yalan olmaktan öteye geçmeyecektir. Bu anlamıyla, önümüzdeki süreç devrimci güçlerin enternasyonalizm konusundaki sözlerinin sınanacağı süreç olacaktır. Kürt halkıyla dayanışmayı hiçbir gerekçe engelleyemez, engellememelidir.

Tekelci sermayenin yayın ve basın aracılığıyla sık sık sözlünü ettiği "kardeşlik" tam bir aldatmacadır. Ortada bir "kardeşlik"ten çok birinin diğerini ezdiği, baskı ve sömürü altında tuttuğu bir durum vardır. Eğer "kardeşlik"ten söz edilecekse, önce bu durumun sona erdirilmesi gerekmektedir. Türk işçi ve emekçilerinin Kürt halkının kalbini ve sevgisini kazanmasının yolu Kürt ulusu'nun kendi kaderini tayin hakkını tanıması, onun baskı ve sömürüye karşı verdiği mücadeleye destek ve ortak olmasıdır. Ancak böyle bir süreç Kürt halkının gerçek sevgisini ve kardeşliğini kazanmanın yolunu açabilir. Böyle bir hak tanınmadan ve Kürt ulusunun mücadelesine tam destek vermeden yapılacak "birlik, kardeşlik" propagandası ikiyüzlü şoven bir tutumdan, kendi burjuvazisinin yanında "utangaçça" yer almaktan başka bir anlama gelmeyecektir. Bu anlamda Kürdistan sorununa şimdiden getirilecek tüm pratik çözüm önerileri, buna "gönüllü birlik" önerisi dahil, ezen ulus şovenizminin utangaç bir tezahürü olacaktır. İşçi sınıfının devrimci öncüleri, proletarya enternasyonalizminin sadık uygulayıcılarının bugünden savunabilecekleri tek şey, sıkı, merkezî bir örgüt çatısı altında Kürt ve Türk halklarının mücadele birliğidir.

İşçi sınıfının bilinçli öncülerinin sınıf içinde bugün yoğun olarak propagandasını yapmaları gereken tek Marksist-Leninist düşünce budur. Tekelci sermayenin şovenizm dalgasına karşılık, bilinçsiz, geri işçi yı-

ğınları arasında bıkmadan, usanmadan yapılması gereken çalışma budur. Ama, propagandayla yetinmek, Kürt halkı, bomba ve mermi yağmuru altında katledilirken sözle yetinmek de ezen ulus şovenizminin kıyısından köşesinden bulaşmak anlamına gelecektir. Böylesi bir dönemi, sözlü değil, fiili desteğin dönemidir. Bunun için, ne kadar sınırlı, hatta güç yetmiyorsa, sembolik de olsa bilinçli devrimci işçiler burjuvazinin katliamına fiili yanıt vermeli, üretimi aksatmalı, hiç bir şeyin yapılmadığı yerde yemek boykotuyla Kürt halkına destek verilmelidir. Burjuvazinin hazırlanmakta olduğu katliam girişimi sonunda mutlaka kendi aleyhine dönecektir. Bu girişim, bir anlamıyla Türkiye devrimci proletaryasına, Kürt halkının güvensizliğini gidermenin kalbini ve sevgisini kazanmanın fırsatını veriyor. Geri işçi yığınları arasında yapılacak Leninist propagandayı işçiler anlayacak ve destek vereceklerdir. Bütün sorun, ulusal sorunda komünist düşüncenin tutumun anlatılabilmesidir. Bu düşüncenin maddi bir güce dönüşmesinin zeminleri bugün her zamankinden fazla vardır. İktisadi veya başka nedenlerle olsun birçok etkenden dolayı Türkiye'ye göç etmiş milyonlarca Kürt başta olmak üzere pek çok Kürt sanayide işçi olarak çalışmaktadır. Bugüne kadar sınıf kardeşleriyle tekelci sermayeye karşı mücadele eden bu işçiler, Kürt halkına vereceğimiz destekle yanımızda olacaklardır. Sorun, ezen ulus şovenizminin etkisi altında bulunan işçileri de bu mücadeleye çekmektedir.

İşçi sınıfı emekçi halk ve diğer çalışanlar, kendilerini de baskı ve sömürü altında tutan sınıfın egemenliğini yıkmamanın güçlü dinamiklerini içinde barındıran Kürt ulusal hareketine destek vermelidir. Memurlar ve

diğer kamu çalışanları kendi özgül sorunları için gösterdikleri duyarlılığın bir kaç katını bu konuda göstermelidirler. Doğrudan politik bir karakter taşıyan bu mücadele, ortak düşman olan sermaye egemenliğini, tekelci kapitalist sistemi temellerinden sarsmanın olanağını tanıyor. Sorun, memur ve diğer emekçilerin hareketine musallat olmuş reformist, oportünist akımlara rağmen bu kesimleri harekete geçirebilmektedir.

Öğrenci gençlik de Mart ayında yapılması planlanan katliam girişimine karşı bugüne değin gösterilen duyarlılığın birkaç katını göstermelidir. "Yurtsever" öğrencilerle ortak mücadele zeminleri, pratik olarak araştırılmalı, devlet katliamına karşı eylemler yükseltilmelidir. Hazırlıklar için fazla zamanın olmadığı ortada.

Sermaye sınıfı, Kürt halkına saldırırken, Türk halkının sessizliğini sağlayarak iki halkın dostluğunu bozmaya, düşmanlığı körüklemeye çalışıyor. Kürt halkının mücadelesine verilecek aktif destek tekelci sermayenin planlarını tersine çevirecektir.

Bu bilinçle faşist devletin saldırısını karşılayalım, enternasyonal görevlerinizi yerine getirelim.

YAŞASIN KÜRT-TÜRK HALKLARININ MÜCADELE BİRLİĞİ!

Özgür ZORLU

(*) Bu yazı, Nevroz ve Kürt ulusal başkaldırısından önce (Şubat 1992'de) yazılmıştır. Ancak, dergimizin yayınlanması gecikince güncelliğini kaybetmiş gibi görünse de yayınlamayı gerekli gördüğümüz için yazarı ve okurlarımızdan özür dileyerek yayınlıyoruz.

DİSK 8. GENEL KURULU YAPILDI

Tekelci sermayenin egemenlik aygıtı devletin faşizme başvurarak kapattığı, işçi sınıfının sendikal plandaki en ileri örgütü olan DİSK açıldı. DİSK'in açılması, faşizme karşı mücadelede ileri bir adım, bir kazanımdır.

DİSK, işçi sınıfının en ileri unsurları tarafından kurulmuştu, kapatılması ya da işlevsiz hale getirilmesi de yine işçi sınıfının iradesine dayanmalıydı. Ancak, dün DİSK'e egemen olan anlayışın DİSK'in dışında kalan sendikaları bölücü ilan edip DİSK'te birliği savunması, faşizmin saldırısı sonucunda tam bir teslimiyetçi tutum ortaya koyarak, Selimiye Kışlası önünde teslimiyet izdihamı yaratılar işçi sınıfına sırtlarını dönmüş, sermayeye sığınan anlayışın

sahipleriydi. Dün haydi DİSK'e diyenler DİSK kapatılınca, haydi TÜRK-İŞ'e demeye başlamışlardı. Kimileri ise faşizmin DİSK'i kapatmasını kabullenip yeni bir DİSK çağrısı yapmışlardı. Bu kez de faşizme karşı direnenler bölücü ilan ediliyordu. Artık işçi sınıfı bu iki yüzölçümü daha iyi görüyor, tanıyor.

Ancak aradan geçen onbir yıl sonunda DİSK'in yeniden açılması, TÜRK-İŞ'e bağlı sendikaların toplu sözleşme dönemine denk getiriliyor ve toplu sözleşmelerde ücretlerin düşük tutulması için sınıfa karşı kullanılıyordu. Herşeye rağmen DİSK'in açılması işçi sınıfında bir sevinç ve umut yaratmıştı. Umut yaratmıştı diyorum, çünkü 18 Ocak 1992'de Cemal Reşit

Rey salonunda DİSK'in 8. genel kurulu yapıldı. Saat 10'da başlayan ve iki gün süren bu kongreyi izleyen işçilerden biri olarak sevince ve umuda daha çok yolumuzun olduğunu düşündüm. Cansız ve ruhsuz bir havada başlayan kongrede salon yarı yarıya boştu.

Devrimci işçilerin, sosyalistlerin ilgisinin son derece az olması, kongreyi sosyal demokratların, kongresi haline dönüştürdü. SHP, daha Abdullah Baştürk'ün milletvekili olduğu dönemde DİSK'i kitle tabanı yapma operasyonunu başlatmıştı. Abdullah Baştürk'ün DİSK'in açılmasıyla birlikte SHP'den ayrılıp DİSK'in başına geçmesi bu operasyonun ikinci adımı oldu. Gerçi Baştürk'ün ömrü bu sonucu görmeye yetmedi, ancak anlayışı DİSK genel kurulunda yaşıyordu. Genel kurulda devrimci sendikacılık anlayışını savunanlar; Yeraltı Maden-İş adına konuşanlar ve Basın-İş genel sekreteri oldu. Sınıf sendikacılığı anlayışına sahip çıkıp savundular. Sosyal Demokratlar bu konuşmacıların sözlerini alaycı sataşmalarla keserek sabotaj etmek istediler.

Diğer konuşmacıların tümü DİSK'in geçmişte sahip olduğu tüm Devrimci değerlere, mücadele anlayışına ve Sosyalizmi inkara, hatta ona doğrudan saldırıya başladılar. Kongre, sosyal demokratların, sosyalistlerle kaba-

12 Eylül öncesi DİSK, Kabraman Maraş Katliamını Protesto Eyleminde.

ca bir ideolojik hesaplaşmasına dönüştürülmeye çalışıldı.

Burda sorulması ve cevaplanması gereken birkaç soru var.

İşçi sınıfının öncülüğüne soyunanlar, sınıfın tarihsel gelişiminin bu aşamasında ve sınıfın sendikal mücadele anlayışının belirlenmeye çalışılacağı sendikal platforma ilgisiz ve kayıtsız kalarak meydana burjuva parti ve politikacılarına terk edilmesini, devrimci sendikal anlayışın ve sosyalist değerlerin yargılanmasını nasıl hazmedebilecekler?

İşçi sınıfı birçok eyleminde olduğu gibi DİSK kongresinde de sınıf adına konuşan "öncü"lerini bulamadı. Birkez daha hatırlatmakta yarar var; sınıf adına laf salatası yapmak artık sınıfı etkilemiyor. Bizzat sınıfın içinde eyleminde ve önünde olmak gerekiyor. Devrimci proletarya'nın buna ihtiyacı var. O gün yapılması gereken, devrimci işçilerin sosyal demokrasiyi ve reformizmi hem teorik hem pratik hemde psikolojik hegemonya altına alıp, kongreyi proleter sosyalist bir kürsüye dönüştürmekti.

Ne yazık ki SHP mitinglerine katılıp devrimci propaganda ve ajitasyon yapanlar DİSK kongresine katılıp böyle bir kürsüden faydalanmayı SHP mitingleri kadar anlamlı bulmadılar.

Öncü devrimci işçilerin, sosyalist yapıların ilgisiz kaldığı DİSK, elbette adına layık bir DİSK olmazdı. DİSK mirasına sahip çıkan sosyal demokratlar ve reformist unsurların kaşarlanmış sol sendika ağalarının hegemonyasına girmesi kaçınılmazdı ve nitekim öyle de oldu.

Basın-İş ve Yeraltı Maden-İş sözcülerinin dışındaki bütün ko-

DİSK'te SHP lülesi

nuşmacılar DİSK'in 1,5 trilyona varan mal varlığını nasıl paylaşacaklarını hesaplamakla; maaş, ikramiye ve birikmiş kıdem tazminatlarını nasıl alacaklarını hesaplamakla uğraştılar. Bir de DİSK'in kavgayla mücadeleyi birbirinden ayırması, "eski kavgacı" anlayışı terk etmesi, demokratik, katılımcı üretimi artıran, yönetime katılan, uzlaşmacı, çağdaş bir DİSK'i; sınıf mücadelesini reddeden, sınıf uzlaşmacısı bir DİSK'i yaratmanın hesaplarıyla uğraştılar. Sınıf kavgası, sosyalizm mücadelesi, DİSK genel kurulunun çoğunluğu tarafından çağdaşı ve ilkel ilan edildi.

Kurulduğu dönemde sınıfın en ileri unsurlarının eseri olan DİSK, bugün sınıfın en ileri unsurlarınca sahip çıkılıp gerçek misyonuna kavuşturulamazsa yıpranan, çürüten Türk-İş misyonu üstlenecek sol tandanslı Japon sendikacılığı hakim olacaktır. Kısacası Türk-İş'le aralarındaki biçimsel ayrılık da son bulacak, burjuva sendikal anlayış daha güçlü bir şekilde sahneye konacaktır.

Sorun devrimci işçilerin, sosyalistlerin ne düşündüğüne ne yaptığına bağlı olacak. Zira bu güç çok

şeyi değiştirecek yetenek ve birikime sahiptir. Çözüm bizlerin ellerinde ve sorumluluğundadır.

Sınıfsal temelde güçlü, kalıcı sendikalar yaratabilmek için hangi iş kolunda, işyerinde hangi düşüncede olursa olsun tüm devrimci, sosyalist işçilerin işyeri birimleri temelinde (işçi komiteleri, konseyleri, meclisleri...adı ne olursa olsun) örgütlenerek güncel somut taleplerinden hareketle nihai hedef olan sınıfsal kurtuluşuyla birlikte tüm toplumu kurtuluşa götürecektir. Mücadele anlayışını sendikalara bırakmadan, gerektiğinde sendikalara rağmen hayata geçirmek, mücadele birliğini örgütlemek zorunlu ve kaçınılmazdır. Ancak böyle bir örgütlülük temeline dayanan sendikal önderlik, sermayenin ve faşizmin saldırılarına karşı koyabilir, sendikasını savunabilir.

Böyle bir anlayışa sahip olmadan, ısrarlı, inatçı bir çalışma tarzı ortaya koymadan kalıcı örgütlenmeler yaratmadan sorunlarımızı çözümü bulamayız. Gerçek sınıfsal, kalıcı sendikal örgütler yaratmak için güçlerimizi birleştirelim.

Yılmaz EKŞİ

KAPİTALİZM KAR İÇİN İŞLEDİĞİ CİNAYETLERE DEVAM EDİYOR

Zonguldak'ta kapitalist devlet, kömür işletmelerinin karını düşürmemek için yeni bir katliamla resmi rakamlarla 300'ü aşkın, gerçek rakamlarla 400'ü aşkın maden işçisini katletti.

Ülkemizde, kapitalist devletin maden katliamları kronik bir hal almıştır. Son 50 yılda, sadece TTK'ya bağlı maden ocaklarında ve işyerlerinde 3.323 kişi yaşamını yitirmiştir. Kozlu'da yaşanan son katliam bu sayıya dahil değildir.

YIL	BÖLGE	ÖLEN İŞÇİ
1942	Kandıllı	40
1947	Kozlu	47
1955	Gelik	55
1960	Kozlu	22
1965	Çeltek	72
1967	Kandıllı	17
1972	Kozlu	23
1983	Kandıllı	103
1990	Yeni Çeltek	68

Bu rakamların yanı sıra, küçük kazalarda ölen işçi sayısı ise çok daha fazladır.

Zonguldak madenlerinde şimdiye kadar binlerce defa işlenen irili ufaklı katliamlardan sonra olduğu gibi, bu kez de sermaye sahibi kapitalistler, onların devleti ve sözum ona işçi sendikaları, bu katliama da ya "grizu patlaması" ya da "göçük" gibi adlar takıp, alçaklıkları-

na devam ediyorlar. Yaşanan, kelimenin gerçek anlamıyla kapitalizmin sermayesine sermaye katmak için en küçük bir düşüşüne dahi tahammül edemediği artı değeri artırmak amacıyla aşırı üretim zorlaması, ocaklarda biriken gazın patlayacağını bile bile sürdürdüğü üretim ve bunun sonucu işledikleri katliamdır.

3 Mart 1992 salı günü, Zonguldak'ta tüm ocaklarda olduğu gibi Kozlu'da İncirharmanı ve İhsaniye ocaklarında da 16-24 vardiyası ocağa inmişti. Bir önceki vardiyadan çıkanlar, ocaklarda gözleri yakan bir gaz kokusunun varlığını bildiriyordu. 16-24 vardiyasında, yetkililer "bir şey olmaz, bir şey olmaz" diyerek işçileri ocaklara soktu. Aynı saatlerde bilgisayar, ocaklardaki

metan gazı birikimini ölçüyor ve bildiriyordu.

SAAT	METAN GAZI
13.00	%0.2
16.00	%0.3
19.30	%1.5
19.40	%2.5
19.41	%2.6
20.00	%2.9
20.03	ölçü alınamıyor
20.05	patlama

Maden ocaklarındaki gaz oranını kontrol eden bilgisayar ölçümleri dünya normlarının çok üzerinde bir gaz birikimi sinyali vermesine rağmen bu ocakların boşaltılmamasıyla işlenen tam bir katliamdır. Kozlu katliamından hemen sonra kömür işletmelerindeki işveren yetkilileri, televizyona çıkıp patlama saatinin kamuoyuna yanlış açıktan

dığını söylüyor, 'ocaklardaki işçilerin saatleri yanlış' diye, ellerinde, ocaklara diri diri gömdüğü işçilerin kanları, işçilerle ve işçi aileleriyle dalga geçen açıklamaları olayı örtbas etmeye çalışıyorlardı.

Patlamadan bir kaç ay önce, yurtdışından gelen bir heyet, hazırladığı raporda; ocaklardaki gaz oranının çok yüksek olduğunu, boşaltılmazsa patlamanın kaçınılmaz olduğunu belirtmiş ve boşaltım maliyetini de hesaplayarak hem kömür işletmelerine, hem de devlet yetkililerine vermişti. Ancak, ocaklardaki gaz boşaltım maliyet yüksek olduğundan (1 milyon dolar civarında bir maliyet belirtildi) gaz boşaltım işleminden vazge-

çilmiş ve üretim patlama olacağı açıkça belli olmasına rağmen devam ettirilmiştir.

Sermaye sınıfı ve onların devleti, partileri ve sözüm ona işçi sendikası sarı sendika CMİS Kozlu'da yaşanan katliamın gerçek sorumlusu kapitalizmi gizlemeye, patlamayı başka nedenlerle açıklamaya çalışıyorlar. Ancak, maden ocaklarında çalışan her madenci biliyor ki, katliamın gerçek nedeni; pahalı olduğu için, karlarını düşüreceği için ocaklardaki gazı boşaltmayan, patlama sinyaline rağmen ocakları boşaltmayan, ocaklarda çalışan işçilere gaz maskesi dahi dağıtmayan TTK'dır, kapitalist devlettir, tekelci devlet kapitalizmidir.

Bu suça ortak olan sarı sendikalar da işçilerin önünde baraj olma görevlerini en iyi bir şekilde yerine getirme yarışı içinde katliamın gerçek nedenlerini saptırarak kapitalist devleti aklamaya çalışıyorlar.

Kapitalizm, son katliamıyla bir kez daha göstermiştir ki, artık emekçi sınıfları yönetemiyor, toplumun içinde bulunduğu sorunların hiç birini çözme yeteneği taşıyor. Kapitalizm artık tarihi miadını doldurmuş, üretici güçlerin gelişimi önünde derhal aşılması gereken bir engel haline gelmiştir. Emekçi sınıfların sorunlarını çözebilecek tek gerçek yol; Demokratik Halk İktidarı ve bu iktidarın kurulmasını sağlayacak olan Demokratik Halk Devrimidir.

Nazım DEMİR

İZMİR BELEDİYE İŞÇİLERİ TENSİKAT KARŞISINA «ÖLÜM YÜRÜYÜŞÜ» İLE ÇIKTI

İzmir Belediye İşçilerinin yürüyüşünde etkin olarak yer alan yürüyüşün önderlerinden Abuzer Yılmaz'la yürüyüş sonrası Ankara dönüşü yaptığımız röportajı; yürüyüşün bir işçi tarafından değerlendirilmesini yayınlıyoruz.

İzmir'den Ankara'ya kadar süren "Ölüm Yürüyüşü"nü daha sonra bir broşür halinde düzenleyip yayınlayacağımız için bu söyleşiyi yayınlamakla yetiniyoruz.

Devrimci Emek: İzmir Belediyesi'nde, 26 Ağustos'ta başlayan iş bırakma eyleminden sonra işten atılmalar başladı.

Siz işçiler "Ölüm Yürüyüşü" başlayana kadar geçen süreçte ne tür eylemlerle işverene cevap verdiniz?

Abuzer Yılmaz: İşten atılmadan sonra "ölüm yürüyüşüne" başlamadan önce bazı eylemler oldu; ama bu eylemler pasif ve yetersiz olduğundan pek etkili olmadı. Farklı eylemler yapmaya çalıştık, o da umudunu SHP'den hala kesmemiş bazı arkadaşlarımız ve özellikle de sendikacılar tarafından engellendi.

Devrimci Emek: Ölüm yürüyüşüne nasıl gelindi? Nasıl başlandı?

Abuzer Yılmaz: Daha önce Büyükşehir Belediyesinden atılan 9 arkadaşımız olmuştuk. Buna karşı açlık grevi eylemi başlatmıştık. Bu eylem yenilgiyle, işverenin kazanmasıyla bitmişti. Bu nedenle açlık grevinin etkili olmayacağını bildiğimiz için ölüm yürüyüşünü yapmamız gerekiyordu.

Sendikacıların hiçbirisi ölüm yürüyüşüne hazır değildi. Bu eyleme başlamayı hiç istemiyorlardı. Sürekli ölüm yürüyüşünden kaçan esnek tavırları vardı. Bugün halledeceğiz, yarın halledeceğiz, bir görüşmemiz daha var gibisinden kaçamak cevaplar veriyorlardı işçilere. Ölüm yürüyüşünü ortaya koyan geliştiren ise işçiler oldu. İlk başlangıçta herkes çok iyi başladı, çok kararlıydık. Yürür-

ken de insanların tavrı ortadaydı. Bunu siz de bizimle yaşadınız, gördünüz.

Devrimci Emek: Ölüm yürüyüşünde sendikacıların tavırlarını nasıl değerlendiyorsunuz?

Abuzer Yılmaz: İlk günden Belkahve'de destekçileri, sosyalist basın da dahil geri göndermeye çalıştılar. Bizler sosyalist basına sahip çıkarak sendikacıların ilk çabasını boşa çıkardık. Herşeyden önce işçilerde şu olay ortaya çıktı, şu şekilde bölmeye çalıştılar; onlar, aşırı sol kesim, dinci kesim, birde şarapçı kesim diye işçileri üçe ayırdılar. Şarapçı takımıyla gerici, dinci ve faşistleri bir araya getirip, onlardan, solculara karşı birlik olmalarını istediler. Gerçekten sınıf mücadelesine inananları saf dışı bırakmaya çalıştılar. Fakat biz yine müsaade etmedik, fırsat vermedik. Çünkü biz böyle olacağını biliyorduk. Bizim varlığımız onları nasıl fabrikalarda rahatsız ediyorsa yuruyuşta ki kararlılığımız yine onları rahatsız ediyordu. Çünkü sendikacılar Anka-

ra'ya kadar yürümeyi istemedikleri gibi işçilerin dışarıda kaldıkları sürede eylemden vazgeçip başka işlere dönmesini bekleyen bir tavır taşıyorlardı. Bu olay şu şekilde görülebiliyordu. Üç şube başkanından biri, Konak'ta görev yapan Talat Özdemir, Belkahve'de görevini bıraktı. Görevini Haşim Candan'a verdi. Haşim Candan görevini Turgutlu'ya kadar sürdürdü. Turgutlu'dan sonra Basri Çavuşoğlu aldı. Görevi birbirlerine nöbetleşe devrediyorlar; arada

kaçmalarına rağmen orada görünmek zorundalar. İşçilerin başında birbirlerini nöbetleşe bıraktılar. İşçiler zaten kararlıydı, onlar gelse de gelmesede Ankara yürüyüşü olacaktı.

Devrimci Emek: Yürüyüş anında sendikacılar eyleme birşeyler katabildiler mi?

Abuzer Yılmaz: Herşeyden önce sendikacılar eyleme başlamak istemiyorlardı. İşten atılan işçilerin birçoğu sendikacılara muhalif olduğu için atılmaları sendikacıların da işine geliyordu. Çünkü bizlerin işe dönmemesi onların lehine olacaktı. Karşılarında herhangi bir muhalefet olmayacaktı. Onlar da istedikleri gibi pazarlık yapacaklardı. Bizim işyerlerindeki varlığımız onları rahatsız ediyordu. Ölüm yürüyüşünün başlaması da bizim İzmir'de zorlamamız sonucu hayata geçen bir eylem oldu. Biz işçilerden korktukları için ölüm yürüyüşüne başlamak zorundaydılar. Sendikacılar ölüm yürüyüşünün başından sonuna kadar eylemi kırmaya çalıştılar ve sonunda da bunu başardılar. Bunun di-

şında eyleme hiçbir katkısı olmadı. Tek katkısı eylemi kırmak oldu. Onlar için tek şey bir an önce eylemden kurtulmaktı. Bunu da hareketleriyle yaptıklarıyla gösterdiler. Valiyle pazarlığa oturmak, devletle pazarlığa oturmak, işçileri masalarda pazarlamak; bütün bunları yollarda da gördük. Polisin, jandarmanın bizi nasıl izlediğini, sosyalist basının nasıl kovulduğunu, kovulmaya çalışıldığını birlikte yaşadık. Buna karşı devrimci işçilerin tavrını da birlikte gördük. Sendikacılar birkaç yerde eylemi bölmek, parçalamak, darbe vurmak istediler. Biz işçiler olarak buna izin vermedik. Bu eylemliliğe darbe vurmalarına, yürüyüşe darbe vurmalarına izin vermedik. Fakat ölüm yürüyüşünün sonunda Ankara'daki olay işçilerin çoğunluğunu şaşkınlığa uğrattı.

Devrimci Emek: Devrimci işçilerin yürüyüşün sürmesinde, devam etmesinde etkileri nelerdir?

Abuzer Yılmaz: Devrimci işçilerin eylemin sürmesinde en

önemli katkıları kararlı ve tutarlı tavırlarıydı. Biz belli bir döneme kadar böyle götürdük. Fakat içimizde gerçekten oportünist ve kaypak yapıya sahip insanlar da vardı. Ne kadar kararlı olurlarsa olsunlar, düşüncelerinin yanlışlığından kaynaklanan bir eylem anlayışları vardı ve bunu tavırlarıyla ortaya koydular. En son Ankara olayında bunu birlikte gördük. Biz İzmir'den yola çıkarken "Biz tabutlarımızla yola çıktık kazanmadan dönmek yok" demiştik, kararlı olduğumuzu belirtmiştik, fakat Ankara'da kararlı görünen işçiler içinden kaypak olanlar anında ortaya çıktı.

Devrimci Emek: Devrimci işçilerin oluşturduğu komisyonun eylemin gelişmesinde, olumlu yolda ilerlemesinde katkıları nelerdir?

Abuzer Yılmaz: Bir takım eksiklikler vardı. Eksiklikleri oradaki işçiyle tam anlamıyla bütünleşmemek. Eylem içerisinde farklı tavırlar çıktı. Ben grup olarak ismini belirtmeyeyim de belli dört kişinin kenara çekilip sadece kendi si-

yasi anlayışını orada yürütmeye çalışması, hayata geçirmeye çalışması bu eylemde çok büyük bir yanlışlıktı. Biz sadece siyasi düşüncelerimizle birlikte varız. Siyasi düşüncelerimizi tali planda bırakmayız. Ama burada zorlu bir sınıf mücadelesi vardı. İşçilerle birlikte yürüme olayı vardı. Biz olayı götürürken tabii ki aynı anda düşüncelerimizi de insanlara aktaracaktık. Düşüncelerimizi hiçbir zaman tali plana bırakmadık. Ama grupçu tavırlar da takınmadık. Grupçu tavır takınan insanlar orada o meclisin de dağılıp, bölünmesine yol açtı. Orada, o devrimci dediğimiz insanlardan oluşan bir komisyon vardı. Son gün kendine devrimciyim diyen insanların İzmir'den çıktığı gibi kararlı olmayışı, geri dön kararı karşısında aldıkları uzlaşmacı tutum o insanların sınıfa ne kadar sahip çıktıkları, ne kadar sınıf mücadelesi verdiklerini ne kadar işçinin yanında olduklarını gösterdi. Zaten eyleme başlarken grupçu bir tavırla başlamışlardı. Sonunda da bunu gösterdiler, belli ettiler. Şanlı bir yürüyüşümüz vardı, bu yürüyüşümüzün yenilgisinin yani şu anda kaybediliğinin faturası aslında bu insanlara kesilmeli.

Devrimci Emek: İşçi komisyonunun olumlu etkileri neler oldu?

Abuzer Yılmaz: Gerçekten kararlı olan insanlar, çevresindeki insanlara biz yola çıkarken Belkahve'ye kadar Çakmur'la İzmir Belediye İşçileri arasındaki bir dava için çıkmıştık. Belkahve'den sonra bu dava bütün Türkiye işçi sınıfının davası oldu. Bu artık bizim davamız değil tüm Türkiye'nin davasıdır. Türkiye işçi sınıfının davasıdır. Bu dava işten atılan bütün işçilerin davasıdır. Sınıf mücadelesine sahip çıkan işçiler Ankara'ya kadar yürüyen yiğit işçilere bu düşünceleri söylemeyi bildiler.

Devrimci Emek: Son akşam Ankara girişinde bazı olaylar yaşandı. Bu olayları ve orada ki tavırları nasıl değerlendiriyorsunuz?

Abuzer Yılmaz: Bence asıl önemli olan şey kararlılıktı. Ancak, bu yürüyüş boyunca kimlerin ne kadar kararlı olduğunu gördük. Üstelik kendine devrimciyim diyenlerin (elbette hepsi değil, bir bölümü), şu anki dönem sendika yöneticilerinin kuyruklarına nasıl takıldığını, nasıl yağcılık yaptıklarını gördük. Kimlerin devrimci olduklarını gördük, kavradık. Biz gerçekten devrimci, kararlı insanlarla yola çıktığımızı sanıyorduk. Bizi bir araya getiren şeyin, insanların kararlılığı ve sınıf mücadelesine olan bağlılıkları olduğunu sanıyorduk. Fakat bu "devrimciler" işçi sınıfına yapacaklarını yaptılar, onları sattılar. Türkiye'de zaten bu olay sık sık yaşanıyor. Yani emekle sermaye arasındaki kavgada belli bir kesim, oportünist düşünceleriyle istemeyerek de olsa sermayeye hizmet etmiştir. Bu durum yaşadığımız yürüyüşte de tekrarlanmıştır. Bu,

bundan sonrada olacaktır. Yani herkesin sermaye karşısında uzlaşmaz ve kararlı bir tutum ortaya koyabileceğine inanmak safdillik olur. Ama biz mutlaka dürüst tavır koymayı da, kararlılığı da, sermaye karşısında uzlaşmaz davranmanın gerekliliğini de öğreteceğiz.

Ankara'daki o son gün gerçekten bizim için çok büyük bir kayıp, yani 27 gün yol yürüdük, eylem gerçekten amacına ulaşmak üzereydi. Eğer orada bırakmasaydık amacımıza ulaşacaktık diyoruz. Çünkü çok kararlıydık. Fakat işçiler devrimci işçilerden çok farklı tavırlar bekliyordu. O kaypak insanlar orada yapacaklarını yine yaptılar yani kendisine devrimciyim diyenlerin içinde kaypak olanlar yine sınıfa ihanet ederek yapacaklarını yaptılar. Ve o insanları polisin desteğiyle, devletin desteğiyle geri döndürdüler. İşte bu bir tavidir, bu bir stratejik olaydır. İşte bu bir aldatmacadır dediler ve o aldatmacayı kendileri yaptılar. Yani devletin oyununa geldiler, sendikacıların oyununa geldi-

ler ve sınıfa büyük darbe vurdu-

lar. Ankara'daki son olay kötü bir olaydır. Ve o arkadaşların arabalarını İzmir'e geri göndermeleri çok kötü bir olaydır. Orada kalan işçilerin ve bayanların oradaki yiğit direnişi, büyük direnişi bütün herkese örnek olmalı. O 200 kişinin koyamadığı tavrı 15 kişi koyabiliyorsa, o 200 kişiyi bir araya getirip hesap sormak gerekiyor. Çünkü bunlar sınıfa ihanet etmişlerdir. Çünkü geri dönüşün sorumluları bunlardır.

Devrimci Emek: Yürüyüş Türkiye işçi sınıfına neler kazandırdı?

Abuzer Yılmaz: Herşeyden önce bir anti-terör yasasını bu eylemle deldik. Ve insanlara buradan kararlı bir şekilde çıkılıp 600 km'yi de aşabileceklerini gösterdik. Bir anda 200 kişiyle başlayan bir olay Türkiye'de burjuva hükümeti, burjuva parlamentosunu biraraya getiriyorsa 100 binler biraraya geldiğinde herhalde çok daha farklı şeyler olur.

DEVİRİMİ, KÜRT TÜRK HALK ZAFERE ULAŞ

21 Mart Nevroz olaylarından sonra TC Devleti sınırları içerisinde hiç bir şey artık eskisi gibi değildir. Ne egemen burjuva sınıf eskisi gibi yönetebiliyor; ne de Kürt halkı ve emekçi kitleler eskisi gibi yaşamak istiyorlar. Uzun süreden beri ortaya çıkan devrimci bunalım, bir iç savaş biçimini alarak daha da derinlik kazanıyor. Leninistler, bu durumun altını uzun süre önce çizdiler. Pratik gelişmeler, Leninistlerin söylediklerini tartışma götürmez biçimde doğrulamıştır. Türkiye'de devrimci durumun ortaya çıktığını söylediğimiz zaman, pek çok sol politik çevre, bunu "çok iddialı" bir belirleme olarak nitelendirdiler. Aslında devrinden korkan bu çürümüş sol çevrelerin, hükümetin bile "ilan edilmiş savaş" olarak gördükleri mevcut durumu görmeyecek kadar bilinçleri körelmiştir.

Kürdistan'daki halk ayaklanması, Kürdistan'ın sınırlı, belli alanlarını kapsamış da olsa, Kürt ulusunun özgürlük savaşında çok önemli bir adımdır, dönemeçtir. On yıllarca süren boyun eğme ve sınımsızlıktan sonra silaha sarılarak kendinden askeri ve teknik bakımdan çok daha güçlü bir güçle savaşa girilmek. Bu onur Cezre, Nusaybin ve Şırnak halkına aittir. Silahlı halk ayaklanmasının şimdilik bastırılması, ayaklanmanın tarihsel öneminden hiç bir şey kaybettirmez. Ayaklanma, özgürlüğün kazanılmasında silaha sarılmaktan başka bir çıkış yolunun olmadığını göstermesi bakımından son derece önemlidir. Şimdiye kadar silahlı kadroların kabul ettiği bu gerçeği, şimdi halk kitlelerinin de kabul etmesi ve başvurması, bundan sonraki gelişmeleri de etkileyecektir.

Kürt halk ayaklanması, geçici olarak bastırılmış olsa da, zaman zaman yeni biçimler alarak devam edecektir. Gelişmeler, bunu gösteriyor. Belki de yeni eylemler kısa süre içinde bir silahlı ayaklanma şeklinde olmayabilir. Ancak, devrimci bunalım ortamında en küçük bir toplumsal olay bile, kısa süre içinde bir silahlı çatışmaya ve daha geniş bir ayaklanmaya dönüştürülebilir. Şimdilik daha az sert nitelikte protesto gösterileriyle süren eylemler, yeni bir devrimci atılıma yönelebilir. Bir kere Kürt halkı ile faşist Türk devleti arasında kan girdi. Şoven devlet artık Kürdistan'da eski konumunu sürdüremez. Halk öfkeli, kin dolu. Bu halk, ulusal onurunu ve topraklarını çiğneyen egemen Türk ulusu karşısında uzun süre boyun eymeyecektir. Egemen burjuva sınıf, Kürdistan için hiç bir politik çözüm getiremiyor. Egemen sınıf, şimdiye kadar yaptığı gibi yine Kürt halkının özgürlük istemini tankla

cevaplayacaktır. Türk devletinin giriştiği ve girişeceği topçu katliamlar eski zaman sonuçlarını vermeyecektir. Daha şimdiden Türk devletinin on yıllardır süren statükosu sarsılmaya başladı. Yeni yeni devrimci kalkışmalar sırasında ise, bu şoven devlet kurumu önemli ölçüde felç olacaktır. Devlet, ayaklarının altından kayan toprağı tutmaya çalışıyor. Ancak, toprak bir kere kaymıştır. Artık onu eski yerine koymak olanaklı değildir.

Ayaklanmanın daha geniş ve bütünlüklü bir kritiğini ancak olayların tümü tam anlamıyla açığa çıkarsa yapabiliriz. Şimdilik genel çizgileriyle de olsa üzerinde durulur. Silahlı ayaklanmanın Cezre, Nusaybin ve Şırnak gibi nüfus olarak küçük alanlarda başlatılması kesinlikle yanlış. Çünkü, öncelikle ayaklanma gibi kitle eyleminin en üst biçiminin bir sanat olarak ele alınması gerekirdi. Ayaklanma sanatına göre ise, kitle ayaklanması, nüfus bakımından büyük olan alanlarda başlatılır. Küçük yerlerin bastırılması çok daha kolaydır. Oysa büyük kentler ayaklanınca, ayaklanma tüm alanlara yayılana kadar daha uzun süre direnilebilir. Şimdiye kadar yapılan yüzlerce ayaklanmanın en önemli dersi budur. PKK'nın bu dersi bilmemesi, kendisine çok ağır sonuçlar getirmiştir. PKK daha çok Lübnan'da başvurulan "sokak savaşları" taktiği ile hareket etmiştir. Esasında en çok bildiği taktik budur. Lübnan taktiklerinin Kürdistan'da denenmesi kesin yanlış. PKK, ayaklanma girişimini başlatırken, Kürdistan için en uygun olan alanlardan değil, kendisi için en uygun alandan yola çıkmıştır. Ayaklanmanın yapıldığı alanların Kürdistan üzerinde hiç bir politik ağırlıkları yoktur. Halbuki ayaklanmanın tüm alanlara yayılması için Kürt halkının sempati beslediği alanlardan başlatılması gerekliydi. Diyarbakır, kendi çevresi için önemli bir politik merkez ve sempati alanıdır. Ayaklanmanın buradan başlatılmaması bu günde yarın da yanlış olur. Öte yandan, Kürdistan'ın nüfus ağırlıklı hiç bir kenti ayaklanmayı desteklemedi. Bu da politik koşulların genel ve topyekün bir ayaklanma için yeterince olgun olmadığını gösteriyor. Burada sözünü ettiğimiz koşullar özel koşullardır. Kürdistan'ın önemli kentleri politik olarak örgütlü değildir. Bu kentlerin (büyük kentlerin) ayaklanmaya katılması, ayaklanmanın başarısı için zorunludur. Tüm bunlar, çıkarılması gereken derslerdir. Bu küçük çaplı ayaklanma, bundan sonra başarmak için çok öğretici olmuştur.

Bir kitle ayaklanmasında gözönünde tutulması gere-

KÜRTLERİNİN MÜCADELE BİRLİĞİ ŞTİRACAKTIR!

ken yalnızca askeri strateji ve taktikler değildir. Halk kit-
lelerinin durumu, eğilimleri, hazırlıklı politik strateji ve
taktikler de gözönünde bulundurulmalıdır. Halk kitlele-
rinin destek vermediği bir askeri strateji zafere ulaşmaz.

TÜRKİYE İŞÇİ SINIFI HAREKETİ İYİ BİR SINAV VERMEDİ

Türkiye işçi sınıfı, ayaklanma sırasında Kürt halkına
verilmesi gereken desteği vermedi. İstanbul ve İzmir gibi
proletaryanın yoğun olarak bulunduğu ve devrimci po-
tansiyelin güçlü olduğu yerlerde küçük çaplı tutum gös-
terilerinden başka kitlesel nitelikte her hangi bir destek
eylemi yapılmadı. Devrimin önderliğini yapacak olan
proletaryanın bu olanağı değerlendirilmemesi büyük bir
hatadır. Ulusal hareketlerle metropol proleter hareketi-
nin ortak davranışı için iyi bir örnek böylece kullanıla-
madı. Bunun temel nedeni, proleterlerin ruhlarının kö-
relmesi, bilinçlerinin ise ekonomizm ve şovenizmle karar-
mış olmasıdır. Başka zamanlar bir havlu ve yoğurt için
eyleme geçen işçiler, bir halk, kendi gözleri önünde kat-
ledilirken "kını bile kıpırdatmadı". Proletarya, kendini
egemen ulus şovenizminden kurtarmadan, tüm ezilenle-
re öncülük edemeyeceği gibi, kendini de kurtaramaz.
Burada, proletaryanın kurtuluşunun birinci koşulu, ekono-
mizmden ve şovenizmden kurtulmaktır. Proleter ha-
reketin daha fazla yürütülmesi için onlar üzerinde derin
iz bırakan ekonomizmi ve şovenizmi yenmeliyiz.

TÜRK-İŞ, DİSK ve HAK-İŞ, Kürt halk ayaklanması sı-
rasında tam da kendilerinden beklenen tutumu göster-
diler. Kürt halkına karşı ve devletten yana olmak.
Türk-İŞ'in bir iç savaşta işçi sınıfına karşı, halka karşı bur-
juvazden yana tutum alacağını ve işçi sınıfına karşı sava-
şacağını söyledik. Buna DİSK'i ve HAK-İŞ'i eklemek ge-
rekdir. DİSK, Nevroz öncesi yayınladığı bildiri ile burjuva
sınıfa ve devlete destek vermiştir. Bazıları DİSK'in ve çe-
şitli TBKP çığısındaki sendikaların yaptıklarını "hainlik"
olarak nitelendirirler. Oysa onlar hiç proletaryadan yan-
na olmadılar ki "hainet" etmiş olsunlar. Onlar her zaman
burjuva sınıfın işçi sınıfı içindeki ajanları olmuşlardır.
Egemen burjuva sınıfın böylesi zor bir zamanında da hiz-
met ettikleri sınıfı zor durumdan kurtarmaya çalıştılar.
Sol ve uzlaşmacı sendikalar bunu yapmakla, işçi sınıfı
ve halk düşmanlığı yaptıklarını da göstermiş oldular.
Devrimci proletarya hareketi, bu şoven burjuva sendi-

kalara vurması gereken devrimci yumruğu vurmalıdır.

Sosyalist hareketin bir kısmı ise, tutum gösterilerin-
den öteye varamadı. Yapılan "korsan" gösteriler küçük,
ancak tutum olarak olumlu olmuştur. Ancak, sosyalist
hareketin büyük bir bölümü hiç bir şey yapmadan olay-
lar karşısında seyirci kalmıştır. Sosyalist harekette çok der-
rin bir çürüme var. Bu çürüme bir süreç olarak uzun za-
mandan beri var. Olaylar geliştikçe, devrimci eylemler
yükseldikçe, bu çürüme iyice açığa çıkmaya başlıyor.
Kürt ayaklanması sırasında da aynen böyle oldu. Geliş-
menin devrimci bir yönü de işte budur. Gelişmeye ayak
uyduramayanlar kısa süre içinde, gelişmenin kendi dev-
rimci süreci tarafından dışlanırlar. Gelişme ile eskiyen
olguların çürüme süreci derinleşirken, geleceği kuracak
olan yeninin tohumları da öne çıkacaktır.

DEVİRİMİN BİZİ HAZIRLIKSIZ YAKALAMAMASI İÇİN...

Kürdistan'daki yerel ayıklanma, ne kadar hazırlıksız
olduğumuzu gösterdi. Devrimci durumun tüm yönleri
ile yaşadığı bir ülkede en ufak bir yerel olay dahi, tüm
ulusları kapsayan devrimci ayaklanmaya dönüşebilir.
Bu, kendiliğinden de olanaklıdır. Eğer nesnel koşullar
olgunlaşmışsa, subjektif hazırlıklar yeterli olması da geliş-
me yoluna devam eder. Burada sorun, nesnel ortamın
kendisi değildir. Çünkü, nesnel ortam devrimcidir. Bura-
da sorun, subjektif hazırlıklardır. Bunu çok önceleri orta-
ya koyduk. Devrimci Emek ilk sayısında bir devrimci du-
rumun olduğunu ve bunun sürekli olgunlaşmaya gittiği-
ni belirtti. Ayrıca bu koşullarda devrim sorununa teorik
açıdan değil, pratik-politik açıdan yaklaşmak gerekti-
ğini de belirttik. Olaylar bu öngörümüzü doğruladı. An-
cak, pratik olarak yeterince hazırlık yapılamadı. Şimdi
esas sorun buradadır. Hem çalışma tempomuzu çok da-
ha artırmalıyız hem de pratik hazırlıklarımızı zaman kay-
betmeden tamamlamalıyız. Çünkü, yeni ve güçlü bir
devrimci dalga geliyor. Kürdistan'daki eylemler, genel
mücadeleye tıme kattı. Emek-sermaye çelişkisi temelinde
pek çok derin çelişkiler var. Tüm bu çelişkiler daha
da keskinleşiyor. Yeni devrimci kağışma yalnızca "Kürt
ulusal cephesinden" değil, aynı zamanda tüm Türkiye
ve Kürdistan proletarya cephesinden de gelecektir. İşç
asıl bu devrimci dalgaya iyi hazırlanmalıyız. Başlamı
olan iç savaş mutlaka kazanmalıyız.

VE-GE BANT'TA DİRENİŞ SÜRÜYOR!

VE-GE BANT'TA ANLAŞMA HALLERİ SAĞLANAMADI

Devrimci Emek: Siz Ve-ge Bant işçileri 28 Ağustos 1991 günü greve çıkmıştınız. Geçen 6 ay süresince hala bir anlaşma sağlanamadı. Bunun sebepleri nelerdir?

Greveli İşçiler: Evet grevimizin bu gün (27-3-1992) 211. günü, fakat hala anlaşma sağlanmış değil. Bunun sebepleri; birkere patron üretimini yapıyor, hatta bazen dışardan mal getiriyor, burda damgasını vurup tekrar piyasaya gönderiyor. Bu konuda birşey yapılamadı. Yani üretimi kesemedik. İkinci olarak; biz yeterince grevimizi aktif ve harekeli bir duruma getiremedik. Bizler yer yer sendikamıza, ailelerimizi toplayıp valiliğe yürüyelim, içeri mal giriş ve çıkışlarını durduralım dediğimiz halde sendikacılarımız hep bizlerin önüne yasaları çıkardılar. Bu yüzden sesimizi geniş halk kitlelerine duyuramıyoruz.

Devrimci Emek: Biz Devrimci Emek olarak 27-10-1991 günü de sizinle bir söyleşi yapmıştık şube başkanınız Rıza Turgut o söyleşimizde grev anısı olarak kalem yaptırılmayı ve dayanışma gecesi düzenlemeyi düşündüklerini söylemişti. Bu konuda ne gibi gelişmeler sağlandı?

Greveli İşçiler: Sadece grev anısı olarak kalem yaptırıldı. Başka da bir şey yapılmadı. Yani grevimiz için dayanışma gecesi yapılmadı. Ekonomik olarak zor günler yaşadık, yaşıyoruz.

Devrimci Emek: Sendikamız grev boyunca size parasal olarak ne kadar yardımda bulundu?

Greveli İşçiler: Sendikamız bize grev boyunca toplam 600.000 TL.

vermiş oldu. Yani dört defa 50.000, bir defa 100.000 TL. ve birde 300.000 TL. verdiler. Fakat bu paralar bizim ancak kendi harcamalarımız oldu. Çocuğumuza ve ailemize bir katkı sağlamadı, zaten sağlamazdı da. Bundan sonrası için sendikamız her ay kişi başına 500.000 TL. vereceğini söyledi. Bakalım ne olacak.

Gerçekten zor durumlar yaşıyoruz. Bütün arkadaşlar bu kiş boyunca çok zor günler geçirdik.

Devrimci Emek: Grev döneminde ne gibi durumlarla karşılaştınız. Bizim kanunumuzla kamuoyuna ne gibi mesajlarınız olacak?

Greveli İşçiler: Bizlere grev dönemi içerisinde en büyük darbe, içeride çalışan arkadaşlarımızdan geldi. Bir de bizde 9-10 işçi arkadaşımız emekli olmuş durumda hala çalışıyorlar. Bizler böylesi grev dönemlerinde içeride çalışma yasasının kanunlaşmasından yararlanmaz. Bir de emekli olan işçiler aynı işte çalışmamalı, onlar isterlerse kendileri iş kurup çalışmalı. Bu kanunlaşmalı diyoruz. Bizde üretim devam ediyor. 5 tane arkadaşımızın ellerinde çalışma bakanlığından alınmış, ürüne yönelik çalışmaya-cek diye belge olmasına rağmen patron bu arkadaşları çalıştırıyor.

Sendikamız birşey yapmıyor. Çalışmamaları doğrultusunda birşey de yapmış değiller. Mesela; portf kullanan arkadaşımız grevde olmasına rağmen, içerideki memurlardan biri o portf çalıştırıyor. Bunlar yasak değil mi? Bir de depodaki işlemleri yapmak için başka bir yerdeki fabrikasından işçi getirip çalıştırıyor veya yevmiyeli işçilere yaptırıyor. Adam istediği gibi her işini yapıyor, niye anlaşmaya otursun ki? Sözde sendikamız uğraşılıyor gibi gözüküyor ama aslında uğraşmıyor. Olan işçilere oluyor.

Grev çatırda oturmakla kazanılmaz. Biz bunu söylüyoruz. Fakat sendikamız ve sendikacılarımız aktif mücadele şekillerinden korkuyor. Bir defa topluca SSK Küçük Çekmece Hastanesine gittik. O zaman bile bizler Samatya SSK'ya gitmeyi önerdik, sendikacılarımız oraya günümüzün yasal olmadığını söylediler. Bu gerçekten böyle mi? Bizler Samatya SSK'ya gidemezmiydik. İşte durumlarımız bundan ibaret.

Devrimci Emek: Teseldükürler. VE-GE Bant işçilerinin mücadelesini selamlıyoruz.

Greveli İşçiler: Bizden Devrimci Emek'e selamlar. Bizim bu sorunlarımızı kamuoyuna duyurursanız seviniriz.

DESMO DERİ'DE TENSİKAT

2.5 yıldır DESMO Deri sanayiinde çalışmakta olan bir işçiyim. İşyerimizde toplam 150 işçi arkadaş çalışmaktaydı. 150 işçi arkadaştan 30 kişi makina-cıydık. Diğerleri ayakçılar, kalite kontrolcüler, çıraklar, kesiciler, ütücüler vs.. Makinacılar haricinde hemen hemen hiçbir arkadaşın sigortası yoktu. Sigortası olanlar da ya yöneticilere yağcılıkla ya da yalvar yakar sigorta yaptırabilmiş kişilerdi. Sınıf bilincine sahip olmayan, arabesk yaşam içinde kavru lan konfeksiyon ve atölye işçileri genellikle böyle sigortalı olur veya böyle para kazanır. Çünkü kapitalist düzen o gencecik beyinlere öyle bir işlemiştir ki, artık emekçiler bütün sorunlarını dar bir dünya içinde görürler. Onların bütün sorunları arabesk bir müzik, bir futbol maçı veya bir kadının vücududur. Kendi yaşam biçimini hiçbir zaman göremezler. Tabi ki suç hiçbir zaman emekçilerin değildir. Çünkü emekçi çocuklarına hiçbir zaman okuma hakkı, çocuk olma hakkı tanınmamış, bütün olanaklar Tekelci kapitalistler tarafından ellerinden alınmıştır. Ve gencecik beyinler, gencecik vücutlar daha hayatlarının en güzel yıllarını (çocukluklarını) yaşayamadan iş hayatına atılırlar.

Kendi yaşamına biraz çekidüzen verebilmek, aile ekonomisine katkıda bulunabilmek

için çalış ha çalış. Öyle bir çalıştırırlar ki iliğimizi, kemiğimizi sömürürler. DESMO'da çalışan emekçiler de işte böyle feleğin çarkından geçmiş, çocukluğunu, gençliğini yaşayamadan iş hayatına atılmış insanlardır.

Konfeksiyon atölyelerinde sendikaya rastlamak mucize gibi birşeydir. Sendika çalışmalarına katılan sınıf bilinçli işçiler de hemen kapının önüne konur. Çünkü bizim işyerlerinde işçilerin çoğu düzen tarafından belirli şeylere özendirilmiştir. Örgütlenme çalışmaları çok zordur. Tabi biz şunu çok iyi biliyoruz ki önemli olan zoru başarmaktır. Biz de bunu başarmaya çalışıyoruz.

Son günlerde kapitalistler arasında moda olan işten atmalar bizim işyerimizde de gerçekleşmeye başladı. 150 işçinin çalıştığı DESMO'dan 130 işçinin 6 ay içinde işine son verildi. Dün İzmir Belediye işçilerinin, Yurtiçi Kargo işçilerinin başına gelenler bugün de bizim başımıza geldi. Bu tabi ki kaderimiz veya işlerin bozuk gittiği için değildir. İşverenlerin amacı, daha az işçi çalıştırıp daha çok kar etmektir. Çünkü onların dünyası para üzerine kurulmuştur. Yatarlar, kalkarlar paradan başka birşey düşünmezler. Emekçi insanların nasıl geçineceği, nasıl yaşayacakları onların umurlarında değil-

dir.

Biz işçilere düşen sorumluluk, görev çok önemli. Herşeyden önce işverenlere şunu kavratmalıyız:

Kolay kolay işçi atamayacaklarını... Tabiki bu da örgütlü bir güçle olacaktır. Bunun da asıl yolu sorunlarımıza sahip çıkmaktan geçer. Diğer işyerlerinde yaşanan işten atmalara topluca tepki duymalı, sokak gösterileriyle, işyerlerini basmayla karşılık vermeliyiz. Yani kapitalistlerle dışı dışı mücadele etmeliyiz. Biz ne kadar sessiz kalırsak, o kadar zulüm, o kadar katliam, o kadar baskı, o kadar işten atılma demektir.

Onun için şunu birkez daha bileliyoruz:

Biz işçiler bütün anti-demokratik kural ve yasalara karşı sessiz kalmamalıyız. İşçi çıkarın bir işyerini en iyi bir biçimde tecrit edip işverenler üzerinde baskı aracı oluşturmalıyız. Bütün bu eylemlerimizi sokak gösterileriyle alanlara taşıyıp meşrulaştırmalıyız.

Tensikatlara karşı tek cevap: sokak gösterileridir.

YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ!

FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR, HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!

Bir İşçi

YURT İÇİ KARGO'DA DİRENİŞ SÜRÜYOR!

2 Aralık 1991'de 27 işçinin sendikal mücadele yürütmesi nedeniyle başlayan Yurt İçi Kargo'daki direniş sürüyor.

24 Ocak'ta bütün işyerlerinde işçiler işten atılan arkadaşlarının geri alınması için vizite eylemi gerçekleştirdiler. İşveren 162 işçiyi daha işten atarak karşılık verdi bu eyleme. Tazminatsız olarak işten atılanların çoğalmasına üzerine Tüm-Tis'in aldığı bir kararla 6 Ocak'ta bütün işyerlerinde toplu direniş başladı. Direnişin başlamasından iki gün sonra sonra çevik kuvvetin müdahalesiyle işyerlerindeki direnişçi işçiler dışarıya çıkarıldı. Eski TOB-DER'li işverenler, direnişi kırabilmek için Sivas'tan ve diğer illerden işçiler getirip üretimi sürdürmeyi denediler. İşçilerin bunlarla konuşması üzerine büyük bölümü direniş kırıncılığı yapmayı reddederek işi yeniden bıraktılar. Çevik kuvvet birkez daha saldırdı. Bu saldırı üzerine işten atılmayanlar da direnişçilere katıldı ve direniş daha da büyüdü. İşveren bu kez Sürücü Kursu adı altında şöför ve işçi almayı denedi. Direnişçi işçiler bu kez de bunları ziyaret edip durumu anlattılar. Yeni işçilerin de büyük bölümü işi bırakıp gittiler.

Üretim % 15-20 kapasiteyle ancak sürdürülebildiği Yurt İçi Kargo işyerlerinin İstanbul'da bulunan dört aktarma merkezinde (Altunizade, Levent, Topkapı ve Alibeyköy'de) kurulan direniş çadırları polis tarafından sökülme istendiğinde işçilerin direnişiyle karşılandı. Direnişçi işçilerden 150 kadarını jöplayarak göz altına alan çevik kuvvet, çadırları yıktı gitti.

Topkapı aktarma merkezini ziyaret eden, belediye, tekel, deri işçileri devrimci öğrenciler ve emekçi kadınlardan oluşan bir grup Devrimci Emek okuru, Yurt İçi Kargo direnişini desteklediklerini ve bu yönde ellerinden gelen her tür-

lü destek ve dayanışma eylemini yapacaklarını açıkladılar. Kendi aralarında topladıkları bir miktar parayı da buradaki direnişçi işçilere teslim eden okurlarımız coşku dolu alkışlar ve sloganlarla ziyaret yerinden ayrıldılar.

Bu ziyaretten bir kaç gün sonra 20 Şubat'ta polisin direniş çadırlarını yıktığı gün, Aksaray'daki Metro istasyonunun önünde toplanan kalabalık bir grup, molotof kokteyliyle yolu kesip "İşçi kıyımına son", "Atılan işçiler geri alınsın", "Yaşasın Yurt İçi Kargo direnişimiz", "Fabrikalar, Tarlalar, Siyasal İktidar, Her şey Emegin Olacak." vb. sloganlarla Aksaray meydanına kadar yürüdüler. Metro yakınlarına da "TENSİKATA TEK CEVAP; SOKAĞA ÇIKMAK" yazılı "DEVİRİMCİ EMEK OKURLARI" imzalı bir pankart asarak dağıldılar.

2 Mart 1992 Pazartesi günü, Altunizade aktarma merkezi önünde yeniden direniş çadırlarını kurmak için bir araya gelen işçiler ve işçi ailelerinden oluşan 300 kişilik bir topluluk önce bir basın açıklaması yaptı. Daha sonra halay çekerek, sloganlar atarak haklı direnişlerinde ne kadar kararlı olduklarını sergilediler. Polisin dağılmasını istemesi üzerine çıkan tartışmalarda işçiler, çalışma bakanının vaatlerinin de hiç bir anlam taşımadığını ve işe dönünceye kadar direnişleri-

nin süreceğini belirttiler. Öğleden sonra saat 14 sularında işçilerin etrafını saran çevik kuvvet işçilerden dağılmasını istedi. Birbirine kenetlenen işçiler ve aileler, "İşçilerin onuru sermayeyi yenecek.", "Baskılar bizleri yıldırılmaz." vb. sloganlarla karşılık verdiler. İşçilere ve ailelere saldıran polis, özellikle kadınların ve çocukların üzerine jöplarla saldırıp, işçileri duvara sıkıştırıp, topluca göz altına aldı. Polisin saldırısı sırasında 15 kadar işçi ağır şekilde dayak yediği için hastaneye kaldırıldı.

Sermayenin ve politik iktidarlarının tensikat politikası giderek yaygınlaşıyor, daha da yaygınlaşarak sürecektir. Ancak tensikatlara karşı mücadele tek tek işyerleriyle sınırlı kaldığı sürece başarı şansı olmayacağı gibi, başarı sağlansa dahi, Paşabahçe'de olduğu gibi, peyderpey işveren işçileri geri atacak ve bu politikasını uygulayacaktır. Tensikatlara karşı aynı işkollarının yanı sıra, diğer işkollarında da destek eylemlerinin yükseltilmeli, burjuvazinin bu politikası karşısında işçi sınıfının mücadele birliği sağlanmalıdır. Tensikatlara karşı sınıf sokağa çıkarak, kitle eylemlerini ve meşru mücadelelerini yükseltmeli, kendi sorunlarının çözümü için kendi iktidarlarını bugünden adım adım örmelidir.

BİR GRUP D. EMEK OKURU

TOROS GÜBRE'DE DİRENEMLER KAZANDI

Adana'nın Ceyhan ilçesine 40 km mesafede kurulu, Tekfen Holding'e bağlı Toros Gübre Endüstrisi ve Kimya A.Ş. de işten çıkarılmaya karşı işçilerin başlattığı direniş 19-12-1991'den bu yana devam ediyor. İşten atılan 250 işçinin direnişi çeşitli eylemlerle sürüyor.

Direniş başlayalı iki ayı geçmesine rağmen, bir sonuç alamayan işçiler, 10-2-1992 tarihinden bu yana mücadele bayrağını daha da yükselterek ölüm orucuna başladılar. "Ölmek var dönmek yok." diyen işçiler kararlılıkla ve yüksek bir moralle direnişlerini sürdürüyorlar. Fabrika karşısında kurulan grev çadırında 11 işçinin başlattığı ölüm orucu büyük bir kararlılıkla sürüyor.

Burjuva basının ve televizyonun ilgilenmediği bu eylemi, sermayenin kamuoyunun gündeminden uzak tutma çabası, devrimci basına ve kurumlara daha da büyük sorumluluklar yüküyor. To-

ros Gübre işçileriyle dayanışmak amacıyla 3 Ocak'ta Ceyhan'da bir yürüyüş düzenlendi. 21 Şubat'ta işçi aileleri 36 kilometrelik bir yürüme eylemi yaptılar. 22 Şubat'ta Antakya ve Samandağ'dan bir kitle dayanışma ziyaret(eylem)inde bulundu. 23 Şubat'ta Adana ve Mersin bölgelerinden çıkanlar kitlesel ziyaretlerde bulundular. Diğer ku-

ruluşlarda da maddi ve manevi dayanışma eylemleri sürdürüldü.

Ölüm orucunun ve dayanışma eylemlerinin yükselmesi, işverene geri adım attırdı. İşten atılan işçiler, kararlı mücadeleleri sonucunda yoniren işbaşı yaptılar.

**Ceyhan ve Antakya'dan
D. Emek Okurları**

BİFA BİSKÜVİ'DE TENSİKAT; İŞÇİLER SOKAKLARDA!

Karaman'da kurulu bulunan Bifa Bisküvi fabrikasında işveren, teknoloji yenilenmesi ve bakım yapılabileceği bahane ederek, toplam 1000 işçinin çalıştığı fabrikada 800 kişiyi işten çıkarmış bulunuyor.

İşveren ilk etapta 450 işçiyi işten çıkardı. İşten atılan işçiler, ve işçi ailelerinden oluşan kalabalık bir işçi topluluğu, haklarını almak ve işbaşı yapmak için, işverenle yaptıkları görüşmelerden bir sonuç alamayınca sokak gösterilerine başvurdu- lar. Tam da bu sırada, 350 işçi daha teşmilden doğan haklarını alamadıkları için direnişe geçerek üre-

timden gelen güçlerini kullanarak iş bırakıldılar. İşveren direnişi bahane ederek, direnişçi işçileri de işten attı. Tazminatlarını da taksitle ödeyeceğini söyledi. İşçiler ise, tazminatları değil, işbaşı yapmayı istediklerini söylüyorlar.

İşten atılan işçiler, 9 Şubat'ta bir de miting düzenlediler. Mitinge, Bifa işçilerinin yanı sıra, Teksif ve Belediye-İş sendikasına bağlı işçiler ve ailelerinden oluşan 2000 kişilik bir topluluk katıldı. "Üreten biziz, yöneten de biz olacağız.", "Sadaka değil hakkımızı istiyoruz.", "işçi kıymına son" vb. pankartların

açıldığı ve sloganların atıldığı miting boyunca kalabalık bir polis topluluğunun yanında, miting alanının hemen yakınına yerleştirilen 100 kadar jandarmaya silahlı tatbikat yaptırılarak hem işçilere hemde halka gözdağı verilmeğe çalışıldı.

İşçiler, işvereni tazminatlarını ödemediği için mahkemeye verdiler. Daha sonra, 4 Mart 1992'de 100 kadar işçiden oluşan bir grup, sorunlarına sahip çıkmayan sendika genel merkezini uyarmak üzere Ankara'ya gitti.

**YAŞASIN İŞÇİ SINIFININ
MÜCADELE BİRLİĞİ!**

TES-İŞ 4 NOLU ŞUBEDE SARI SENDİKACILIĞIN KONGRE SENARYOSU

Türk-İş anlayışının devamı TES-İŞ genel merkez yöneticileri dün İstanbul 1 nolu şubede, Diyarbakır şubesinde anti-demokratik yasaların bölgesinde oynadıkları oyunları bugün 4 nolu Tes-İş şubesinde oynamaya başladılar.

1.Sahne: Böl parçala yönet

3 yıldır şubemizin üyesi bulunan SUSER A.Ş çalışanları bu şubenin üyesi 1200 kişi sadece düzmece bir iddia ile 4 no'lu şubeden ayırıyorlar. 4 no'lu şube üyeleri İSKİ çalışanları enerji iş kolunda,SUSER ise 28. İşkolunda genel hizmetlere girdiği söyleniyor. Ama ne yazık ki SUSER A.Ş. %96 İSKİ hisseli şirket ve tüm yöneticilerini İSKİ belirliyor. İşvereni aynı kişi. Bu insan yine 16. sırada ki enerji-iş kolunda yer alan DSİ işçilerinin yer aldığı 2 nolu şubeye aktarılıyor. Burada amaç kongre takviminin başladığı bugünlerde 4 no'lu şube Demokratik-Muhalefet Hareketini zayıflatmak.

2.Sahne: Anti-demokratik tüzükle delege seçimi hazırlığı:

-----Tes-İş yönetimi demokratik muhalefet hareketinden o kadar korkmuş ki 1200 demokratik muhalefet taraftarını dışlamak yetmiyor. Kongreyi yine bu işçiler alabilir.

İSKİ (İstanbul Su ve Kanalizasyon İdaresi) de çalışan 4750 işçiyi normalde 200 kongre delegesine böldüğünde 25 kişiye bir delege düşer. Ama Silahtar pompa istasyonunda 2 kişiye bir delege, Bahçeköy vakıf sularında çalışan 69 kişiye bir delege, Alibeyköy barajında 13 kişiye bir delege, Bayrampaşa şebekesinde çalışan 53 kişiye 1 delege.

Geçmişde 9 delegeyle temsil edilen Çirpıcı tesislerine (150 kişi) 26 delege, Kadıköy şebekesinde çalışan 185 kişiye 5 delege bu örnekler o kadar çoğaltmak mümkün...

Nelerin yapılması için araştırma yaparken TES-İŞ İstanbul 5 nolu şube başkanı Hasan Saygılı'yı aradık. Durumu anlattığımızda bize verdiği yanıtı aynen aktarıyorum. "Biz de delege seçiminde bazı oyunlar oynadık ama bunlar bizden de namussuzmuş."

Yorumu saygıdeğer Devrimci Emek okurlarına bırakıyoruz. TES-İŞ yöneticilerinin ne olduğunu anlatmak, samanlıkta iğne aramak gibi birşey olsa gerek.

İSKİ ve SUSER çalışanları, bu oyunları bozmak bu konuda kamuoyunu aydınlatmak için 29 Ocak 1992 çarşamba günü TES-İŞ İstanbul 4 nolu şube önünde 1000 işçinin katılımıyla bir toplantı düzenlediler. Basının da çağrıldığı bu toplantıda her türlü anti-demokratik yasalarla sandalyesini korumaya çalışan bu yöneticileri işçilere yanıt vermeye çağırıldı.

Ancak, aşağıya işçilerin karşısına inmeyen şube yönetimi telefona sarılıp çevik kuvvet istemekt geçikmedi, bunu gördük. Adama sormazlar mı, burası babanın çiftliği mi? Burada oturmanın bedelini kimin alınteri ile sağlıyorsunuz? Kimin yerinde kime zor kullanıyorsunuz?

Bu oyunun üçüncü perdesi kongre salonudur. 4. dönem olan şube kongremize her türlü oyuna rağmen işçilerin ağırlığı yansıtacak. Burada yapılacaklar büyük şovlar:

1- Kaba gövde gösterisi, 2-

Türk-İş, Tes-İş sarı sendikal anlayışının ağırlığı, 3- Kongre oyunları.

Bu oyunun perdesi kapanmayacak. Çünkü, ancak bu oyunun perdesi Tes-İş kongresinde, Türk-İş kongresinde işçilerin ağırlığı bulunduğu zaman kapanır. Tabanın söz ve karar sahibi olma ilkesi sınıf ve kitle sendikal anlayışı, Türk-İş yapısında yansıdığında bu perde kapanır.

Gücümüz birliğimizdir. İSKİ ve SUSER işçileri olarak bu oyunların üstesinden kendi örgütlü gücümüzle gelebiliriz. Yasal yollardan her anti-demokratik davranışın karşısında yer alacağız.

Türkiye işçi sınıfını saran gangster, sarı, uzlaşmacı, anti-demokratik yasaların arkasına sığınarak işçilere rağmen sendikal yönetimlere gelen bu sendikacılara ancak en büyük tokat onları koltuklarından koparıp, onların yerine sınıfın sesi olan insanları seçmekte olur.

Biz bu oyunlara karşı her türlü yasal yollara başvurup hakkımızı alana kadar savaşacağız.

İzmir Belediye İşçilerinin ÖLÜM YÜRÜYÜŞÜNE, biz İstanbul'dan enerji işçileri olarak katılmıyoruz. Ama bir başka cepheden sarı sendikacılara karşı savaş acı bizleri hiçe sayanlara kongrelerde hesap soracağız diyoruz. İzmir Belediye İşçilerine saygılarımızı iletip,

Yaşasın örgütlü mücadelemiz, yaşasın işçilerin birliği diyoruz.

**TES-İŞ DEMOKRATİK
MUHALEFET HAREKETİ
Basın Yayın Komitesi**

SARI SENDİKACILARIN OYUNLARINI BOZACAĞIZ!

Bizler SUSER AŞ. işçileri yaklaşık iki yıldır üyesi olduğumuz TES-İŞ sendikası 4 nolu şube üyeleriyiz.

TES-İŞ 4 nolu şubede koltuklarının tehlikeye düştüğünü gören ve 27 yıllık saltanatlarının sona ereceğini anlayan şube yönetimi gelişen demokratik muhalefetin karşısında çaresizliğe düştüler. Gelişen ve gün geçtikçe büyüyen devrimci demokratik muhalefetin önüne geçebilmek için birkez daha kendi öz kimliklerini ve sarı sendikal anlayışlarını gösteriyorlar. Bizler İ.S.K.İ. ve SUSER bir bütün olarak tüm sorunlarımıza sahip çıkıp bu oyunlara gelmeyeceğiz. 27 yıllık saltanat sürmüş bir şube yönetimi şunu artık çok iyi anlamalı: Artık meydana istedikleri gibi atlarını oynatamayacaklar. Kendi çıkarları ve düşünceleri etrafında biz işçileri yönlendiremeyecekler. Onların oyunlarını bozacağız. Artık tabanın söz ve karar sahibi

olduğunu onlar görmemezlikten gelseler bile bizler onlara göstereceğiz.

SUSER AŞ. üzerinde oynanmak istenen oyunların karşısında bizler de sessiz kalmayacağımızı, hep birlikte, örgütlü, işçi sınıfına yakışır bir biçimde mücadele edeceğimizi göstereceğiz. Şube yönetiminin kongreyi kaybedeceğini anlayınca bizleri bağlı bulunduğumuz 4 nolu şubeden ayırıp kendilerinin yani TÜRK-İŞ'in anlayışı olan sarı sendikal anlayışın hüküm sürdüğü TES-İŞ sendikasının diğer şubelerine dağıtarak kendilerinin karşısında bir tehlike olarak gördükleri Devrimci Demokratik Muhalefeti dağıtarak, parçalayarak yok etme hesaplarını yapmaları onları kurtaramayacak. Bizleri hangi şubeye bağlarsa bağlasınlar oralarda da onların karşısına bir tehlike, bir örgütlü güç olarak çıkacağız. Onlardan günü geldiğinde hesabını soracağız.

Bizler kendi gücümüz olan kitle ve taban sendikacılık anlayışının sürekliliğini sağlamak örgütlü yapımızı güçlendirmek için hiçbir şeyden yılmadan, korkmadan mücadelemizi sürdüremeliyiz. Bizleri kurtaracak olan yine bizlerin kendi örgütlü ve devrimci mücadelesidir.

Bizler şunu hiçbir zaman unutmamalıyız; bizleri ezen ve sömürenler olduğu müddetçe bu sorunların devamının geleceğini, hiçbir zamanda ortadan kalkacağını beklemeyelim. Ezenlere ve sömürene karşı bir bütün olarak ortak mücadele etmekten başka şansımızın olmadığını bilmeliyiz. Biz işçilerin zincirlerinden başka kaybedecek hiçbir şeyi yoktur.

YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ

Yenikapı ve Kadıköy'den bir grup işçi

SUSER İşçilerinin Basın Açıklaması

KAMUOYUNAI

Biz SUSER işçileri, 1989 yılında Tes-İş 4 no'lu üye olarak işçi sınıfının örgütlü mücadelesinde yerimizi aldık.

Bu örgütlü mücadelenin içinde SUSER işçileri, Türkiye işçi sınıfının ve emekçi halleminin gelişen ekonomik ve demokratik taleplerine dayanıklık gösterip, sınıf mücadelesinde, üzerine düşen görevleri (grev ve direnişleri, dayanışmaları, memurların sendikal mücadelesinin yanında olarak, demokratik kitle örgütleriyle dayanışma içinde hareket ederek) yerine getirdik.

SUSER işçileri, Türkiye'deki demokratik mücadelesine sahip çıkmaya çalışırken, TES-İŞ 4 no'lu şubeye bağlı İSKİ ve SUSER işçileri arasında tabanın söz ve karar sahibi olması ilkesi temelinden hareket ettik. Tes-İş 4 No'lu Şube Yöneticilerinin, tüm duyarsızlıklarına karşın, Toplu İş Sözleşmesi maddelerini yasma geçirmeye çalıştık.

Türkiye'deki sendikaların çoğu işçilerinden yanaymış gibi görünse de, pratik

te işverenlerin yana olduklarına göstermişlerdir. Bunların başında da Türk-İş gelmektedir.

Türk-İş'in uzantısı olan, Tes-İş 4 No'lu Şube, gerek toplu sözleşmelerde gerekse kongre dönemlerinde sınıfa ihanet ederek, izzahladığı saldırılarla koltuklarından başka bir şey düşünmediklerini ortaya koymuştur. Bunun en son örneği ise SUSER işçileri üzerinde oynanan oyunla somullaşmıştır. Türkiye sendikal mücadele tarihinde, kongre ve Toplu İş Sözleşmesi süreçlerinde şube ayırma örneği görülmemiştir. Bu hareket, birliğe en çok ihtiyacın olduğu bu dönemde, sınıf dayanışmasını zayıflatan ve birliğine vurulan bir darbedir.

Tes-İş 4 Nolu Şube'nin bu oyunu, sınıf ve kitle sendikacılığı temelinde tabanın söz ve karar sahibi olmasını engellemek, seçme ve seçilme haklarına gasp etmektir. Tam da kongreler ve Toplu İş Sözleşmeleri döneminde 27 yıllık saltanatının yıkılacağı düşünerek, tüm çirkinliklerini sergileyip 6 no'lu şubeyi kurna çalışmalarını sürdürmektedirler. Biz sınıf ve kitle sendikacılığı anlayışını

savunan SUSER işçileri olarak biliyoruz ki, son ve uzlaşmacı sendikal anlayışı savunanlar yönetiminde olduktan sürece, örgütlü sınıf mücadelesine karşı bu tür oyunlar oynayacaklardır.

Biz SUSER işçileri, bu anti-demokratik karar karşısında birlik ve dayanışma içinde, bir yandan TES-İŞ Genel Merkezi'ne bir heyet gönderirken, diğer yandan toplu olarak genel merkeze telgraf çekerek olayı protesto ettik. Aynı şekilde sık sık 4 No'lu Şubeye giderek bu olaylar karşısındaki tepkilerimizi dile getirdik ve bu uygulamalara sınıf adına tavır koyduk.

Türk-İş ve TES-İŞ'in bu anti-demokratik uygulamalarını keniyor, Türkiye işçi sınıfını bu tür oyunlara karşı dayanıklı olmaya çağırıyoruz.

2821-2822 Sayılı Sendikalar Yasası Değiştirilsin!

İşgüvenliği ve İşsizlik Sigortası Sağlansın!

YAŞASIN İŞÇİ SINIFININ BİRLİK VE DAYANIŞMASI.

SUSER İŞÇİLERİ

SERMAYENİN YENİ OYUNU KADEMELİ ÜCRET'E KARŞI ÇIKALIM!

Türkiye tekelci sermayesi işçi sınıfını bölmek için sürdürdüğü çabalarını her geçen gün yeni oyunlar ve planlarla sürdürüyor. En büyük atakları 12 Eylül'de oldu ve tam da dilekçeleri yöneticileri işbaşına getirdiler. Bu yönetimin devamı olarak Çankaya'ya öyle bir şişman oturtular ki, eli silahlı bir işçi sınıfı düşmanı...

Tekelci sermaye, 12 Eylül'ü tezgahlarken de işçi sınıfının yükselen sesini ve örgütlülüğünü bozmak için hareket etmedi mi? Kamuoyunun önünde "anarşi, terör" hikayeleri anlatarak, insanların beynini yıkayıp, gelişen işçi hareketi karşısında giderek güçsüz kalan hükümetin yerine 12 Eylül faşizmi eliyle kendi has adamlarını getirdiler. Kaldı ki zaten o dönemde de hükümetle ve muhalefetteki partiler yine kendi partileriydi. Ancak, var olan yasal haklarımıza dahi tahammül edemeyen tekelci sermaye bu haklarımızı ortadan kaldırmak için yeni bir yönetim oluşturup, istediği adamlarını işbaşına getirdiler. Geri çekilirken de eski MESS başkanını hükümetin başına getirerek sözde geri çekildiler. Tekelci sermaye, 12 Eylül'ün meyvelerini hemen 13 Eylül'de toplamaya başladı. Anarşi ve terör diyecek geldi, işçi haklarını ortadan kaldırıp, emekçilerin örgütlerini dağıttı. Ve maalesef büyük bir sendikacı kitlesi de sermayenin kuklası haline geldi bu süreçte. Bunun hayli fazla örnekleri var. Ben bunları sıralamayacağım, zira işçiler çalıştıkları bütün işyerlerinde bunun örneklerini görüyorlar.

İşçi sınıfının mücadelesini bölmek, parçalamak için uygulamaya koydukları son oyun küçük gibi görünse de gelecekte çok büyük bölünmelere yol açacak ve işçilerin birbirleriyle çatışmalarına dahil meydan verecek tehlikeli bir oyun. Ülkemizdeki bir çok işyerinde olduğu gibi benim çalıştığım işyeri olan Sa-

bancı Holdinge ait SASA suni sentetik elyaf fabrikasında da ücretlerin KADEMELİ biçimde belirlenmesi gündeme geldi. Kademe anlayışı işçileri bir anda ikiye böldü. Aynı şartlar altında çalışan, aynı havayı soluyan, aynı biçimde sömürülen, aynı kaderi paylaşan sınıf bir anda ikiye bölündü. Hem de öyle bölündü ki, aralarında zaman zaman "sen az çalışyorsun, ben çok çalışıyorum. Üst kademe ücret benim hakkım" biçiminde işçi sınıfına hiçte yakışmayan, sınıfın birlik ve mücadelesinin önünde ciddi engeller çıkaracak olan tartışmalara raslanır oldu.

Oysa hak hepimizin hakkı. Çünkü üreten biz, ezilen, sömürülen, haksızlığa ve işkencelere maruz kalan yine biziz. Bu nedenle, hak bizim, işçi sınıfının hakkı. Ancak, bu tür olaylar ne işçi sınıfına ne de sınıf sendikacılığı anlayışına sahip sendikacılara yarar sağlayamaz. Bu olaylar olsa olsa sınıf düşmanımız sermaye sahibi kapitalist sınıfın çıkarlarına hizmet eder... Çünkü, grev veya direniş söz konusu olduğu zaman, sermaye, yüksek kademe'deki işçilere istedikleri ücret zammını vererek onların direnişe veya greve katılmasını engeller. Bunu bilerek yapar ve sınıfı böler. Mücadelemize böylesi yaklaşımların ne kadar büyük zarar vereceğini şimdiden görmeli ve ona göre hazırlanıp mücadelemizi yükseltmek için birliklerimizi örgütlemeliyiz.

Sermaye sınıfının uçakları sarı sendikacılar da bu oyunun gündeme getirilip uygulanmasında görevlerini yerine getirip işçileri bölmek için bu tür tartışmaların yapılmasını sağlıyor, toplu sözleşme taslağına kademe ücret sistemini yerleştirerek işçilerin sömürüsünün daha da katmerleşmesini sağlıyorlar. Halbuki, ne alt kademe de çalışan işçiler ne de üst kademe'de çalışanlar hiç bir zaman işverenden haklarını alamıyorlar. Kazanan dalma sermaye sınıfı oluyor. Bu duruma meydan ve-

ren sendikacılar (sarı sendikalar ve bu tür sendikacılar) şunu iyi bilsinler ki işçi sınıfı, sizlerden de hesap soracaktır.

Bu sarı sendikacılara göre, yolum olarak yaşadığımız keyfi işten çıkarmaların kademe sistemiyle bir nebze olsun önüne geçilebileceğini savunuyorlar. Oysa, işten çıkarmaların giderek daha da artacağı aşikar. Üstelik sendikalar yardımıyla işçilerin mücadelesi birliğinin önüne geçen, kademe sistemiyle bölünmeyi daha da artıran işverenin keyfi işten atmalarını kim önleyebilecek? İşçilerin birliğini de bölüp parçalayıp yuttuktan sonra, keyfi işten atmaları kim nasıl engelleyebilecek?

Emeklilik sınırının kadınlarda 20 erkeklerde 25 yıllık bir çalışmaya başlanmasına karşı sermayenin ve hükümetinin yükselen feryadının nedeni ülke ekonomisi değil; dışarıda işsiz sayısı ne kadar çoğalsın iş veren işçilere o kadar rahat baskı yapar. Kademe ücret sistemi, emeklilik yasası bunların ve benzeri bütün yasaların ne bugünkü hükümet ne de bir başka sermaye hükümeti tarafından işçi lehine düzenlenmesi beklenemez.

Hepsinden önemlisi, sermayenin "anarşi ve terör" diye işbaşına getirdiği 12 Eylül yönetiminin hazırladığı 82 Anayasası ve bu süreçte çıkarılan iş yasası, 13. ve 17. maddeler nasıl kaldırılacak? İşçi sınıfı uyanıp, örgütlenmeden, kendi sorunları ve hakları için ayağa kalkmadan bizim hiç bir sorunumuz çözülmez, sermayenin de biz emekçilere karşı tutumu değişmez.

Biz sınıf bilinçli işçilere ve emekçilere her zamankinden fazla iş düşüyor. Gelin emekçiler, yalan yanlış sözlerle aldanmayalım uyanalım uyandıralım, örgütlenelim.

**YAŞASIN İŞÇİLERİN
MÜCADELE BİRLİĞİ**

Bir İşçi

İŞÇİ SINIFI "TERÖRÜN HER TÜRÜNE" KARŞI MI?

DYP-SHP hükümetinin kurulmasından sonra burjuva basın-yayın organlarının ağız birliği ederek işlediği başlıca konu "terör" ve demokratikleşme programı oldu. Burjuva basını ve çeşitli TV kanalları devamlı olarak koalisyon hükümetinin "çalışanlardan yana" vaatlerini yaymaktalar. Ve biraz bekleme-mizi öğütemekteler.

Hükümetin vaat ettiği "hayat pahalılığını önleme" ve "siyasi ortamı demokratikleştirme" programı uygulanırken "terör" devam etmekte ve deletin gerçek sahipleri bundan endişe duymaktalar.

Hatırlanacağı gibi daha önceki ANAP dönemlerinde de "terörle" mücadele edilip "milli birlik ve beraberlik" çağrıları yapıldı. Fakat son koalisyon hükümetinden sonra "teröre" karşı mücadelenin çağrı biçimi değişti. Tekelci burjuvazi küçük değişti. "demokrasi programının" uygulanabilmesi için "her türlü teröre karşı" çağrılar yapıyor.

Tekelci burjuvazinin mevcut koalisyon hükümeti aracılığı ile yaptığı çağrıya en dikkat çekici bir şekilde cevap verenlerden birisi ise DİSK yönetimi oldu. DİSK yaptığı son açıklamada "...Toplumun siyasal dengelerinin çok hassas bir zemine oturduğu günümüzde adam öldürmenin ne güvenlik ne demokrasi adına yararı yoktur. Böyle bir süreç ancak demokratikleşmeye karşı çıkanların yararına olacaktır" diyerek diğer işçi konfederasyonlarını "teröre" karşı ortak tavır almaya çağırıyor.

Aslında DİSK'in "Toplumun siyasal dengelerinin çok hassas bir zemine oturduğu" şeklindeki tahlihi çok dağrudur. Bugüne kadarda "toplumumuz" bu "çok hassas" zeminlerden defalarca geçmiştir. Ama DİSK yöneticileri eskiden olduğu gibi halkımızı; "siyasal dengelerin çok hassas" pasifize etmeye çalışıyorlar. DİSK yöneticileri bunu yaparken sınıfsal görevlerini yerine getiriyorlar. Çünkü tarihsel olarak küçük-burjuvazinin görevi her zaman proleterya ile büyük burjuvazinin arasını bulmak onları uzlaştırmaya çalışmaktır.

Bilindiği gibi 1960 sonlarından

itibaren devrimci gençliğin ve işçi sınıfının burjuvaziye karşı uyguladığı devrimci şiddete burjuvazi "anaşi" adını takmıştı. Fakat bu adlandıma 12 Mart döneminde küçük burjuvalarda kapsadığı için toplumsal tabanı daralmıştı. Bunu bilen tekelci burjuvazi 1970'lerde "terörizmi" keşfetti. Ve bütün küçük burjuvalarda bu tılsimli kelimeye sarıldılar. Büyük burjuvazi ile birlikte sürekli olarak halkı "terörün her türüne" karşı olmaya çağırdılar. Aradan bir çeyrek asır geçmesine rağmen "terör" bir türlü önlenemedi. Üstelik de üzerinden iki Askeri Faşist Diktatörlük geçmesine rağmen. Aradan geçen zaman dahi terörün bir tarihsel olgu olduğunu pekiştiren işbirlikçi tekelci-burjuvazi vhsî sömürsünü devam ettirebilmek için faşist devleti aracıyla sürekli olarak halkımızı karşı terör uygulanmıştır. Halkımız ise buna karşı meşru müdafasını yaparak kendi terörü ile cevap vermiştir. Dönem dönem yükselen sınıflar mücadelesi terörün de uygulanmasını artırmıştır. DİSK'in "çok hassas bir zeminde" diye ifade ettiği sınıfsal ve ulusal mücadele bugün doruğuna ulaşmıştır. Teröründe yükselmesi doğaldır. DİSK yöneticileri her ne kadar hariçten gazel okusalarda tekelci-burjuvazi bütün bunları bilir ve tedbirlerini alır. Tekelci-burjuvazinin derdi sınıf mücadelesinde kendi toplumsal temelini genişletip bundan sonra yapacağı katliamlara haklılık sağlamaktadır. İşte tekelci-burjuvazi bu saldırıya hazırlanırken bizim DİSK yöneticileri ise "demokratik adımların" hızlandırılması için "terörün her türüne karşı" çağrılar yapıyorlar. Terörü uygulayan karşı-devrimci tarafın bunu umursamadığı kesin. Çünkü hergün büyük kentlerde ve Kürdistan'da sivil halk ve devrimciler öldürülüyor. İnsanlar "kayıp" oluyor. İşkence eskisi gibi devam ediyor. DİSK'in çağrısının asıl muhatabı ise işçi sınıfı ve Kürk halkıdır. DİSK onları "demokratik yollardan" mücadeleye çağırıp terörden vazgeçirmeyi çalışıyor. DİSK yöneticilerine şunu sormak lazım; Kürdistan'da 15 sene önce ulusal terör yoktu. Tam da sizin

istediğiniz gibi Kürk halkı "demokratik yollardan" bir şeyler istiyordu. Ama veren olmadı.

Sizler bile "demokratik yollar" çok sevmenize rağmen Türkiye'de bir ulusal sorun olduğunu bilmiyordunuz. Ne zaman ki Kürk halkı eline silahı alıp kendi ulusal bağımsızlığı için mücadeleye girdi; sizler ve tekelci-burjuvazi Türkiye'de Kürk ulusunun varlığını kabul etmezsiniz. Bugünde Kürdistan'daki terörü önlemek için sahte "demokratik" öneriler sunuyorsunuz. Demek ki terör hiç anlamayanlara bile bir şeyler öğretebiliyormuş.

DİSK yöneticileri ayrıca "terörü önlemek bahanesi ile demokratik kuralların dışına çıkılmasının acı sonuçları yakın geçmişimizde yaşanmıştır" diyerek geçmişten hiç ders almadıklarını gösteriyorlar. "Geçmişin" sorumlusu olarak da "teröristleri" gösteriyorlar. Onlara göre 12 Eylül Faşizminin geliş sebebi "teröristler"dir.

Bu şekilde devrimci halkımız ve faşist devleti karşı karşıya getirip kendilerini demokrasinin merkezine koyuyorlar. Onlara göre zaten faşist devlet yoktur. Sadece demokratikleştirilebilecek bir devlet vardır. En başta kendilerine 12 Eylül döneminde işkence yapan hak-sız cezalar vermeye çalışan polis-asker-zavcı vb. sadece devlet içindeki bir avuç demokrasi düşmanlarıdır.(!)

Böyle düşünmelerine rağmen bugün devlet içindeki bu işkencecilerin yargılanıp tasfiye edilmesini dahi talep edemiyorlar. Çünkü cesaretleri yoktur. Oysaki gerçek demokrasinin başlangıç liketi de burdan başlar. Onlar sadece koalisyon hükümetinin sözüm ona "demokrasi programını" savunuyorlar. Böylece tarihsel olarak işçi sınıfının elini kolunu bağlayıp onun adına konuşarak tekelci-burjuvaziye yardımcı oluyorlar.

Ama biz işçiler olarak ise burjuvazinin demokrasi vaatlerine inanmıyoruz. Bizler "terörün her türüne" karşı değiliz. Çünkü terör Türkiye'de sınıf mücadelesi bittiği zaman bitecektir.

Bir İşçi

KAMU EMEKÇİLERİ SENDİKAL MÜCADELEDE DÖNÜM NOKTASINA DAYANDILAR

Her mücadele, toplumsal gelişim yasaları çerçevesinde bir takım evreleri yaşamak, bir takım dönüm noktalarından geçmek zorundadır.

Kamu Emekçileri de grevli-toplu sözleşmeli sendikal haklar mücadelesinde bugüne kadar azımsanamayacak mesafeler katetti... Ancak mücadele hedeflenen noktaya henüz ulaşmış değil. Grevli-toplu sözleşmeli sendikal örgütlenme hakkını elde edebilmek için, daha verilmesi gereken mücadeleler ve ödenmesi gereken bedeller kamu emekçilerinin önünde duruyor...

Doğaldır ki sınıflar mücadelesinde, her sınıf kendi sınıfsal çıkarlarını korumak için her türlü mücadeleyi meşru sayar... Nitekim insanlık tarihi boyunca egemen olan sınıflar kendi egemenliklerini korumak için haksız savaşlar çıkararak, insanlığı katletmeyi bile meşru haklarından biri olarak kabul etmemiş midir? Sınıflar mücadelesinin keskin ve acımasız bir mücadele olduğunu, yakın tarihte defalarca izlemiş olmamıza rağmen, bunlardan ders çıkarmamak büyük bir eksiklik olur...

Büyük bir demagogiyle, demokrasi rüzgarları estiren, iktidara gelen bugünkü koalisyon hükümetinin, temsilcisi olduğu burjuva devletin işleyişini değiştirerek, işçi ve emekçilere demokratik hak ve özgürlükler bahşedeceğini beklemek ne büyük bir saflıktır... Saflıktır, çünkü 20 Ekim seçimleri bir şeyleri değiştirmek için değil, bir şeyleri pekiştirebilmeyi telaşla erkenden yapıldı... Erken yapıldı çünkü toplumsal ve ulusal muhalefete karşı durabilecek bir yeni yapıya ihtiyaç vardı. Çünkü 11 yıldır cunta hükümetleri halkları canından bezdirmiş, parlamento toplumsal desteğini yitirmişti. Sözün ona milletin iradesine teslim oluyormuş gibi yine halkların önüne, burjuvazinin temsilcisi çürük do-

matesler dizildi... Çürüklerin içinde sağlam arattırıldı... Bizler bu gerçeğe seçim döneminde işaret ederek parlamento çözüm değil, "Seçimleri boykot et" çağrısı yapmıştık... Bazı anlayışlar bu günkü tehlikeyi o günlerden göstermiş olmamıza rağmen inatla burjuva siyasi partilerinin peşine takılmayı yeğlediler. Bugünse elinden oyuncağı alınmış çocuk gibi buruğlar...

Oysa kamu emekçileri 20 Ekim seçimlerinde gündemi kendi mücadeleleriyle belirlemişlerdi... O gün seçim meydanlarında tüm siyasi ağzılara nasıl söylettirildi ise; sendikal haklar, bugünde beklenmeden yaptırılmadır Nasıl? Mücadeleyle...

Nasıl? Kitle eylemlerini yükselterek...

Nasıl? Ekonomik-demokratik talepleri, politik taleplerle bütünleştirerek...

Buna en iyi örnek Ankara mitingidir... O mitingde onlarca haklı slogan içinde kitlenin en çok benimsediği şiar, «Memura siyaset yasaklanamaz» oldu... Bu, kamu emekçilerinin en acil talebinin kendi hak ve özgürlüklerini kendilerinin belirlemek istemelerinin en somut ifadesidir... Kamu emekçileri şunu çok iyi kavramış durumdadılar... «Politik haklarını elde edemeyenler, ekonomik ve demokratik kazanımlarını kâhçı kılmazlar...»

Kamu emekçilerinin sendikal mücadelesi doğru bir perspektifle sınıfsal bir temele oturunca, devlet (işveren) paniğe kapıldı. Çünkü kendi denetiminden uzak sınıfsal bir örgütlenme kendi iktidarına zarar verecekti. Bunu engellemek için 12 Eylül faşizmi DİSK'i yok edip, işçileri güdümlü TÜRK-İŞ'in denetimine sokmuştu. Şimdi de bir taraftan sınıf ve kitle sendikacılığı anlayışını benimseyen sendikalara her türlü baskıyı uygularken, diğer taraftan da onların

bütünlüğünü bozmaya yönelik düzen sendikaları üretiyor. Daha şimdiden eğitim sektöründe sendika sayısı 5'e, güdümlü sendika sayısı ise 4'e yükseldi.

İşçi sınıfının sınıfsal bütünlüğünü bozabilmek için her türlü kirli oyunu meşru kabul eden işveren (devlet), sendikal operasyonların yanı sıra şovenizmi hortlatarak, insanlar arasına tinsel farklılıklar koyarak, burjuva politikalarını, ayrım gibi göstererek her yönden saldırıyor. Oysa aynı işveren tarafından sömürülen insanlar arasındaki ulusal, dinsel ya da düşünsel farklılıklar uzlaşmaz değildir. Uzlaşmaz olan emekle-sermaye arasındaki çelişkidir. Sermaye, iktidarı elinde tutuyor. Emek cephesinin örgütlenmesi, güçlenmesi ve birliği sermayenin kendi iktidarı için tehlikedir. Bu tehlikeden en kolay kurtulma yolu ise işçi ve emekçilerin sınıfsal örgütlenmelerini oluşturmadan onları yoketmektir. Bu anlamda 1992 Bahar sendromu planlı bir senaryodur. Ulusal sorunlar kapitalist sistemin sorunlarıdır. Yani Kürdistan ulusal sorunu burjuva devlet hukuku içinde çözümlenebilir.

Öyleyse nedir bu telaş? Nedir bu saldırıya azmettiren korku? Söyleyelim... Devrimler çağının yaşadığı bir dünyada ulusal mücadeleler, sadece ulusal taleplerle sınırlandırılmaz. Mücadele yükseldikçe sınıfsal bir karakter kazanır ve burjuvazinin denetiminden uzak sınıfsal bir iktidara yönelir. İşte korku budur. Kürdistan'daki mücadelenin orayla sınırlı ve ulusal talepler içerisinde kalması mümkün değildir. Çünkü Kürdistan, ne deniz aşırı bir sömürge, ne de belli sınırlar içerisinde topluca yaşayan bir ulustur. Kürt halkı ile Türk halkı yüzyıllar boyunca, aynı toprakları, aynı baskıları, aynı sömürüyü ve aynı mücadeleyi paylaşmıştır. Aşağıda halkların bu kardeşliği, yu-

karda Kürt ve Türk burjuvazisinin çıkar birliği. Her ikisi için de geçerlidir bu. Özellikle kapitalist üretim ilişkilerinin gelişmesiyle birlikte, toprak mülkiyeti, ortak sanayi yatırımı, uluslararası sermayeyle ortak işbirliği ve burjuva devlet yönetiminin ortaklığı gibi... Yani ezen ulusun burjuvazisi ile ezilen ulus burjuvazisinin nasıl çıkar ve yaşam birliği varsa, ezen ulusun işçi ve emekçileri ile ezilen ulusun işçi ve emekçileri arasında da çıkar ve yaşam birliği vardır.

Bu nedenle Türk ve Kürt burjuvazisi sınıfsal çıkarları uğruna bahar sendromuyla yükselen ulusal muhalefeti, Kürt halkını katlederek yok etmeğe çalışacaktır. Elbetteki Kürdistan'a yönelen devlet terörününün faşist namuluları, elde etmeyi umdukları yenginin sarhoşluğuyla avunmayacak, zaferlerine zafer katmak için, hemen ardından Türk işçi ve emekçilerinin yükselen sınıfsal muhalefetine yönelecektir. Tekelci kapitalizmin aşırı kar hırsı, döktüğü işçi ve emekçi kanıyla sermayeyi büyütür, sermayesi büyüdükçe döktüğü kanda artar. Faşizmi kendi döktüğü kanda boğabilmenin tek yolu; dil, din, ırk, mezhep ve cinsiyet ayrımı gözetmeksizin tüm ezilen halkların mücadele birliğidir. Bu birliğin yaratılmasında ilk görev Türk halkına düşmektedir. Aynı işyerlerinde aynı geçekondularda, aynı sokaklarda, aynı sınırları ve aynı baskıları birlikte göğüsledikleri Kürt halkının haklı mücadelesine sahip çıkmak zordur.

Bu anlamda Türk işçi ve emekçileriyle onların örgütlü güçleri ve sendikalarını bahar sendromuna karşı tavir almaya çağırıyoruz.

Son yıllarda uzlaşmacı işçi sendikalarının işçilerin mücadelesini geriye çekerek, sınıfsal mücadeleyi düzen sınırları içerisinde ekonomik mücadeleye dönüştürmeğe çaba sarfettiği, TÜRK-İŞ ve yeni DISK'in burjuva basına da yansıyan, devlet terörünü destekleyen mesajlarıyla kanıtlanmıştır. Böylesi olumsuz bir dö-

nemde ortaya koydukları mücadelecilik tavrıyla sınıf mücadelesine adeta manivela olan kamu emekçilerinin doğmaya çalışan sendikaları ise kamu vicdanında da olumlu bir yer edinmiş olmasına rağmen, henüz somut hiçbir kazanım elde edemediler. Elde edilen tek kazanım ve deneyim ise demokratik hak ve özgürlüklerin mücadele ile kazanılacağı gerçeği olmuştur. Onurlu mücadelesiyle seçim meydanlarında boğazlarını sıkarcasına burjuva siyasetçilere söylentirden sendikal haklar, iktidarın inşasıyla hemen unutulmuş, bu söhte vaatlerin yerine hukuksal kazanımlara rağmen, genelge ve SS kararlarıyla saldırılar konmuştur.

Zaten kırk yıldır düşman kardeşleri oynayan AP ve CHP, kırkıyl sonra DYP ve SHP olarak durup dururken bir araya gelmediler. Bunları bir araya getiren çok önemli iki görev vardı:

1- 12 Eylül faşizminin kaybettiği kitle tabanını yeniden kazanarak burjuva parlamentosunu yeniden umut yapmak (ki bunu 20 ekim göstermelik seçimleriyle kısmen başardılar.)

2- Yükselen ulusal ve sınıfsal muhalefeti yoketmek (zaten uygulamada olan bu politikaya bugün daha da hız verildi.)

Ancak ikinci görevin dönüm noktasına yaklaşıyoruz. İşte bu noktada bahar sendromu ile demokratik hak ve özgürlüklere topyekün bir saldırı...

Kamu emekçileri bu saldırıdan kurtulmak istiyorsa eğer, mücadelelerini bu dönüm noktasına denk bir biçimde yükseltmelidir. Bu mücadele sarı sendikal anlayışları aşarak işçi sınıfı ve yoksul halkların önündeki sinsi yırtıcı ve onlara kıvılcım olmalıdır.

Yapılması gereken ilk iş, başta EĞİT-SEN olarak, tek tek tüm ka-

mu sendikaları (sınıf ve kitle sendikacılığı anlayışını savunan) ya da, kamu çalışanları platformu olarak bir deklarasyon yayınlamalıdır... Bu deklarasyonda öncelikle bahar sendromu ile Kürt halkına karşı yönelecek bir saldırıya sessiz kalmıyacağı kamuoyuna deklare edilmeli. Ve grevli toplu iş sözleşmeli sendikal haktan asla vazgeçilmeyeceğini, bu hakkı engellemeye yönelik çıkarılacak yasalara karşı sonuna kadar direneceği açıklanmalıdır.

Gelicek olaylara kayıtsız ve sessiz kalmak, ülkemizi kan gölüne çevirmek isteyen, Kürt ve Türk halklarını birbirine düşman etmek için şovenizmi sürekli körükleyen faşizme ve tekelci sermayeye destek vermek anlamına gelecektir.

Bu tarihi sorumluluk EĞİT-SEN ve diğer kamu emekçilerinin sendikal örgütlenmelerinin omuzlarındadır. Zira politik haklarından mahrum kalanlar ekonomik haklarını koruyamazlar. Daha ileri bir söylemle, yaşama hakkını kullanamayanların ekonomik ihtiyaçları ve talepleri alınmayacaktır.

* Gün en doğal insan hakkı olan yaşama hakkına sahip çıkma günüdür.

* Gün daha fazla kâr uğruna Zonguldak'ta madencileri, Erzincan'da sivil halkı çocuk ve öğrencileri katledenlere karşı çıkma günüdür.

* Gün sokak infazlarına, rafa kaldırılan hukuk ve yok sayılan demokratik haklar yerine konan genelgele-re, SS kararlarına karşı direnme günüdür.

Tüm demokratları, aydınları, yurtseverleri, devrimcileri, işçi ve emekçilerin sınıfsal mücadelesine omuz vermeye çağırıyoruz.

-Yaşasın Kürt ve Türk halklarının mücadele birliği!

-Yaşasın Kürt ve Türk kamu emekçilerinin kardeşliği!

-Yaşasın EĞİT-SEN!

EMEKÇİ ÖĞRETMENLER

TÜM MALİYE SEN KURULTAYI YAPILDI

1989 tarihinden beri İstanbul'da ve çeşitli illerde çok çıt da olsa tüm baskı ve sindirmelere karşın devrimci, demokrat, sınıf bilinci ile hareket eden maliye iş kolundaki memur hareketliliğinin öncülerinin işyerleri bazında oluşturdukları örgütlülüğün teori ve pratik eksikliğinin olması ve buna rağmen baskıların tüm şiddetiyle sürmesi de gasp edilen hakların elde edilmesini uğruna mücadeleyi engelleyemedi. Türkiye'deki demokratik ortamın oluşması açısından örgütlenme ve örgütlü sınıfların anti-demokratik uygulamalara ekonomik ve demokratik talepleriyle müdahale etme ve bu müdahale hakkını eylemlilikleriyle ifade etme geleneğini de engelleyemedi. Burjuvazi ve tekellerin sermayenin (yani egemenlerin) örgütlü gücü olan iktidarın içi boş vaatlerde bulunması ve iktidar erkinin burjuva partileri arasında el değiştirmesiyle birlikte burjuva partileri hiçbir zaman halka vaat ettiklerini yerine getirmemişler, şimdi de halka vaat ettiklerini yerine getirmemişler ve şimdi de olduğu gibi halkı aldatmışlardır.

Somut örnekleri: 20 Ekim seçimleri öncesi tüm burjuva partileri memurlara sendika hakkının verileceğini savunmuşlardı. İşyerlerinde işçilerin işten atılmalarını durdurulacağını söylemişlerdi ve daha birçok konuda demokratikleşmeye gideceklerini savunarak pembe balonlar dağıtmışlardı. Oysa şimdi işten atılmaları yığınsallaştırmaya başladılar. Halkın büyük

bir kısmı burjuva partilerinden beklentilerinin olmadığını 5 milyon gibi bir sayıyla oy kullanmayarak gösterdiler. Ve her zaman burjuva partilerinin vaatlerinde hiçbir zaman samimi olmadıkları ve olmayacakları görülmüştür.

Seçim sonrası uzun bir süre geçmesine rağmen memur sendikaları hakkında yasal düzenlemeler yapılmadığına dair hiçbir emare ortaya koymadılar. Bununla birlikte millî eğitim bakanı Köksal Topatan'ın 27 Ocak 1992 tarihinde televizyonda memur sendikaları hakkında öğretmenlerin sendikalaşmasına değinirken grevli ve toplu sözleşmeli sendikaların memurlar için çok erken olduğunu söylemesi bizim olayın mahiyetini kavramamız açısından anlamlıdır. ANAP iktidarı döneminde kurulmuş memur sendikaları tüm baskıları, engellemeleri sendikaların key-

fi olarak kapatılmalarını yargı yoluyla aşmaları halinde ANAP zamanında baskı, zulüm ve işkencenin aynısı şimdiki iktidar zamanında da bütün hızıyla devam ediyor. Kurulmuş memur sendikalarının, sendikalaşmamış memur örgütlenmelerinin sorunlarını dile getirmek için yaptıkları yürüyüşleri basın açıklamaları polis güçleriyle basılıp memurlar joplaniyor, gözaltına alınıyor ve işkence görüyor.

İşyerlerinde memurları yıldırma politikaları idari baskılar ve sözleşmeli personelin işten atılması korkusuyla sürdürülüyor. İşte maliye iş kolunda sendikal faaliyetlerin oluşumu, gelişmesi ve bugün gelinen nokta bu sorunlar ve bu sorunlara yaklaşım biçimi ve bilincilliği temelinde bir çok eksikliği ve zafıyla kendini Türkiye'deki memur hareketliliğinin ve sendikalaşmasının ortasında buldu. Maliye iş ko-

lundaki örgütlenme işyerleri basında ve bunun yansıması olan dernekleşme (İstanbul'da) çatısı altındaki fiili örgütlenme aşamasının başlangıcından bugüne kadar örgütlenmede ve kitleselleşmede büyük bir tikanıklık yaşandı ve bu tikanıklık halen de çözülmemiş değil. Bunun en belirgin sebepleri:

*Birincisi; işyerlerinde yoğun baskıların olması bu baskıların özellikle devrimci, demokrat kişiler üzerinde yoğunlaşması,

* İkincisi; sözleşmeli personel yasasının insanların örgütlenmesi önünde kronik bir hastalık gibi durması (Bilinçlenmeye bu psikolojik durum yavaş yavaş aşıyor),

*Üçüncüsü; memur kesiminin küçük burjuva yapısına sahip olması ve maliye işkolunda küçük burjuva kokuşmuşluğunun daha fazla yer edinmesi de örgütlenme ve kitleselleşme önünde büyük bir engeldir. Örneğin maliye işkolunda çalışanların amirlerinin verece-

ği sicil gereğinden fazla önemsenerek eli kolu bağlı kalmaları,

*Dördüncüsü; memurların bir üst konuma gelmeleri fikri aşılarak mücadele ruhlarının pasifize edilmesi bu anlayışla memurlarda ileride bürokrasi ağında birer bürokrat olabileceği ve daha iyi olanakları kavuşabilecekleri ütopyası işleniyor. Aslında memurların %1'lik kısmı ancak bu çark içerisinde yer alabiliyor. Ve sömürü bu temelde etkinliğini sürdürüyor.

*Beşincisi; maliye işkolundaki örgütlenmenin önünde bir başka engel rüşvet konusu. Rüşvetin önü açık tutuluyor, ve memurların ekonomik kayıplarını rüşvetle kapatabilecekleri fikri aşılanıyor. Bu çirkinliklerden bir avuç asalak yararlandığı halde tüm maliye çalışanları aynı kısır döngü içine sokulmak isteniyor.

İşte maliye işkolunda sendikall faaliyetler ve demokratik örgütlenme bu olumsuzluklar üzerinde şekillendi. 18-19 Ocak'ta Ankara'da

ondört ilden gelen 293 kurucu delegenin katılımı ile Kurucular Kurultayı yapıldı. Geçici yönetim organı belirtildi. Bu olumsuzluklar içerisinde, bu aşamaların katedilmesi memurların toplumsal muhalefetin odağında yer alması açısından olumlu ve sevindiricidir. Fakat, Türkiye'de öteden beri sendikaların daha doğrusu sendikaların sendikacılardan kaynaklanan zaafırları ve hataları var.

Günümüzde bu hata ve zaafırları ve bu zaafırların zararlarını bir çok işçi sendikasında görmekteyiz. Bu zaafırlar sendikall anlayış yaklaşımından (reformizmden) ve kariyerizm histerisine giren sendikacılardan kaynaklanmaktadır. Burada ortaya çıkan sorun, oluşturulan örgütlenmenin nicel ve nitel boyutlarını açılımını ortaya koymaktadır. Maliye işkolunun Ankara'da yaptığı kurucular kurultayının değerlendirmesinin bu yönden yapma gerekliliği ortaya çıkmaktadır.

Maliye işkolunda sendikall örgütlenme oluşturulurken bir kitlesellik sorunu yaşanıyor. İşkolu özgülüne denk düşen kitlesellik sağlanamamış durumda.

Bu da sendikall yaklaşım açısından kitleselleşme kaygusunu ön plana çıkarıyor, bu çok doğaldır. Fakat, kitleselleşme sınıf ve fiili sendikacılık yaklaşımları aynı paralelde sürdürülmeli ve süreç içerisinde bunun mücadelesi birlikte yürütülmelidir. Bireyleri kitleye kazandırırken sınıf bilincini götürerek kitleselleşmeyi sağlamak lazımdır. Kitleselleşmeyi ön planda tutarken, devrimci yaklaşım ve anlayışlardan ödün vermek yerine örgütlenme aşamasında bireylerin sınıfsal konumlarını ortaya koyarak onların düzene karşı tepkilerini kitlesel noktada yakalamaya çalış-

mak ve bu alanda mücadele etmek daha akılcıdır. Bu aşamada taktik olarak bir takım ödünler verilebileceği öne sürülebilir. Fakat kitle içinde farklı anlayışların geri taleplerine kitleselleşme kaygusundan dolayı müsamaha göstermek sendikal mücadeleyi reformize eder. Bu her anlayış için geçerlidir. Tüm Maliye Sen kurucu üyelerinin Ankara'da yaptıkları kurucular kurultayında bu tür kaygular gözlemlendi. Bunlar aslında yersiz kaygulardır. Çünkü egemen sınıflar sömürü ve baskıyı yaygınlaştırdıkça farklı temelde de olsa kitlelerin egemen sınıflara tepkisi için ipe büyümektedir. Önemli olan devrimci öncülerin bu tepkiseliliği doğru platformlara yönlendirip şekillendirebilmesidir. Bu yapılmadığı takdirde oluşacak kitle içi boş, demokratik yaklaşımlar içermeyen, demokratik yaklaşımları boğmaya çalışan, nicelleşmiş fakat, niteliksiz bir kitle olacaktır.

Devrimci sendikal anlayış, reformizme karşıdır, fakat reformlara karşı değildir. Reformları devrimci mücadele için bir kullanım alanı, mücadelenin daha ileri boyutu için oluşturulmuş uygun bir ortam ve mücadelenin tamamlayıcı bir parçası olarak görür. Bu anlamda maliye iş kolu kurucularının Ankara'da kurucular kurultayında izlenen reformist anlayışlar taktiksel anlamda bu temelde işlenmişse hoş görülebilir. Ancak, devrimci sendikal mücadele anlayışının gerisine düşen, fiili anlamda sınıf ve kitle sendikacılığı görüntüsü de vermeyen bir nitelik taşıyorsa, kurulan sendikanın sarı sendikalarından farklı olmayacağı kesindir. Tüm Maliye Sen yeni oluştuğu için, sendika yönetimi de yeni oluştuğu için bu aşamada bir

olumsuzluk öne sürmek yetersiz olabilir.

Kurultayda iller bazında Ankara SYK sendikal anlayış ve sendikal mücadeleyi politik bir yaklaşımla kitleye aktarmayı bir ölçüde başarabildi. Diğer iller ise daha reformist bir yaklaşım sergileyerek Türkiye'de ve Kürdistan'da cereyan eden sorunlarla bağdaştırmayıp soruna ekonomik mücadele temelinde yaklaştılar. Ancak, bireysel konuşmalarda atak ve cesur politik nüveleri görebildik.

Sendika çalışanların, sadece işverene karşı ekonomik mücadele verdiği bir örgütlenme tipi değildir. Sendikal, ekonomik, demokratik, sınıfsal ve politik mücadelenin birlikte verildiği bir platformdur. Soruna herkesin bu temelde yaklaşması gerekirdi. Ancak Çanakkale ilinin kurultayın ikinci gününün ortasında şekle ve usule hiç de uygun olmayan bir şekilde oturumda geri talepler öne sürmesi (Ankara SYK'ında bireysel konuşmacıların yaptıkları konuşmalara tepki olarak; İstiklal Marşının okunması, Atatürk'e bir dakikalık saygı durumunda bulunulması ve bunun Türkiye'nin üniter devlet yapısının korunması amacıyla yapıldığı) net ve bu talebin yapılan oylamada kabul edilmesine karşın, İstanbul ilinin sekte yaklaşımı ve divanın da yetersiz olması, taraflı tutum içine girmesiyle bu önerge anti-demokratik bir şekilde kitleye kabul ettirmeye çalışıldı. Bu yaklaşım biçimi ise 20 kişilik Çanakkale kurucularının kitleden kopmaması, kopması halinde kitede dağılmaya sebep olacağı izlenimi yaratılmaya çalışıldı. İşte kitleselleşme kaygusu bu tarzda ele alınmamalı. 20 kişinin görüşünü 280 kişiye anti-demokratik bir şekilde kabul ettirmeye çalış-

ması kitleselleşme kaygusundan öteye daha değişik kayguların olduğu izlenimi vermektedir.

Maliye çalışanlarının Tüm Maliye Sen'i oluşturmak için Ankara'da yaptıkları kurultayın değerlendirilmesi bu şekilde özetlenebilir. Yukarıda değindiğimiz ikinci konu, iktidarın işten atmaları durduracağı konusunda seçim öncesi işçileri aldatması bugünkü uygulamalara bakarak burjuvaziyi, egemenlere hiç inanılmaması gerekliliğini emekçi kesimin iyice kavraması ve kendi özgücüne dayanan mücadele ruhunun yükseltmesi zorunluluğu doğmaktadır. İşçilerin işverenler tarafından keyfi olarak işten atılmalarını önlemek için çalışma yasasında kısmi düzenlemelere gidileceği açıklamasının ardından tekelci sermaye sahipleri, buna tepkilerini yükselterek, yapılacak yasal düzenlemeyi 1992 DPT programından çıkarttırmışlardır. (Zaten yapılacak olan düzenlemelerde bir aldatmacadan başka bir şey değildir). Tekelci sermaye sahipleri "İşçileri işten atmazsak iflas ederiz." diyebilecek kadar pervasızlaşmış ve saldırganlaşmışlardır. Türk ve Kürt emekçileri burjuvazinin ruhunu bu şekilde kavramalı ve çözümsel yaklaşımlarını, kapitalizmi, bu kokuşmuş düzeni temelden sarsacak şekilde oluşturmalıdırlar.

Bu yol da, emekçi kitlelerde statü (Memur-İşçi) ayrımı gözetmeksizin tüm emekçilerin birlikte örgütlenme ve dayanışma ruhundan, bu ruhun mücadele alanlarına yansıtılmasından ve mücadele birliğinin sağlanmasından geçiyor.

EMEKÇİ MALİYECİLER

SAYIN BASIN MENSUPLARI

Biz Maliye Çalışanları olarak, Ekonomik, Demokratik, Özlük ve Sosyal haklarımızın hiçe sayılarak tüm haklarımızı bir kutup olarak görülmesini kabul etmiyoruz. Yıllardır açlığa, sefalete, insan olmanın onurunu zedeleyen uygulamaların kıpçuklu anlayışıyla çalıştırılmaya mahkum edildik.

Tüm olumsuzluklar bizlere örgütlenmenin kaçınılmaz olduğunu dayatmıştır. Bu gerçeklikten hareketle 3 yıldır süregelen örgütlenme ve mücadelelerimizle bu aşamaya gelinceye kadar birçok arkadaşımız baskı ve sindirmelere maruz kaldı. Arkadaşlarımız tutuklandı, sürgün edildi, idari tehditler aldı, fakat hiçbir baskı ve korku bizleri sindiremedi. İnattı ve inançla çalışmalarımızı sürdürerek 18-19 Ocak 1992'de Ankara'da İstanbul, İzmir, Ankara, İskenderun, Çanakkale, Kocaeli, Uşak, Bursa, Mersin, Kayseri, Balıkesir, Kars, Adyaman, Bayburt, Sakarya'dan katılan 425 kurucu ile kurultayımızı yapıp, Sendikamızı tabandan tavana bir örgütlenme anlayışı ile bugüne getirmiş bulunuyoruz.

Bugüne kadar çeşitli defalar konuşulup yazıldığı gibi, Sendikalarımızı kurmamıza hiçbir anayasal engel yoktur.

İLO şartları, Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi, Avrupa Sosyal Şartı, Uluslararası Sözleşmeler, 82 Anayasa'sı dahi tüm çalışanların örgütlenme hakkını öngörmektedir.

Bugün Memurlar yılların deneyimi ve birikimi ile şunu kavramış bulunuyorlar; Bizler, haklarımızı örgütlü mücadelelerimizle kazanabileceğiz. Hak verilmez alınır ilkesi ile hedeflediğimiz noktaya varmak için önümüzde çıkan 657 sayılı Devlet Memurları Yasa'sı 1982 Anayasa'sı, 2821 ve 2822 Sayılı Sendikalar Yasasında var olan tüm anti-demokratik engellerin ancak ve ancak Kamu Çalışanlarının ve Demokrasi güçlerinin birlikte mücadelesiyle aşılacağı inancındayız.

Hükümet programında ve koalisyon protokolünde yer alan memurlara ve kamu kesimi çalışanlarına Sendikalar Örgütlenme ve Toplu Sözleşme hakkının verilmesini öngören 151 Sayılı İLO Sözleşmesi standartlarına ve normlarına uydurulması bu alanda demokratik özgürlüklerin temini yönünde düzenlemeler yapılması yer almıştır.

Hükümetin bu konuda çalışanlara memurlara sözü vardır. 1 Şubat 1992 tarihli gazetelerde çıkan haberlerde, Devlet Planlama Teşkilatı tarafından

bu sözleşmenin onaylanmasını öngören düzenlemenin 1992 Yılı Programından İşveren Kuruluşlarının baskısı ile çıkarıldığını öğrenmiş bulunuyoruz. Buradan soruyoruz; Hükümet verdiği sözü tutacak mı?

Arkadaşlar, asıl görevimiz bundan sonraki süreçte başlamaktadır. Ülke genelinde TÜM MALİYE ÇALIŞANLARININ mücadelesini örgütlemek gibi, ağır ve zor bir görev bizleri beklemektedir. Artık bizler ücretlerimizi tek taraflı olarak birilerinin belirlemesini istemiyoruz TOPLU SÖZLEŞME MASA-SINDA yerimizi almak istiyoruz. Çalışan biz isek, hangi ücrette, hangi şartlarda çalışmak istediğimizi Devletle eşit şartlarda Toplu sözleşme Masasına oturmak istiyoruz. Yine Toplu sözleşme hakkını tamamlayıcı ve yaptırım gücü olan Grev Hakkımızı istiyoruz. İşte bunun için de önümüzdeki dönemde kararlı, inançlı olmak zorundayız.

**YAŞASIN TÜM MALİYE SEN!
YAŞASIN GREVLİ TOPLU SÖZLEŞME Lİ SNDİKAL MÜCADELEMİZİ!
TOPLU SÖZLEŞME HAKKIMIZ-GREV SİLAHIMIZ !**

**TÜM MALİYE SEN,
TÜM MALİYE ÇALIŞANLARI
SENDİKASI
G. MERKEZ YÖNETİM KURULU**

**ÇALIŞMA VE SOSYAL GÜVENLİK BAKANLIĞINA
ANKARA**

Bizler aşağıda imzası olan Karayolları 1. Bölge Md. Merkez İşyeri işçileri olarak size acil taleplerimizi iletiyoruz.

a) 1989 Nisan ayından bu yana aylıklarımızdan kesilen "Zorunlu Tasarruf Fonu" paralarının en kısa zamanda en yüksek banka faizi oranı ile nemalandırılarak tarafımıza ödenmesini istiyoruz.

Çünkü "Zorunlu Tasarruf" adı altında bizlerin düşüncesi alınmadan kesilen bu meblağ aslında bizlerden alınan bir haraç olmuştur. Birikimli trilyonları bulan "Zorunlu Tasarruf" paraları komik bir şekilde çok düşük bir faizle işletilip işverenlere ucuz kredi kaynağı yaratılmıştır.

Ayrıca ilk günden bu yana şiddetli bir geçim sıkıntısı çeken işçi sınıfımızın tasarruf yapabilmesi gülünç bir olaydır.

b) Kurulan yeni hükümetin programında işsizlik sigortasının kurulacağı yazmaktadır. Bizler işsizlik sigortasına karşı değiliz. Ancak bu işverenlerin yıllardan beri kafalarına koydukları kıdem tazminatının ortadan kaldırılması amacına yönelik bir uygulama olursa buna şiddetle karşı çıkıyoruz. Kıdem tazminatımız kazanılmış bir haktır. Kimse elimizden alamaz. Ayrıca bu işsizlik sigortası ile zaten "Zararda" olan SSK örneği işçi kuruluşlarının bütçesi yağma edilecekse buna da karşıyız.

c) Aylıklarımızdan kesilen vergi oranları azaltılmalıdır. Kesintiler toplamı bordrolarımızda %40'ları geçmiştir. Çok kazandıktan çok, az kazandıktan az vergi alınmalıdır.

d) Zamların ve enflasyonun sorumlusu işçi sınıfı değildir. Sorumlu emperyalizme bağımlı olan tekellerdir. Zamlara karşı bugünden mücadele edeceğimizi bildiririz.

530 Karayolları İşçisi

DEĞERLİ BASIN MENSUPLARI

Uzun bir çalışma döneminden sonra sendikamızı (TÜM HABER-SEN) kurmanın coşkusunu mutluluğunu hep birlikte yaşıyoruz. Yaşıyoruz çünkü;

Yıllardır örgütsüz, Alım gücü her geçer gün düşen, suskun PTT çalışanları bugüne kadar haklılığını, bundan sonrada gücünü haykıracaklardır.

Üç haneli köyde dahi var olan PTT, günümüzde Haberleşme ve İletişim ağı ile ekonominin organizasyonunu sağlar öneme sahiptir. Ama çalışanlarına bakıldığında ekonomik çıkmaz içindedir. Yine çalışanların örgütsüzlüğünü amaçlayan sözleşmeli personel kararname (399)%95 ile en fazla PTT'de uygulanmaktadır. Anayasa mahkemesince 3 kez iptal edilen bu çağ dışı kararnameye (13 Şubat 1992 süresi doluyor) yeni bir düzenleme yapmayarak son verilmesini sayıları 400.000'e yaklaşan sözleşmeliler adına talep ediyoruz.

Enflasyonun % 80'lerde seyret-

tiği fiat artışlarının % 100'ü geçtiği bir ülkede sırf örgütsüz oldukları için memurlara %25 ile %30 arasında değişen zam yapılmaktadır. İmkanlarımız bu kadar diyen aynı kurumlarda sendikali kesime yapılan zam oranları asgari %80+300 bin+ Sosyal haklar verilebilmektedir. Çünkü pazarlık karşılıklı yapılmaktadır. Memur kavramının Dünyada bittiği ve sosyal hukuk devletinde böylesine çağ dışı bir ayrımın kabul edilemeyeceğini ve yasal düzenlemede ÇALIŞANLAR olarak değiştirilmesini istiyoruz.

Değerli Basın;

Bugün PTT'de her 5 kişiden birisi işçi diğer 4 ü ise sözleşmeli personeldir. Aynı mekanda aynı zamanda aynı işi yapan 5 kişiden birini işveren işçi olarak kabul etmişse diğerlerinin de işçi olduğu açıktır.

Günümüzde teknolojinin geldiği bu noktada kafa ve kol emeği arasında bir fark kalmamış PTT'de ise bu durum daha bariz bir şekilde görülmektedir ki, her çalışan hem kafa hemde kol gücü-

nü kullanmaktadır.

Burdan hareketle bu günden sonra sözleşmeli personel tüm haklarını pazarlık yöntemi ile belirlemekten başka alternatifi kalmamış olup bunu sendikası TÜM HABER-SEN aracılığı ile sağlayacaktır. Son günlerde hükümet tarafından, kamu çalışanlarının sendikaları için düzenleme getirecekleri yasa üzerinde çalışıldığını ve bunun için çeşitli kesimlerin görüşlerine başvurduklarını belirtmektedirler. Ne yazık ki, asil muhatabı olan kamu çalışanlarının görüşü alınmıyor. Bunu kınıyor bir an evvel kamu çalışanlarının da söz hakkı olmasını istiyor. Yasal düzenlemenin bir an evvel yapılmasını istiyor 1992 yılının KAMU ÇALIŞANLARININ TOPLU SÖZLEŞME YILI OLMASINI DİLİYORUZ.

*GÖSTERMELİK ARTIŞLAR DEĞİL GREVLİ TOPLU SÖZLEŞMELİ SENDİKA DİYORUZ.

*TOPLU SÖZLEŞME HAKKIMIZ!

GREV SİLAHIMIZ!

TÜM HABER-SEN

BERN'DE AÇLIK GREVİ!

Hergeçen gün Emperyalist ülkelerde giderek büyüyen eflasyon, işsizlik, ev sorunu gibi temel sorunlardan doğan bunalımı o ülkelerdeki yabancılara üzerine yıkarak, yabancılara adeta bir günah keçisi gibi gösterilmeye çalışılıyor. En son Avrupa'da boyutları giderek artan ırkçılık hareketleri bunun bir göstergesidir. Burjuva basın-yayın kuruluşları bilinçli olarak el altından ırkçılığı körüklüyorlar.

İşte bu ırkçı saldırıların bir örneği geçtiğimiz günlerde İsviçre'nin Bern şehrinde yaşandı. Bu şehirde devrimcilerin ortak olarak gittikleri "mücadele" bürosu basılmış ve içerde bulunan 30'a yakın çeşitli dergi taraftarları, devrimciler hiçbir gerekçe gösterilmeden gözaltına alınmıştır. Bu göz altına alındıkları sürede uyguladıkları çağ dışı davranışları bu devletlerin bir polis ülkesi oldukları yönündeki tesbitleri doğruladı. Gözaltına alınan arkadaşlardan beşi bir aya yakın zamandır hala bırakılmadı. Bu amaçla arkadaşların serbest bırakılması için biz "Devrimci Emek, Mücadele, Barikat" okurları olarak kararlaştırdığımız açlık grevine 10.02.1992 tarihinden itibaren tam bir kararlılık içerisinde başlamış bulunuyoruz.

Devrimci Emek Avrupa Temsilciliği.

DEĞERLİ BASIN EMEKÇİLERİ

Demokratikleşme güldürüsünün oynanmaya çalışıldığı son günlerde; sendikamıza, üyelerimize, işçi sınıfına ve Kürt halkına yönelik saldırılar azgınlaşarak devam ediyor.

Mücadelemizle mühürlerini söktüğümüz genel merkezimiz faaliyetine devam ederken, temsilciliklerimiz mühürlendi. Adana'da maş zamlarını protesto etmek ve toplu sözleşme talebini dile getirmek için basın açıklaması yapan arkadaşlarımız dövülerek gözaltına alındı, tutuklandı. Halen terörle mücadele yasası gereğince yargılanıyorlar. Kürt Halkının mücadelesi kurşunlarla, işkencelerle, kitlesel katliamlarla bastırılmaya çalışılıyor. Millî Güvenlik Kurulunda bir generalin (Basını altı ay sustura-

rak bu sorunu çözeriz) demesinin ardından; Yeni Ülke ve İkbine Doğru muhabirleri sokak ortasında kurşunlandı. Nusaybin'de üyelerimizden Doktor Oktay Türkan'ın kontr-gerilla tarafından öldürülmesi ve Seydan Aydın'ın ağır yaralanmasının ardından; 27 Şubat 1992 günü üyemiz Şeyh-muz Akıncı Diyarbakır Silvan'ın en işlek caddesinde kurşunlanarak öldürüldü.

Hergün yüzlerce işçi işten atılıyor. Sendikalaşma mücadelesi veren Yurt İçi Kargo İşçileri işten atılıyor, işine sendikal örgütlenmesi ne sahip çıkıp, işyerinin önünde bekledikleri için, polis jopuyla, gözaltılarla karşılaşıyor.

Sendikamızın birinci kuruluş yıldönümünü kutlamak için yapılacak olan gecemiz polis tarafından keyfi bir biçimde engelleniyor.

Biz Tüm Sağlık-Sen olarak, Demokrasî oyununa kanmıyoruz. Sendikamız, örgütlenmemiz, üyelerimiz, ve İşçi Sınıfı üzerindeki baskıları, işten atılmaları, Kürt Halkına uygulanan katliami protesto ediyor; Bu baskı ve katliamlar karşısına örgütlü gücümüzle çıkacağımızı; Anti Terör yasasının, olağanüstü hal uygulamasının, koruculuk sisteminin, MİT, Kontr-gerilla ve her türlü anti-demokratik uygulamanın kaldırılması için mücadelemizi yükselteceğimizi ilan ediyoruz.

Tüm Sağlık Çalışanları

Sendikası Yönetim Kurulu

Adına

Genel Başkan

Fevzi GERÇEK

ANTAKYA EĞİT-SEN TEMSİLCİLİĞİ AÇILDI!

Uzun bir çalışma süreci sonunda Eğitim-Sen Antakya temsilciliği coşkulu bir katılımla açılışını yaptı. 18 Ocak'ta yapılan açılış törenine öğretmenlerin yanında diğer kesimden memurların ve kamuoyunun ilgi ve desteği yoğundu.

İlk başvuru dilekçesini keyfi bir tutumla almayan sendikalar masası, ikinci bir başvuru dilekçesi valilik kaleminde bıraktınca otomatikman devreden çıktı ve sendika tüzel kişilik kazanmış oldu.

Şube başkanı A. Zengin açılış konuşmasında gerici, anti-demokratik eğitim sistemine karşı olduklarını, herkesin ana dilde eğitimini savunduklarını, öğretmenin mücadelesinin diğer toplumsal sorunlardan ayrı ve kopuk olmadığını anlattı. Faşist baskıları ve öğretmenin kıyımını anlatan Zengin, bu uygulamalara karşı mücadele edeceklerini söyledi. Her an sendikanın kapatılabileceği endişesini atamadıklarını belirttikten sonra Zengin, Türkiye'nin demokratikleşme ve sivil topluma ulaşma mücadelesi içinde olduklarını belirtirken de mücadele ufkunu ele veriyordu.

Bu arada SHP milletvekili N. Matkap saatlerce konuşuruldu ve bolca hükümetin propagandasını yaptı; dar kafalılara umut dağıtmaya devam etti.

Açılışa konuk gelen Merkez yönetimden Tevfik Atam kimseden sendika hakkı istemediklerini, kurulmuş ve meşru bir sendika olduklarını söyledi. Hükümetin vaatlerden icraata bir an önce geçmesi gerektiğini belirtti.

Sendikayı ziyarete gelen SHP milletvekilleriyle konuşmasında da; SHP ve hükümetin vaatlerinin kendilerini bağladığını, eylemsizliğe ittiğini, beklenti içine sokuğunu itiraf eden T. Atam, beklentilerini ve mücadele perspektifini ağzından geçiriyordu.

Antakya'dan bir Emekçi Öğretmen

KOMÜNİSTLER KREMLİNDE ORAK-ÇEKİÇ'LE YÜRÜDÜLER...

Moskova'da dün Kızıl Ordu'nun kuruluş yıldönümü münasebetiyle düzenlenen dev gösteride katılan çktü. Mğnerl ve copu İbu yollu eski gñzlerin İstemleri pekun gñstericileri dñmlmek İçin ter dñctü.

Sovyetler Birliği'nde iktidar mücadelesinin sürdüğü ve komünistlerin bu mücadelede tavırlarını yeni yeni koymaya başlayacağını, Devrimci Emek okurları dergimiz sayfalarında sıkça okumuşlardır. Bugünlerde Sovyetler Birliği'nin başta Moskova ve Leningrad olmak üzere çeşitli kentlerinde yaşananlar, Devrimci Emek'in tespitlerini doğruluyor. Son günlerde Sovyetler Birliği'nin bir çok bölgesinde açık kitle gösterileri yapılmaya başlandı. Bizim bu tespitlerimiz, Sovyetler Birliği'nde 70 yıl dan beri yaşanan sosyalizmin artık bir politik iktidar yapısı olmanın çok ötesinde, toplumsal ekonomik yapıya da egemen olmuş, üretim ilişkilerini belirleyen, yeni insanın şekillenmesine doğrudan etki eden bir sistem haline dönüşmüş bulunmasından kaynaklanıyordu. Ve demiştik ki: Toplumların belirleyeni ekonomik alt yapı ise -ki öyledir. - bugün üst yapı kurumlarından biri olan hükümet kapitalist anlayışı savunsa bile, bunun başarı şansı yoktur, çünkü alt yapıda kolektif

üretime dayanan, özel mülkiyetin olmadığı, ücretli emeğin sömürsüne meydan vermeyen bir üretim biçimi vardır ve kapitalizme yöneticilerin istemleriyle ya da özel niyetleriyle geri dönüş mümkün değildir. Bu bağlamda politik iktidar mücadelesi daha yeni başlıyor. Yaşanan kısacık süreç bu tespitimizin ne kadar doğru olduğunu gösteriyor.

Ocak başından bu yana Sovyetler Birliği'nde komünistlerin gösterilerinde gözle görülür bir şekilde kitlesel ve eylemsel artış var. Bunun en belirgin nedenlerinden birisi, uygulanan "serbest fiat" ların sokaktaki insanın yaşamına yeni yeni yansımaya başlaması ve buna duyulan tepki var hiç kuşkusuz.

Yapılan kitle eylemlerine bir kaç örnek; 17 Ocak 1992'de Moskova'da tzn alınarak yapılmak istenen, ancak hükümetin tzn vermek bir yana, karşı gösteri düzenleyerek engellemeye çalıştıkları, burjuva medya dünyasının adını "korsan gösteri" koyduğu 100-150 bin kişinin katıldığı bir kitle gösterisi yapıldı.

21 Ocak'ta Lenin'in ölüm yıldönümünde onbinlerce kişinin katıldığı bir diğer gösteri ise Kızıl Meydan'da yapıldı. 9 Şubat'ta Kızıl Ordu'nun kuruluş yıldönümünde yine 50 bin kişilik bir başka gösteri düzenlendi komünistler tarafından. Bu gösterilerle aynı gün, Moskova dışında Leningrad (St. Petesburg), İscheljabinsk, Jekaterinburg, Angarsk, Irkutsk, Novosibirsk ve Krasnojarsk gibi bir çok şehirde de gösteri ve yürüyüşler yapılarak, Boris Yeltsin ve şuresinin uyguladıkları politikalar protesto edildi. Bu gösterilerin en belirgin ortak yönü; Lenin ve Stalin posterleriyle yürünmesi, Leninizm idealinin savunulması, Boris Yeltsin vb. Kişilerin bu ideale ihanetleri ve uygulamaları nedeniyle yargılanmaları isteminin yitkeltilmesiydi.

Bir kez daha yinelleniyor; Gelecek insanlığın yüce ideolojisi Marksizm-Leninizmin, gelecek insanlığın ve işçi sınıfının kurtuluşu demek olan sosyalizmdir.

Nazım DEMİR

Mimar Sinan'da Yemek Boykotu

Geçen süreç içinde okulumuzda bir yemek boykotu yaşandı. Hakkı ve zaruri taleplerimiz üzerine yapılan yemek boykotu 1 hafta sürdü ve oldukça geniş bir katılım sağlandı. M.S.Ü FEF.ÖD kararı olan yemek boykotu süresince alternatif yemek verildi, dekanlığa verilmek üzere dilekçeler hazırlandı ve okulda yemek boykotunun neden yapıldığının anlatıldığı dövizler asıldı.

Yemek boykotunun yapılmasının gerekçesi yemeklere yapılan zamlar ve özellikle kantin ile yemekhanenin ayrılması talepleri idi. Okulumuzda yemekler bu öğretim yılının başlangıcında 1000 TL.'dan verilirken ikinci dönemin başında yemeklere %50 zam yapılarak 1500 TL.'dan verilmeye başlanmıştır. Yapılan zamlara rağmen ve bunun dışında yemek ticaretlerinin bir kısmının devlet ve bir kısmının da öğrenci harçlarından karşılanmasına rağmen yemeğin kalitesinde ve miktarında en küçük bir değişiklik yapılmayıp, bununla birlikte yemekhane (kantin) şartlarında da bir iyileşme görülmemiştir.

M.S.Ü Fen-Edebiyat Fakültesi'nin ayrı bir yemekhanesi yok ve bu yüzden yemek saatlerinde kantinde tam bir izdiham yaşanıyor ve insanlar çoğu zaman oturacak yer bulamadıkları için ayakta yemek yemek zorunda kalıyorlar. Ayrıca birçok kişinin aynı anda aynı yerde bulunmalarından dolayı zaten küçük olan kantin bir süre sonra adeta çöplük haline geliyor ve insanlar bu çöplükte yemeklerini yemek zorunda bırakılıyorlar. Bunlara birde servis ve temizlik yapan elemanların azlığı eklenirse kantinin durumu zihinlerde da-

ha da netleşecektir.

Bütün bu gerekli ve zorunlu istemler için yapılan yemek boykotunun son gününde kantinde bir söyleşi gerçekleştirildi. Söyleşi sonunda 375 imzalı dilekçenin dekanlığa iletilmesi için alkışlarla kantinden sekreterliğe çıkıldı.

Sekretere taleplerimiz bildirildiğinde ve en kısa zamanda bir yanıt istediğimizi söylediğimizde bize yine bildiğimiz malum(!) mantıkla cevap vererek, yani süreyi mümkün olduğunca uzatmak amacıyla bu konunun önce yönetimde konuşulup karara bağlanacağını ve zaten resmi dilekçelerin cevap süresinin de 1 ay olduğunu söyleyerek olayı hasıraltı etmeğe çalıştı. Sonuçta sekretere bir ay sonunda olumlu bir yanıt verilmediği takdirde eylemin daha üst bir seviyede devam edeceği belirtilerek oradan ayrıldı.

Aslında burada bir hata yapılmış ve yönetimin oyununa gelinmiştir. Çünkü burada sekreter cevap süresini uzatarak zaman içinde kitlenin coşkusunun azalacağını ve bir ay sonunda da zaten öğrencilerin zamlara alışacağını he-

sap ederek ona göre hareket etmiştir.

Burada asıl önemli olan, verilen süreyi onların değil bizim belirlememiz ve inisiyatif elden bırakmamamızdır. Çünkü dilekçelerin cevap süresi maksimum, bir aydır eğer isterse bize cevabı çok daha kısa bir sürede de verebilir. Burada yönetimin öğrencilerle ne kadar ilgilendiğini ve onların sorunlarına ne kadar duyarlı davrandığını bir kere daha görmek mümkündür. Yönetim bütün bu sorunları çekmemiz gereken şeylermiş gibi yani kaderimizmiş gibi gösterip boyun eğmemizi istiyor. Ama Hayır! Bizim yapmamız gereken bize verilmek istenmeyen haklarımızı eylemliliklerimizi devam ettirerek almaktır. Olayın gündemden düşmesini engellemek için yemek boykotunu süresiz hale getirerek yada aralıklarla devam ettirerek ortamı sıcak tutmalı ve kitlenin coşkusunun devamını sağlamalıdır.

Ancak bu tür yollarla istemlerimizi kabul ettirerek insanca yaşam koşullarına sahip olabiliriz.

M.S.Ü DÖB

İTÜ'DE MART AYI ETKİNLİKLERİ

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü nedeniyle 6 Mart'ta başlayıp, 8 Mart'a kadar devam eden öğrenci derneğinin etkinlikleri gerçekleştirildi. Dövizleme ve pano hazırlama şeklinde gerçekleşen çalışmalarında 8 Mart'ın anlamı, tarihçesi anlatıldı. Emekçi Kadınlar Günü'nün önemi üzerine duruldu. İTÜ'nün tüm fakültelerinde, EKD'nin hazırladığı 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'yle ilgili Devrimci Emek'in özel sayısının dağıtımı yapıldı.

İTÜ Fen Edebiyat Fakültesinde, İTÜ'lü memurların düzenlediği bir seminer gerçekleştirildi. Seminere EKD başkanı da konuşmacı olarak katıldı.

İTÜ'DE 13 Mart 1982'de tekelci sermayenin kuklası faşist TC tarafından TKEP üyesi olmak, 2 sivil faşisti cezalandırmak ve tarış direnişinin örgütleyicisi olmaktan dolayı idan edilen 3 komünist işçiyi anmak için 9-13 Mart tarihleri arasında çeşitli çalışmalar gerçekleştirildi. Yine bu tarihler arasında yasadışı TKEP (Leninist) 13 Mart-GKB'nin de üç komünist işçi Seyit, İbrahim, Necati'yi anan çeşitli çalışmalar görüldü.

11 Mart'ta "13 Mart devrim savaşçıları ölümsüzdür. TKEP(Leninist) 13 Mart-GKB" yazılı ve üzerinde 13 Mart savaşçılarının resmi bulunan bir pankart asıldı. Ayrıca bir hafta boyunca üzerinde çeşitli sloganlar bulunan TKEP (Leninist) 13 Mart-GKB imzalı pullar dikkat çekti. İnşaat Fakültesi'ne asılan bu pankart uzun bir aradan sonra asılan ilk yasadışı pankart olması nedeniyle de ayrıca önemiydi.

Yine aynı süre içerisinde bizde çeşitli afiş ve panolarla 13 Mart savaşçılarının mücadelelerini, yaşamlarını ve bizlere bıraktıkları değerleri anlattık. Devrimci Emek dergisinin 13 Mart özel sayısının İTÜ'de-

ki yedi fakültede dağıtımını yaptık.

12 Mart'ta İTÜ İnşaat Fakültesi'nde İstanbul DÖB'ün düzenlediği merkezi bir forum yapıldı. "İdamlar bizleri yıldırılmaz" sloganı pankartın açıldığı forum, 13 Mart 1982'de idam edilen Seyit, İbrahim ve Necati yoldaşlar ve devrim yolunda ölenlerin anısına saygı duruşuyla başladı. Çeşitli konuşmaların yapıldığı forumda yoldaşların gerek Tarış Direnişi sırasında yürüttükleri önderlik gerek Buca cezaevinde yarattıkları ve kendilerinden sonrakilere bıraktıkları direniş ruhu, mücadele geleneği gerekse 1 Mayıs 1981'deki duruşmalarında hayatlarına mal olacaklarını bildikleri halde komünist tavırlarından taviz vermeyerek 1 Mayıs'ı duruşma salonunda kutlayıp mahkeme heyetini saygı duruşuna çağırılmaları anlatıldı. Forum sırasında sık sık "İdamlar Bizleri Yıldırılmaz!", "13 Mart Devrim Savaşçıları Ölümsüzdür!", "13 Mart'ın Hesabı Sorulacak!" sloganları atıldı. Şiirler ve Marşlarla devam eden forum, Avusturya İşçi marşıyla son buldu.

16 Mart'tan itibaren, daha önce başlattığımız Kürdistan'la ilgili kampanya devam etti. Çeşitli pullar ve dövizlerle, Kürt Türk Halklarının mücadele birliğinin önemi ve Kürt ulusal kurtuluşunun sınıfsal kurtuluşla bütünleşmesinin gerekliliği ve Kürt halkının kurtuluşunun da ancak bu yolla gerçekleşebileceği anlatıldı. Tekelci sermayenin baharla birlikte Kürt halkına ve ulusal kurtuluş mücadelesine yönelik bir katliam, yoketme hazırlığının olduğu ve bütün iletişim araçlarıyla Türk şovenizmini körüklediği vurgulandı. Şovenizm dalgasının kırılmasının öneme dikkat çekilerek, Kürt halkına yönelik bu soykırımı önlemenin yolunun kitlesel sokak eylemlerinden geçtiği, Türkiye emekçi sınıflarının bu soruna sahip çıkarak sokak gösterileri yapmaları gerektiği anlatıldı.

20 Mart günü İTÜ İnşaat Fakültesi'nde "Kürt Halkına Uzanan Eller Kırılacak!" yazılı, "TKEP (Leninist) 13 Mart-GKB" imzalı bir pankart daha asıldığı görüldü.

İTÜ-DÖB

ODTÜ'DE 13 MART ANMALARI: HER YIL DAHA YIĞINSAL

Devrimci Emek'in Nisan-Mayıs 1991 sayısında yayınlanan "13 Mart Şehitleri ODTÜ'de Anıldı" başlıklı haberimizi şöyle noktalamıştık: "Dokuzuncu yılda, ODTÜ'de şehitlerimizin seslerinin ulaşmadığı yer kalmadı. Genç sosyalistlerin kavga rehberi Seyit, İbrahim ve Neceti yoldaşlarımızı her geçen yıl daha görkemli eylemlerle anacağız; onları unutmayacağız, unutturmayacağız!"

Bu yılki haberimizi yazarken, bu sözümüzü yerine getirebilmenin kıvançlı içindeyiz. Onuncu yılda yoldaşlarımızın sesi daha gürleşti, her geçen yıl daha da gürleşecek.

DÖB'ün 13 Mart günü gerçekleştirdiği yığinsal anmanın öncesinde, 9 Mart'tan başlayarak, ölümsüz yoldaşlarımızın anılarını onların barjuvaziye güvensizlik ve uzlaşmazlık ilkeleri temelinde mücadelesinde yaşatan komсомol tipte bir örgütlenme olan 13 Mart Genç Komünistler Birliğinin yazılama, pul ve afiş eylemleri gerçekleşmişti. 9 Mart pazartesi gününden başlayarak tüm bölümlerde üst üste üç gün boyunca pullama yapan örgüt, 12 Mart perşembe günü birçok fakülteyi bir metre boyunda afişlerle donattı. Afişlerde, Denizler'in resimlerinin altında altında 6 Mayıs 1972 ibaresi ve iri puntolarla "İdamlar Bizim Yıldırımımız" yazısı, Seyitler'in resimlerinin altında ise 13 Mart 1982 ibaresi ve "Yıldırılmayacak" yazısı yerliyordu. Ayrıca, yine 12 Mart günü sabah saatlerinde kampüsün çeşitli yerlerinde "TKEP(Leninist)-13 Mart GKB" imzalı yazılar yapılmıştı.

13 Mart günü ise, Devrimci Emek'in konuyla ilgili özel sayısı sınıflara kadar yapılan bir dağıtımla geniş bir kitleye ulaşırken, hazırlık kantininde 60'ı aşkın kişinin katılımıyla bir anma dinletisi düzenlendi. Dinletinin duyurusunu yapmak amacıyla astığımız ilanların bir çoğunun jandarma tarafından sökül-

mesine karşın, hazırlık kantini tümüyle dolmuş, birçok kişi dinletiyi sonuna kadar ayakta izlemişti.

Şiirlerin ve savaşçılarımızın cezaevindeyken yazdıkları inanç dolu mektuplarının okunduğu, sazlar ve gitar eşliğinde türkülerin, marşların söylendiği dinletimiz, uzun bir açılış konuşmasıyla başladı. Konuşmasına başlarken, bu toplantıyla sadece 13 Mart savaşçılarının değil, onların şahsında tüm katledilmiş devrimcilerin, idam sehpalarında, bari-katlarda, çatışmalarda, işkencehanelerde, devrimci eylemlerde ölümlü kucaklayan tüm kardeşlerimizin anıldığını söyleyen konuşmacı arkadaşımız, "ölülerimizi paylaşma mantığına karşıyız, devrim şehitleri hepimizdir," dedi. Konuşmanın burasında izleyiciler bir dakikalık saygı duruşuna davet edildi. Yumruklar havaya kalkarken, kantinin sesizliğinde gür sesli şiirler çaldı. Saygı duruşundan sonra konuşmasını sürdüren arkadaşımız, 13 Mart savaşçılarını anmanın, en başta onların yaşamlarını örnek almak, onların anılarını yaşamın ve mücadelenin her alanında, kavganın her anında yaşatmak demek olduğunu vurgulayarak, "onlar 13 Mart'tan 13 Mart'a hatırlanan değil, her an mücadelemizde bize kararlılıklarıyla, savaşçı ruhlarıyla, uzlaşmaz tavırları ve direngenlikleriyle örnek olan, mücadelemizde bize rehberlik eden yiğit öncülerimizdir" dedi. Konuşmada daha sonra 13 Mart'ın artık basit bir anma günü değil, kavgamızın adı olduğu vurgulandı. 1989'dan beri 13 Mart'ın, yeni 13 Mart'ları göze almış Türkiye ve Kuzey Kürdistan devrimci gençliğinin komünist yapılanmasının doğum günü olarak kutlandığı belirtildi.

Daha sonra yoldaşlarımızın yaşam öykülerini, yargılanma süreçlerini ve idamlarını anlatan ve avukatlarının idam gecesiyle ilgili anılarını aktaran konuşmacı arkadaşımız,

sözlerini şöyle tamamladı: "Üç yoldaşın faşizmin karanlığını yırtan direnişleri, işkencehanelerde, mahkemelerde, idam sehpalarında gösterdikleri başeğmez tutumları, üyesi oldukları partinin mücadele anlayışının, savaşçı çizgisinin bir gereği ve uzantısıydı. Ancak geçen yıllar boyunca adı geçen partinin yönetimine saplanıp her geçen gün daha derinlere nüfuz eden reformizm, 13 Mart savaşçılarının yaşamlarında ve ölümlerinde en güzel ifadesini bulan savaşçı çizginin gerçek savunucusu olan kadroların ayrı bir oluşuma gitmelerini zorunlu kıldı. Devrimci mücadele çizgisi, tek tek kişilere, yöneticilere bağlı değildir. Bataklığa gitmekte ısrar edenlerin ellerini bırakıp bir tekme de kendimiz vurduk. 13 Mart savaşçılarının devrimci mirası, parti adında değil, savaş alanlarında yaşatılıyor bugün. 13 Mart savaşçıları TKEP (Leninist)'in onur üyeleri olarak kavganın içindeler; aynı savaşkanlıkla, aynı başeğmezlikle..."

Dinletimiz sürerken ulaşan, gerici faşistlerin namaz sonrası forum hazırlığı haberi programımızın bazı maddelerini iptal etmemizi gerektirdi. Sunucu arkadaşımız bu haberi izleyicilere ileterek, dinletiden çıktıktan sonra topluca forumun yapılacağı alana gidip faşistleri engellememiz gerektiğini bildirdi. Dinletimizi İtalyan işçi marşını topluca söyleyerek bitirdik ve yeni katılımlarla forumun yapılacağı anlama gittik. Faşistler mescitten çıktıklarında kararlı kitleyi görünce forum yapmaktan vazgeçerek dağıldılar.

Geçen 13 Mart'taki sözümüzü, bu yıl yerine getirmiş olmanın çöküşüyle yineliyoruz: Kavgamızın rehberi yoldaşlarımızı her geçen yıl daha görkemli eylemlerle anacağız; onları unutmayacağız, unutturmayacağız.

16 MART'IN ÖĞRETTİKLERİ

16 Mart 1978'de İstanbul Üniversitesi merkez binası önünde bir katliam yaşandı. Üniversiteyi terkotmekte olan kalabalık bir öğrenci grubuna önce bomba atıldı, daha sonra kalabahağa otomatik silahlarla ateş açıldı. Sivil faşistler tarafından gerçekleştirilen bu saldırının sonucu 7 öğrenci öldü, 30 kadar öğrenci de ağır şekilde yaralandı.

70'li yılların sonlarına doğru devrimci mücadele her geçen gün büyük bir ivmeyle yükselmekteydi. Ardarda değişen hükümetler, halkın genel hoşnutsuzluğu işçi sınıfının yükselen mücadelesi, yüzbinlerin sokaklara dökülmesi tekelci sermayeyi içinden çıkılmaz bir bunalıma sürüklüyordu. Halkın devrimci uyanışı ve eylemliliği karşısında, sermayenin kolluk kuvvetleri hem aciz kalıyor, hem de halk nezdinde teşhir oluyordu. Tekelci sermaye; devleti hakem konumuna getirmek ve yıpranmasını engellemek için devrimci-demokratların karşısına sivil faşistleri çıkardı. Artık devlet kolluk kuvvetleri aracılığı ile yaptığı katliamları sivil faşistler aracılığı ile yapıyordu. Sivil faşistler tarafından estirilen terör ve katliamlarla halkı korkutmak, sindirmek ve pasifize etmek istiyorlardı. Sivil faşistlerin saldırıları karşısında tüm devrimci-demokratlar güçlü bir anti-faşist mücadele başlattılar.

12 Eylül sonrası yapılan geçmiş değerlendirmelerinde, çoğu anlayış tarafından bu anti-faşist mücadele bir hata olarak görülmüş, faşizme karşı verilen mücadelenin gerçek rotayı saptırdığı,

onun için başarısız olunduğu ve darbeye bereber mücadelenin durduğu tespiti getirilmişti. Bu değerlendirmeler doğrultusunda günümüz için ortaya konulan politikalarda haliyle yanlış konulmuş ve tekelci sermaye tarafından karşımıza çıkarılan faşistlere karşı mücadele, asıl rotayı saptıracağı korkusuyla gözardı edilmiştir.

Günümüz devrim mücadelesine şöyle bir baktığımızda yine yükselen bir mücadele görüyoruz. Tekelci sermayenin bunalımını gidermek amacıyla yıpranan kukla hükümetini değiştirmesine, yeni gelen koalisyonun tüm demagoji ve vaatlerine karşın halkın genel bir hoşnutsuzluğu sözkonusu. İşçi sınıfı oturduğu yerden hak alamayacağını farkedip sokaklara taşınmış durumda. Tensikatlar karşısında direnişler gün geçtikçe şiddetlenerek artmakta. Bir yandan hükümetin demokrasi söylemlerine karşın diğer yandan insanların evlerinde, sokaklarda katledilmesi sözkonusu. Öte yandan Kürdistan'da BASTIRILAMAYAN ulusal kurtuluş mücadelesi tekelci sermayenin bunalımını gün geçtikçe derinleştiriyor.

Bir yandan demokrasi çıkartkanlığı yapıp, diğer yandan devletin kolluk güçlerinin Türkiye ve K. Kürdistan'da devrimci ve demokratları tek tek veya toplu halde katletmesi; tekelci sermayeyi aynı seksen öncesi olduğu gibi faşistleri örgütleyip ortaya sürmeye itti. Şu anda net bir şekilde görülmesine bile, tekelci sermaye devleti hakem konumuna getirerek, faşistlerle devrimcileri karşı karşı-

ya getirmek istiyor. Ne kadar bir provakasyon olduğunu bilsekte faşizme karşı mücadele kaçınılmaz olarak karşımızda durmakta. Faşistlerin örgütlenmesini ve karşımıza bir güç olarak çıkmasını engellemenin tek yolu, faşist saldırılara karşı devrimci şiddetle cevap vermektir. 80 öncesinde yapılan hata faşizme karşı savaşmak değil, anti-faşist MÜCADELEYİ devlete karşı mücadeleyle bütünleştirememek olmuştur. Eğer kitlelere faşistlerin devlet eliyle karşımıza çıkarıldığı ve tekelci sermayenin uşakları oldukları, faşizme karşı mücadele verilirken asıl hedefin devlet olduğu ve devlete karşı mücadele ile faşizme karşı mücadelenin kopmaz bağlarla bağlı olduğu anlatılabileseydi darbeye birlikte faşistler çekilince mücadele durmaz ve tüm şiddetiyle devlete karşı da sürerdi.

Bugün de din kisvesi altında karşımıza çıkarılan gerici-faşistlere karşı tutumumuz devrimci şiddet olmalıdır. Rotanın sapacağı korkusuyla faşistlere karşı güçlü bir mücadele yürütmemek ve pasif kalmak bizi yenilgiye, devlet ile bağlarının kurulduğu ve kitlelerin buyönde bilinçlendirildiği, devrimci şiddete dayalı anti-faşist bir mücadele ise bizi zafere götürecektir.

Ölümlerinin 14. yılında; **HAMİT AKIL - ABDULLAH ŞİMŞEK - AHMET ÖREN - BAKİ EKİZ - MURAT KURT - HATİCE ÖZEN ve CEMİL SÖNMEZ'**i saygıyla anıyoruz.

16 MART'I UNUTMADIK!

İSTANBUL DÖB

30 MART SAVAŞÇILARI YAŞIYOR!

12 Mart faşizminin ülkemizde terör estirdiği yıllarda, faşizme karşı çıkarak halklarımızın özgürlüğü ve kurtuluşu uğruna silaha sarılıp mücadeleyi yükselten 30 mart savaşçıları Kızıldere'de faşist generallerin emirleriyle katledildiler.

Mahir Çayan, Cihan Alptekin, Ömer Ayna, Saffet Alp, Sinan Kazım Özudoğ-

ru, Hüdayi Arıkan, Ahmet Atasoy, Ertan Saruhan, Sebahattin Kurt ve Nihat Yılmaz, faşizmin kana susamış katilleri tarafından Kızıldere'de saklandıkları bağevinde sarılmışlar, teslim ol çağrısına "Biz buraya teslim olamaya değil ölmeye geldik" diyerek ateşle karşılık vermişlerdir. Saatlerce süren bir çatış-

manın ardından, faşizmin ağır silahlarla yaptığı bir saldırıda açılan roket ateşi sonucu, ON'lar insanlığın yüce ideali sosyalizm uğruna nasıl ölünebileceğini de göstererek Türkiye devrim tarihine kıval bir yaprak ekleyip ölümsüzleştiler.

"Sarp, engebeli ve dolambaçlı" devrimyolunu aydınlatan, kızallaştıran ON'lar Türkiye halklarının mücadelesinde yaşıyorlar.

13 MART'I YAŞATACAĞIZ!

13 Mart 1982'de faşizmin darağacında katlettiği 3 komünist savaşçı Seyit KONUK, İbrahim Ethem COŞKUN, Necati VARDAR'ın idam sehпасında bayrakdağı 13 Mart'ın 10. yılında, Devrimci Emek okurları ve çalışanları olarak, 13 Mart savaşçılarını mezarları başında anmak üzere İzmir'e gittik.

İzmir'de çeşitli etkinliklerle hem 13 Mart savaşçılarını andık hem de Belediye-İş sendikasında açlık grevini sürdüren ölüm yürüyüşçülerini ziyaret ettik.

13 Mart 1992 sabahı İzmir'e iner inmez, 13 Mart savaşçılarının mezarlarının bulunduğu Hacılar'ın mezarlığına gittik. Mezarlığa İzmir'den Devrimci Emek okurları da gelmişlerdi. Önceden hazırlanan Pankartı açtıktan sonra 13 Mart savaşçıları ve dünya devrim savaşçıları anısına saygı duruşu yapıldı. Bir arkadaşımız onların mücadelesi ve yaşamları hakkında kısa bir konuşma yaptı. Hemen arkasından 13 Mart savaşçılarını yakından tanıma onuruna sahip bir başka arkadaşımız konuştu.

Mezarlıktan çıktıktan sonra, yanımızda bulunan 13 Mart savaşçıların resimlerinin bulunduğu pulları birçok yere yapıştırarak Belediye-İş sendikasına gittik. Ölüm yürüyüşçüleri eylemlerini açlık grevine dönüştürerek sürdürüyorlardı. Sendikada işçi arkadaşların önerisiyle 13 mart savaşçıları anısına yeniden saygı duruşu yapıldı. Direnişçi işçilerle bir süre konuştuk. Burada Devrimci Emek adına konuşan bir işçi arkadaşımız, işçilerin haklı ve onurlu kavgasında başından beri olduğu gibi yanlarında olduğumuzu belirtti. Hemen arkasından söz alan Emekçi Kadınlar Derneği başkanı Nuran Güvenilir de aynı içerikte dayanışma duygularını dile getiren bir konuşma yaptı.

Konuşmacılar, bu mücadelenin ve sorunların artık İzmir Belediye işçilerini aşğını, bütün işçileri ilgilendiren bir kavga haline geldiğini, sermaye sınıfı nasıl birleşik bir tavırla karşınıza çıkıyorsa, işçi sınıfı da mücadele birliğini sağlayarak onların karşısına çıkmalarının gerekliliğini vurguladılar.

Aramızda bulunan amatör tiyatrocu bir arkadaşımız, birkaç skeç oynadı. Beraberce çalınan saz, türküler ve marşlarla süren ziyaretimiz büyük bir coşkuyla tamamlandı. Buradan çıkıp İnsan Hakları Derneğine gittik.

İHD'de yapılan toplantıda, 13 Mart savaşçıları anısına bir saygı duruşu yapıldıktan sonra avukatları İbrahim İncal, onların hem mahkeme boyunca hem de idam sehпасında sergiledikleri komünist tavrı anlattı. 13 Mart savaşçıların faşizmin mahkemelerini komünistlerin bir kürsüsüne dönüştürüp, faşizmi yargıladıkları, faşist mahkemelerde 1 Mayıs kutladıkları ve komünist kişiliklerinden bir an bile taviz vermeden ölümü nasıl gülecek kucakladıklarını anlattı. Birçok siyasî davada avukat olarak bulunduğunu, ancak, avukatlık hayatı boyunca

böylesine kararlı, böylesine başeğmez, böylesine inatçı kinselere rastlamadığını söylüyordu. İdam sehпасına çıktıklarında bile tavizsiz davrandıklarını, cellata fırsat vermeden ayaklarının altından tabureleri tekmelediklerini ekleyerek bitirdi konuşmasını.

Avukatlarından sonra 13 Mart savaşçılarından Necati VARDAR ve İbrahim Ethem COŞKUN'la aynı koşu- ta yatan bir işçi arkadaş, "Devrimcilikten, Komünislikten ne anlıyorsak, hepsini yerine getiren insanlardı" diye başladığı konuşmasında; onların sınıf kinlerinin ne kadar büyük, bilinçlerinin ne kadar aydınlık, faşizmin zindanlarında nasıl mücadeleci ve kararlı olduklarını anlattı. Daha sonra Seyit KONUK'la Tarış üzümlü fabrikasında birlikte çalışan ve şanlı Tarış direnişine katılan bir başka işçi, Seyit KONUK'un direnişte nasıl öncülük ettiğini ve inisiyatifıyla, soğukkanlılığıyla, yönlendiriciliğiyle nasıl bir işçi önderi olduğunu, anlattı ve "o, daha idamdan önce barıkatta sınıfın önünde olmakla sınavını vermişti" diyerek konuşmasını bitirdi.

İHD'den çıktıktan sonra, İstanbul'a dönmek üzere otagara gittik. Yolda ve otogarda da 13 Mart pullarını yapıştırdık. Otobüsün hareket saatini beklemek için oturduğumuz çay salonunda etrafımızı saran 50 kadar sivil ve resmi polis tarafından 11 kişi alınarak karakola götürüldük. Polise neden bizi gözaltına aldıklarını ve bu keyfi davranışlarının hesabını soracağımızı söyleyince gözü dönen polisler bir arkadaşımıza saldırıp 8-10 kişi birden dövmeye başladı. Arkadaşımızın slogan atmaya başlaması üzerine onu bıraktılar. Aynı gece İzmir siyasi şubeye götürüldük. Yanımızda bulunan Devrimci Emek dergilerine ve 13 Mart pullarına yasadışı yayın diyen polis, bizleri de yasadışı örgüt üyesi olarak göstermeye çalıştı. Buna karşı çıkıp Dergimiz Devrimci Emek'i ve 13 mart savaşçılarını anma eylemimizi ısrarla savunduk. Baskı ve gözdağı verme amacıyla hareket eden polisin pervasız tutumu karşısında aldığımız tenvir onların azgınlığını daha artırdı. Hiç beklemediği tavrımız karşısında bazı arkadaşlarımıza işkence yapan polis, dergimizin kurucularından Yılmaz Ekşi arkadaşımızı kafasını duvarlara vurarak hastanelik etti. Arkadaşımızın bayılması, polisin içine düştüğü paniği daha da artırdı. Derhal hastaneye götürmek zorunda kaldıkları arkadaşımız Yılmaz Ekşi'nin gelmesini beklemeyen hepimizi hafta tatili olmasına rağmen (cumartesi günü) adli tabipliğe götürüp, savcılığa dahi çıkarmadan serbest bıraktılar.

Coşku dolu şarkılarımızla gittiğimiz İzmirden 13 Mart savaşçıların idam sehпасlarında bayrakdağmasının 10. yılında daha büyük bir coşkuyla ve artan sınıf kinimizin daha da güçlendiği 13 Mart savaşçıların mücadelesinin takipçileri olma kararlılığımızla döndük.

13 MART'I YAŞATACAĞIZ!

13 Mart 1982'de faşizmin darağacında katlettiği 3 komünist savaşçı Seyit KONUK, İbrahim Ethem COŞKUN, Necati VARDAR'ın idam sehпасında bayraklaştığı 13 Mart'ın 10. yılında, Devrimci Emek okurları ve çalışanları olarak, 13 Mart savaşçılarını mezarları başında anmak üzere İzmir'e gittik.

İzmir'de çeşitli etkinliklerle hem 13 Mart savaşçılarını andık hem de Belediye-İş sendikasında açlık grevini sürdüren ölüm yürüyüşçülerini ziyaret ettik.

13 Mart 1992 sabahı İzmir'e iner inmez, 13 Mart savaşçılarının mezarlarının bulunduğu Hacılarları mezarlığına gittik. Mezarlığa İzmir'den Devrimci Emek okurları da gelmişlerdi. Önceden hazırlanan Pankartı açtıktan sonra 13 Mart savaşçıları ve dünya devrim savaşçıları anısına saygı duruşu yapıldı. Bir arkadaşımız onların mücadelesi ve yaşamları hakkında kısa bir konuşma yaptı. Hemen arkasından 13 Mart savaşçılarını yakından tanıma onuruna sahip bir başka arkadaşımız konuştu.

Mezarlıktan çıktıktan sonra, yanımızda bulunan 13 Mart savaşçılarının resimlerinin bulunduğu pulları birçok yere yapıştırarak Belediye-İş sendikasına gittik. Ölüm yürüyüşçüleri eylemlerini açlık grevine dönüştürerek sürdürüyorlardı. Sendikada işçi arkadaşların önerisiyle 13 Mart savaşçıları anısına yeniden saygı duruşu yapıldı. Direnişçi işçilerle bir süre konuştuk. Burada Devrimci Emek adına konuşan bir işçi arkadaşımız, işçilerin haklı ve onurlu kavgasında başından beri olduğu gibi yanlarında olduğumuzu belirtti. Hemen arkasından söz alan Emekçi Kadınlar Derneği başkanı Nuran Güvenilir de aynı içerikte dayanışma duygularını dile getiren bir konuşma yaptı.

Konuşmacılar, bu mücadelenin ve sorunların artık İzmir Belediye işçilerini aştığını, bütün işçileri ilgilendiren bir kavga haline geldiğini, sermaye sınıfı nasıl birleşik bir tavırla karşımıza çıkıyorsa, işçi sınıfı da mücadele birliğini sağlayarak onların karşısına çıkmalarının gerekliliğini vurguladılar.

Aramızda bulunan amatör tiyatrocular bir arkadaşımız, birkaç skeç oynadı. Beraberce çalınan saz, türküler ve marşlarla süren ziyaretimiz büyük bir coşkuyla tamamlandı. Buradan çıkıp İnsan Hakları Derneğine gittik.

İHD'de yapılan toplantıda, 13 Mart savaşçıları anısına bir saygı duruşu yapıldıktan sonra avukatları İbrahim İncal, onların hem mahkeme boyunca hem de idam sehпасında sergiledikleri komünist tavrı anlattı. 13 Mart savaşçılarının faşizmin mahkemelerini komünistlerin bir kürsüsüne dönüştürüp, faşizmi yargıladıkları, faşist mahkemelerde 1 Mayıs kutladıkları ve komünist kişiliklerinden bir an bile taviz vermeden ölümü nasıl gülecek kucakladıklarını anlattı. Birçok siyasi davada avukat olarak bulunduğunu, ancak, avukatlık hayatı boyunca

böylesine kararlı, böylesine başeğmez, böylesine inançlı kimselere rastlamadığını söylüyordu. İdam sehпасına çıktıklarında bile tavizsiz davrandıklarını, cellata fırsat vermeden ayaklarının altından tabureleri tekmelediklerini ekleyerek bitirdi konuşmasını.

Avukatlarından sonra 13 Mart savaşçılarından Necati VARDAR ve İbrahim Ethem COŞKUN'la aynı koşu- ta yatan bir işçi arkadaş, "Devrimcilikten, Komünislikten ne anlıyorsak, hepsini yerine getiren insanlardı" diye başladığı konuşmasında; onların sınıf kinlerinin ne kadar büyük, bilinçlerinin ne kadar aydınlık, faşizmin zindanlarında nasıl mücadeleci ve kararlı olduklarını anlattı. Daha sonra Seyit KONUK'la Tarih üzüm fabrikasında birlikte çalışan ve şanlı Tarih direnişine katılan bir başka işçi, Seyit KONUK'un direnişte nasıl öncülük ettiğini ve inisiyatifıyla, soğukkanlılığıyla, yönlendiriciliğiyle nasıl bir işçi önderi olduğunu, anlattı ve "o, daha idamdan önce barıkatta sınıfın önünde olmakla sınavını vermişti" diyerek konuşmasını bitirdi.

İHD'den çıktıktan sonra, İstanbul'a dönmek üzere otagara gittik. Yolda ve otagarda da 13 Mart pullarını yapıştırdık. Otobüsün hareket saatini beklemek için oturduğumuz çay salonunda etrafımızı saran 50 kadar sivil ve resmi polis tarafından 11 kişi alınarak karakola götürüldük. Polise neden bizi gözaltına aldıklarını ve bu keyfi davranışlarının hesabını soracağımızı söyleyince gözünü dönen polisler bir arkadaşımıza saldırıp 8-10 kişi birden dövmeye başladı. Arkadaşımızın slogan atmaya başlaması üzerine onu bıraktılar. Aynı gece İzmir siyasi şubeye götürüldük. Yanımızda bulunan Devrimci Emek dergilerine ve 13 Mart pullarına yasadışı yayın diyen polis, bizleri de yasadışı örgüt üyesi olarak göstermeye çalıştı. Buna karşı çıkıp Dergimiz Devrimci Emek'i ve 13 Mart savaşçılarını anma eylememizi ısrarla savunduk. Baskı ve gözdağı verme amacıyla hareket eden polisin pervasız tutumu karşısında aldığımız tavir onların azgınlığını daha artırdı. Hiç beklemediği tavrimiz karşısında bazı arkadaşlarımızla işkence yapan polis, dergimizin kurucularından Yılmaz Ekski arkadaşımızı kafasını duvarlara vurarak hastanelik etti. Arkadaşımızın bayılması, polisin içine düştüğü paniği daha da artırdı. Derhal hastaneye götürmek zorunda kaldıkları arkadaşımız Yılmaz Ekski'nin gelmesini beklemeden hepimizi hafta tatili olmasına rağmen (cumartesi günü) adli tabipliğe götürüp, savcılığa dahi çıkarmadan serbest bıraktılar.

Coşku dolu şarkılarımızda gittiğimiz İzmir'den 13 Mart savaşçıların idam sehпасlarında bayraklaşmasının 10. yılında daha büyük bir coşkuyla ve artan sınıf kinimizin daha da güçlendiği 13 Mart savaşçıların mücadelesinin takipçileri olma kararlılığımızla döndük.

ZONGULDAK KAZA DEĞİL KATLIAM!

«ÖLÜM YÜRÜYÜŞÇÜLERİ»
DİRENDİLER KAZANDILAR!

